

Джон Скали

Червеноориенти



ДЖОН СКАЛЗИ

ЧЕРВЕНОРИЗЦИ

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

Мичман Ендрю Дал току-що е бил назначен на флагмана на Общовселенското обединение, капитален кораб „Дръзки“. Постът му е престижен и животът не би могъл да бъде по-прекрасен... макар че на борда се случват множество извънредно странни събития...

- всяка изследователска мисия включва смъртоносен сблъсък с извънземни сили;
- капитанът на кораба, научният офицер и красавецът лейтенант Керенски винаги преживяват тези сблъсъци;
- за съжаление, всеки път загива поне по един от низестоящите членове на екипажа.

Надали е изненадващо колко енергия влага екипажът за избягване на всяка цена на назначенията в състава на изследователски мисии. Съдбата на Ендрю може и да е решена... но той се натъква на безценно сведение, което променя всичко и предлага на него и приятелите му червеноризци шеметна, рискована възможност да спасят собствения си живот...

Находчива... хитра идея със силен и интересен сюжет.

www.nudgemenow.com

Изумително оригинално!

Кори Доктороу за „Войната на старците“

Запленяващ... идеално изпълнен сюжет!

„Пъблишърс Уикли“ за „Пухкав народ“

www.whatever.skalzi.com

*„Червеноризци“ се посвещава на следните лица:
на Уил Уийтън, сърдечен мой сърцетун, с цялата
сърдечност на сърцатото ми сърце;
на Мекиел Бърнс, мой приятел от времето на TRS-80 в
обществената библиотека в Глендора;
и на Джо Малози и Brad Райт, които ме взеха със себе
си в Космоса*

ПРОЛОГ

Свит на върха на голяма скала, мичман Том Дейвис се взираше през просторната пещера към капитан Люсиъс Абърнати, научен офицер К'ийнг и старши инженер Пол Уест, кацали на втора, по-голяма канара. Помисли си: „Пфу, гадна работа.“

— Борговиански земни червеи! — възклика капитан Абърнати и удари с отворена длан по канарата си. — Трябаше да се сетя!

„Трябаше да се сетиш ли?! Че как си могъл да не се сетиш?“ — помисли мичман Дейвис и погледна към обширния прашен под на пещерата, по чиято образувана от ситна пудра повърхност тук и там мърдаха едва забележими гърбици, отбелязващи движенията на едрите, хищни червеи.

Когато се натъкнаха на пещерата, Дейвис бе казал на Чен, другия член на екипажа, с когото бяха в състава на изследователската мисия:

— Не мисля, че би трябвало просто да влизаме тук с танцова стъпка!

Абърнати, К'ийнг и Уест вече бяха нахлули вътре — при все факта, че Дейвис и Чен поне по идея се явяваха тяхно охранително звено.

Чен, който беше нов, изсумтя:

— О, хайде де! Това е просто пещера. Какво толкова може да срещнем вътре?

— Мечки? — бе предположил Дейвис. — Вълци? Произволен брой едри хищници, които смятат пещерите за убежище от природните стихии? Никога ли не си ходил на къмпинг?

— На тази планета няма мечки — беше заявил Чен, без изобщо да схваща за какво му говори партньорът му. — Освен това имаме пулсови пистолети. Хайде де! Това ми е първата мисия. Не искам капитанът да се чуди къде съм! — и се втурна след офицерите.

От скалата си Дейвис надзърна надолу към прашното размазано петно на пода на пещерата, единствена останка от Чен. Червеите, призовани от звука на стъпките на хората по пода на пещерата, бяха

изкопали тунел под него и го бяха дръпнали долу, оставяйки подире си само отекващите писъци на мичмана. И петното.

„Е, това не е съвсем вярно“ — помисли Дейвис, надзъртайки понавътре в пещерата, където едва се забелязваше търкулналата се там ръка, все още стисната полагаемия се на Чен пулсов пистолет, който, както се оказа, не му бе свършил абсолютно никаква работа.

Почвата потрепна и ръката внезапно изчезна.

„Добре, сега вече е вярно“ — каза си Дейвис.

— Мичман! — подвикна капитан Абърнати. — Стой на мястото си! Всяко движение по земята ще призове червеите! Ще те изядат на секундата!

„Благодаря за безполезната и очевидна вест, магаре такова!“ — помисли си Дейвис, но не го каза на глас, понеже беше само мичман, а Абърнати — капитан. Вместо това отвърна:

— Слушам, капитане!

— Добре — заяви Абърнати. — Не ми се ще да хукнеш да се спасяваш и да те спипат онези ми ти червеи! Баща ти никога не би ми го прости!

„Какво?!“ — помисли си младежът и внезапно си спомни, че капитан Абърнати е служил на „Бенджамин Франклин“ под командването на баща му. Злощастният „Бенджамин Франклин“. Нещо повече, именно бащата на Дейвис бе спасил Абърнати, по онова време редник — като метнал лишеното му от съзнание тяло в спасителната капсула, преди и самият той да скочи вътре и да я изстреля точно преди корабът зрелищно да се взриви около тях. Дрейфували в Космоса в течение на три дни и преди да ги спасят, годният за дишане въздух в спасителната лодчица почти свършил.

Дейвис поклати глава. Беше много странно, че тази подробност относно Абърнати цъфна в съзнанието му точно сега, особено като се имат предвид обстоятелствата.

Сякаш по даден знак, капитанът се обади:

— Баща ти едно време ми спаси живота, нали знаеш?

— Знам... — поде Дейвис и за малко да се капичне от върха на скалата си, тъй като земните червеи внезапно ѝ се нахвърлиха и я разлюляха.

— Дейвис! — възклика Абърнати.

Младежът се присви и се прилепи към скалата, за да държи центъра на общата тежест по-ниско. Стрелна с поглед капитана, който в момента се съвещаваше с К'ийнг и Уест. И без да е способен да ги чува, Дейвис знаеше, че си припомнят какво им е известно за борговианските земни червеи и се опитват да съчинят план за неутрализирането на тварите, който да им позволи да прекосят пещерата до безопасно място и да стигнат до залата, в която се помещаваше древният Централен компютър на борговианците, който пък можеше да им даде някаква улика за изчезването на тази мъдра и загадъчна раса.

„Наистина трябва да започнеш да се фокусираш върху настоящото си положение“ — посъветва Дейвис тихо гласче в главата му и той отново поклати глава. Съветът не беше за изхвърляне — чудно защо мозъкът му бе изbral такъв странен момент за стоварването на цял наръч несвързана с настоящето информация, която в момента не му вършеше никаква работа.

Червеите пак разлюляха скалата. Младежът се вкопчи в нея колкото му държаха пръстите и видя, че Абърнати, К'ийнг и Уест се разгорещяват още повече в опита си да разрешат проблема.

А Дейвис внезапно бе осенен от мисъл. „Ти си част от охраната — твърдеше мисълта. — Имаш пулсов пистолет. Можеш просто да изпариш тия твари!“

Мичманът щеше да се удари по челото, но червеите вече и без друго вършиха тази работа, като люлееха скалата и го бълскаха в нея. Разбира се! Пулсовият пистолет! Той поsegна към колана си да извади оръжието от кобура. Докато го правеше, друго гласче в главата му се зачуди защо, ако всъщност решението на проблема беше толкова просто — например да изпарят червеите, — капитан Абърнати или някой от другите офицери вече не му бяха наредили да го направи.

„Май имам доста гласове в главата днес“ — сподели трето гласче с Дейвис. Той пренебрегна точно този говорител в главата си и се прицели в подвижна гърбица прахоляк, която се носеше към скалата му.

— Дейвис! Не!

Викът на Абърнати отекна точно в момента, когато мичманът стреля, изпращайки в прашното хълмче пулсов лъч от кохерентни, разрушителни частици.

Изпод прахоляка се разнесе остьр кряськ, последван от яростни гърчове, на свой ред последвани от зловещ тътен, последван от кипването на пода на пещерата вследствие изригналите изпод пръстта дузини червеи.

Научен офицер К'ийнг надвика неизмеримата шумотевица на гърчещите се твари:

— Пулсовият пистолет не е ефективен срещу борговианските земни червеи! Честотата на изстрела ги побърква! Мичман Дейвис, ти току-що повика всеки един червей в района!

„Дали не можеше да ми го кажеш, преди да стрелям? — искаше да изкриеши Дейвис. — По време на инструктажа за мисията можеше да споменеш, че — между другото — не бива да се стреля с пулсов пистолет по борговиански земен червей, нали? На борда на кораба? Докато обсъждахме кацането на Борговия? На която имашибани земни червеи?“

Мичманът не кресна нищо такова срещу К'ийнг, понеже знаеше, че няма начин офицерът да го чуе, а и освен това вече беше твърде късно. Беше дръпнал спусъка. Червеите се бяха пощурили. Най-вероятно някой щеше да умре.

Нищо чудно това да се окажеше мичман Дейвис.

Младежът се взря в Абърнати през шумотевицата и прахоляка. Капитанът го съзерцаваше на свой ред, а загрижеността се бе загнездила в сбръканата му вежда. И в този миг Дейвис се запита дали преди тази мисия Абърнати изобщо някога е разговарял с него.

О, нямаше начин да не е — те с баща му бяха близки още от взрива на „Франклин“. Бяха приятели. Добри приятели. Беше вероятно дори Абърнати да е познавал самия Дейвис като малък и нищо чудно да е дръпнал някоя и друга връзка, за да даде на сина на приятеля си възможност да служи на борда на „Дръзки“, флагмана на Общовселенското обединение. Капитанът надали би могъл да прекарва кой знае колко време с Дейвис — нямаше да е редно да си избира любимци сред подчинените си, — но несъмнено би трябвало да са разговаряли. Да са разменили все някое и друго слово. Примерно Абърнати да попита как е бащата на Дейвис. Или да си кажат една-две думи по време на някоя друга изследователска мисия.

Младежът не се сещаше за нито един път.

Внезапно шумотевицата спря. Червеите явно се оттегляха под пръстта също тъй внезапно, както се бяха разбушували. Прахолякът се слегна.

— Изчезнаха! — чу се да казва Дейвис.

— Не — отвърна Абърнати. — Прекалено са умни, за да се откажат!

— Мога да стигна до входа на пещерата! — чу се да възклика мичманът.

— Стой на мястото си, моряко! — нареди Абърнати. — Това е заповед!

Но Дейвис вече беше скочил от скалата си и тичаше към входа на пещерата. Някаква част от съзнанието му виеше от ирационалността на това действие, но останалите му части не ги беше грижа. Знаеше, че трябва да се движи. Беше почти като принуда. Сякаш нямаше избор.

Абърнати изкрещя: „Не!“, какви-речи, на забавен кадър и Дейвис бе изминал половината разстояние, което се простираше пред него. След това пръстта кипна, когато, подредени в полукръг, земните червеи се нахвърлиха нагоре и срещу младежа.

И именно в този миг, докато даваше на заден и на лицето му се изписваше изненада, всъщност редник Дейвис бе сполетян от Божието откровение.

Това беше главният миг в живота му. Причината да съществува. Всичко, което бе сторил досега, всичко, което бе представлявал, казал или желал, го бе довело до именно този момент — да отстъпва заднешком, докато борговианските земни червеи копаят през пръстта и цепят въздуха, за да го докопат. Това беше съдбата му. Неговата орис.

За секунда и докато се взираше в острите като игли зъби, гърчещи се в доста еволюционно подозителната въртяща се челюст на земния червей, мичман Том Дейвис видя бъдещето. В него изобщо не ставаше и дума за мистериозното изчезване на борговианците. Оттук насетне повече никой нямаше и да спомене за тази древна раса.

Бъдещето беше свързано с него самия — или по-скоро с онова, което неминуемата му смърт щеше да причини на баща му, сега адмирал. Или дори по-скоро с какво смъртта му щеше да промени отношенията между адмирал Дейвис и капитан Абърнати. Младежът съзря сцената, в която Абърнати съобщаваше на адмирала за смъртта на сина му. Видя как шокът се превръща в гняв и как приятелството

между двамата се изпарява. Яви му се сцената, в която пехотинците на Общовселенското обединение арестуват капитана по скальпено обвинение в убийство поради небрежност, подхвърлено от адмирала.

Съзря военния съд и как научен офицер К'йинг, в ролята на съветник на Абърнати, зрелицно пречупва адмирала на свидетелската скамейка, като го кара да признае, че всичко това се случва заради загубата на сина му. Дейвис видя баща си драматично да протяга ръце и да моли за прошка мъжа, когото бе арестувал по лъжливо обвинение. Съзря и как капитан Абърнати му прощава в стоплящо сърцето сдобряване направо там, наред съдебната зала.

Беше страховта история. Велика драма!

И всичко зависеше от него. От този момент. И тази орис. От съдбата на мичман Дейвис.

Той обаче си помисли: „Майната му на всичко, искам да живея!“, и рязко зави, за да избегне настъпващите твари.

Да, но взе, че се препъна, и един от земните червеи му отхапа лицето, така че редникът все пак умря.

От наблюдателницата си до К'йинг и Уест капитан Люсиъс Абърнати безпомощно гледаше как Том Дейвис пада плячка на земните червеи. Усети нечия ръка да поляга на рамото му. Принадлежеше на старши инженер Уест, който каза:

— Съжалявам много, Люсиъс! Знам, че ти беше приятел.

— Повече от приятел — отвърна Абърнати, преглъщайки мъката си. — Беше и син на мой приятел. Видях го как израства, Пол. Използвах връзки, за да го докарам на „Дръзки“. Обещах на баща му, че ще се грижа за него! И го правех. От време на време проверявах как я кара. Никога не съм показвал предпочтения, разбира се. Но го наглеждах!

— Адмиралът ще бъде смазан — отбеляза научен офицер К'йинг.

— Редник Дейвис беше единствено дете на баща си и покойната му съпруга.

— Да — съгласи се Абърнати. — Много тежко ще бъде!

— Вината не е твоя, Люсиъс — утеши го Уест. — Не си му нареждал да стреля с пулсовия пистолет. Нито пък да се втурва презглава!

— Вината не е моя — призна капитанът. — Но отговорността е!

С тези думи се премести на най-далечния край на канарата, където потърси уединение.

— Иисусе Христе — промърмори Уест на К'ийнг, след като капитанът се отдръпна, останаха сами и най-сетне можеше да говори свободно. — Що за идиот стреля с пулсов пистолет в пода на пещера, гъмжаща от земни червеи? И след това се опитва да я пресече тичешком? Може и да е бил син на адмирал, но не беше много умен!

— Наистина извади лош късмет — съгласи се К'ийнг. — Добре известни са опасните черти на борговианските земни червеи. Чен и Дейвис — и двамата трябваше да са по-добре подгответи.

— Хич не го бива младото поколение! — заключи Уест.

— И това е вярно — въздъхна научният офицер. — Тъй или иначе обаче тази и другите ни скорошни мисии са свидетели на тъжна и осезаема загуба на животи. Независимо дали са достойно подгответи или пък през пръсти, фактът си е факт: нуждаем се от още нови членове на екипажа!

ГЛАВА ПЪРВА

Мичман Андрю Дал надникна през прозореца на Земния док — намиращата се над Земята космическа станция на Общовселенското обединение — и се взря в следващия си кораб.

Съзерцаваше „Дръзки“.

— Прекрасен, е нали?

Дал се обърна, за да се изправи срещу заговорилото го младо момиче, облечено в униформата на мичман от звездния флот, което също съзерцаваше кораба.

— Така си е — съгласи се Дал.

— „Дръзки“ — капитален кораб от флота на Общовселенското обединение — заизрежда момичето. — Построен през 2453-та на Марсианския док. Флагман на Общовселенското обединение от 2456-та. Първи капитан — Дженивиъв Шан. Люсиъс Абърнати е капитан от 2462-ра насам.

Дал с усмивка попита:

— Да не си случайно туристическият гид на „Дръзки“?

— А ти да не си турист? — отвърна на усмивката му момичето.

— Не — младежът ѝ протегна ръка. — Андрю Дал. Назначен съм на „Дръзки“. Просто чакам совалката в 15:00.

Новата му позната се ръкува с него и се представи:

— Мая Дювал. Също съм назначена на „Дръзки“. И също чакам совалката в 15:00.

— Какво съвпадение — забеляза Дал.

Момичето отвърна:

— Ами щом ти се ще да наречеш съвпадение това, че двама членове на Космическия флот на Две О чакат на космическа станция на Двете О совалка за космически кораб на Двойното О, паркиран точно пред совалковия док — добре, няма проблем.

— Е, като го казваш по този начин... — промърмори Дал.

— Защо си подранил толкова? Едва обед е. Мислех, че ще съм първата на опашката за совалката.

— Вълнувам се — призна Дал. — Това ще ми е първото назначение...

Дювал го изгледа от глава до пети с въпрос в очите.

— Влязох в Академията с няколко години закъснение — обясни той.

— Какво го наложи?

— Дълга история.

— Разполагаме с време — контрира Дювал. — Какво ще кажеш да отидем да обядваме и да ми разкажеш?

Дал се поколеба:

— Щъпъ, имам нещо като среща. Чакам приятел, който също е назначен на „Дръзки“.

— Ресторантската зона е ей там — момичето посочи редицата сепарета от другата страна на пешеходния коридор. — Просто пусни съобщение на приятеля си. Пък ако ни изпусне, оттам ще можем да го видим. Хайде. Ще платя питиетата!

— Е, в такъв случай няма как — прие Дал. — Ако откажа безплатна почерпка, ще ме изхвърлят от Космическия флот!

* * *

— Обещал си ми дълга история! — напомни Дювал, след като си взеха храна и питиета.

— Не съм обещавал подобно нещо!

— Обещанието се подразбираше от изказа ти — възрази момичето. — И освен това ти купих питие. *Дължник* си ми. Забавлявай ме, мичман Дал!

— Ами добре де, щом си рекла. Влязох в Академията късно, понеже три години бях студент в семинарията.

— Добре, това е умерено интересно — прие Дювал.

— На Форшан — допълни мичманът.

— Добре, това е изключително интересно — поправи се събеседничката му. — В такъв случай си станал свещеник от форшанското вероизповедание? Коя схизма?

— Лявопоклонната схизма и не, не стигнах до свещеник.

— Не можа да прегълътнеш обета за целомъдрието ли?

— От лявопоклонните свещеници не се изисква въздържание — поясни Дал, — но тъй като бях единственото човешко същество в семинарията, то може да се каже, че ми беше наложена непорочност.

— Някои хора не биха допуснали да ги спре подобно препятствие.

— Не си виждала отблизо студентите във форшанска семинария — възпротиви се младежът. — Освен това не си падам по ксено.

— Може просто да не си открил подходящото ксено — предположи Дювал.

— Предпочитам хора — отвърна Дал. — Наречи ме скучен, ако щеш.

— Досадньо! — подкачи го момичето.

— А ти пък току-що постави рекорд по най-бързо напъхване на нос в личния ми живот — отвърна Дал. — Ако си толкова пръма с хора, които срещаш за първи път, хич не ми се ще да си представям как се държиш с онези, с които се познаваш от дълго време!

— О, не се държа така с всички — възрази Дювал. — Но отсега мога да заявя, че вече те харесвам. Но да се върнем на темата. Значи не си станал свещеник?

— Не. Технически статутът ми е „чуждоземен покаял се грешник“ — поясни Дал. — Бях допуснат да премина пълния курс на обучение и да изпълнявам някои ритуали, но съществуват и физически изисквания, които не бих могъл да изпълня, за да получа пълно посвещение в сан.

— Като например?

— Самооплождане например.

— Малка, но извънредно съществена подробност — съгласи се Дювал.

— А ти толкова се притесняваше за целомъдрието! — Дал гаврътна голяма гълтка от чашата си.

— Защо си постъпил в семинарията, ако е нямало шанс в крайна сметка да те посветят в сан? — поинтересува се момичето.

— Сметнах форшанска религия за много мирна — призна си Дал. — Като юноша това силно ме привличаше. Родителите ми починаха, докато бях малък. Оставиха ми малко наследство, което изтеглих при пълнолетие, платих си на частни учители за езикови

курсове, а после отидох на Форшан и издирих семинария, която да ме приеме. Планирах да остана там завинаги.

— Но не си го сторил. Така де, от пръв поглед си личи!

Дал се усмихна.

— Ами... Все още смятам форшанска религия за мирна. Обаче форшанските религиозни войни не са въплъщение на кротостта.

— Ясно. Как обаче от послушник във форшанска семинария човек става възпитаник на Академията?

— Когато Двете О-та дойдоха да посредничат между религиозните фракции на Форшан, имаха нужда от преводач и на планетата се оказах аз — обясни Дал. — Няма много хора, способни да говорят повече от един форшански диалект. А аз знам и четирите основни.

— Впечатляващо!

— Бива ме с езика.

— Сега кой е прям и откровен? — поинтересува се Дювал.

— След като мисията на Двете О се провали, посъветваха всички чуждоземци да напуснат планетата. Главният посредник на Двете О заяви, че в Космическия флот се нуждаят от лингвист и учени — и ме препоръча за място в Академията. По това време семинарията ми беше изгорена до основи и нямах къде да се прибера, а не разполагах и с пари, за да отида някъде другаде. При това положение Академията ми се стори най-добрата възможна стратегия. Прекарах там четири години в изучаване на ксенобиология и лингвистика. И ето ме тук.

— Бива си я историята — реши Дювал и наклони бутилката си към Дал.

Той се чукна с нея.

— Благодаря. А твоята каква е?

— Далеч по-малко интересна.

— Съмнявам се.

— Не съм ходила в Академията — сподели Дювал. — Записах се в пехотата на умиротворителните сили на Двойното О. Позанимавах се с това няколко години и преди три години ме прехвърлиха в Космическия флот. До сегашното си назначение служех на борда на „Нант“.

— Повишили са те? — предположи Дал.

Събеседничката му изсумтя:

— Не точно. Да го наречем прехвърляне поради неразбирателство с персонала.

Преди Дал да смогне да я разпита по-щателно, телефонът му избръмча. Той го извади и прочете съобщението на екрана. Ухили се:

— Смотъль!

— Какво има? — попита Дювал.

— Задръж за секунда — Дал се обърна на мястото си, за да помаха на младеж, застанал на средата на коридора на станцията. — Ето ни тук, Джими!

Новодошлият се ухили, помаха в отговор и се насочи към тях.

— Приятелят, когото чакаше, предполагам — осведоми се Дювал.

— Да, това е той — Джими Хенсън.

— Джими Хенсън ли? — намръщи се Дювал. — Не е роднина на Джеймс Хенсън, главен директор и председател на борда на директорите на „Хенсън Индъстрис“, предполагам?

— Джеймс Албърт Хенсън Четвърти — представи приятеля си Дал. — Синът му.

— Еха, готово!

— С месечната си издръжка може да купи тази космическа станция — осведоми новата си позната Дал. — Но не е такъв тип.

— Какво искаш да кажеш?

— Хей, здрави! — Хенсън най-сетне се добра до масата им. Огледа Дювал и протегна ръка. — Здрави, аз съм Джими!

— Мая — представи се Дювал и също протегна ръка. Ръкуваха се.

Хенсън се поинтересува:

— Така значи, ти си приятелка на Анди, а?

— Нещо такова — призна си момичето. — Двамата с него се познаваме отдавна. От цял половин час!

— Страхотно — Хенсън се усмихна широко. — Ние двамата с него се познаваме от една идея по-дълго.

— Предположих, че връзката ви е по-дълга.

— Е, аз възнамерявам да си взема питие — заяви Хенсън. — Вие искате ли нещо, приятели? Да ви взема по едно, става ли?

— Няма нужда — отказа Дал.

— Нямам против още едно — рече Дювал, размахвайки почти празната си бутилка.

— Пак от същото?

— Става.

— Страхотно! — Хенсън плесна с ръце. — Добре, веднага се връщам. Пазете ми място, става ли?

— Няма проблем — ухили се Дал.

Приятелят му се отдалечи в търсене на хапване и пийване.

— Симпатията изглежда — отбеляза Дювал.

— Такъв си е.

— Не е невероятно чаровен.

— Има си други качества.

— Като например да купува пиенето?

— Е, и това също, но имах предвид друго.

— Нещо против да ти задам личен въпрос? — поинтересува се Дювал.

— Предвид, че до момента вече сме обсъдили сексуалните ми предпочтения — не.

— Бяхте ли приятели с Джими, преди да научиш, че баща му може да купи една-две планети с все атмосферата?

Дал се поколеба за момент, преди да отговори. Накрая попита събеседничката си:

— Знаеш ли с какво се различават богатите от теб и мен?

— Имаш предвид освен с това, че имат пари ли?

— Да.

— Нямам представа.

— Онова, което ги прави различни — поне умните сред тях — е това, че имат изключителен нюх за мотивите на хората, които се задържат покрай тях. Надушват дали го правят, защото търсят приятелство и не се вълнуват от близостта до пари, възможности и власт... или искат да са част от нечий антураж, което пък е свързано именно с достъпа до тези три неща. Разбираш ли какво искам да ти обясня?

— Разбира се.

— Добре — продължи мичманът. — Та ето какво е положението.

Още като малък Джими открил, че баща му е сред най-богатите хора в Двойното О. С времето се досетил, че един ден и той самият ще се

нареди в тази категория. След това пресметнал и че ще има много хора, които ще се опитат да използват първото и второто, за да се облагодетелстват. А накрая преценил и как да избягва тези хора.

— Схванах — кимна Дювал. — Джими ще разбере, ако човек е мил с него просто заради това кой е татко му.

— Наистина беше интересно да го гледа човек първите няколко седмици в Академията — каза Дал. — Някои от кадетите — а такива имаше и сред инструкторите — се опитаха да се намърдат за негови приятели. Мисля, че останаха изненадани колко бързо богатото хлапе им отгатна номера. Той е имал достатъчно време да стане изумително добър в четенето на помисли. Налага му се.

— А ти как подходи към него? — поинтересува се Дювал.

— Никак — отвърна Дал. — Той дойде и започна да си говори с мен. Мисля, че беше осъзнал, че изобщо не ми пuka кой е баща му.

— Просто си му бил симпатичен?

— Навсякъде, но да не забравяме и че получих А в курса по биология, с който той имаше проблеми — призна Дал. — Това, че Джими щателно си подбира спътниците, не означава, че не изхожда от собствените си интереси.

— Струва ми се, че има желание да ме приеме в приятелския кръг — отбеляза Дювал.

— Най-вероятно защото смята, че сме приятели и вярва на преценката ми.

— А дали сме? — попита момичето. — Приятели, искам да кажа.

— Ти си малко по-шугава, отколкото по принцип ги харесвам...

— Да, вече се досетих, че си привърженик на „обичам всичко да е мир и покой“.

— Да разбирам ли, че не обичаш спокойствието?

— Спя от време на време — призна Дювал. — През останалото време — не.

— Предполагам, че се наложи да се приспособя.

— Предполагам, че ще свикнеш — съгласи се тя.

— Нося питиетата — обяви Хенсън, пристъпвайки иззад гърба на Дювал.

— О, Джими! — възклика тя. — Това те прави моя нов любимец!

— Отлично! — младият милиардер ѝ връчи нейната бутилка и се настани на масата. — Та за какво си говорехте?

* * *

Точно преди пристигането на совалката в чакалнята се появиха още двама души. По-точно появиха се петима: двама моряци от екипажа, съпроводени от трима членове на военната полиция. При появата им Дювал сръга Дал и Хенсън. Единият от моряците забеляза поведението им и вдигна вежда.

— Имам си антураж. И какво от това?

Без да му обръща внимание, Мая заговори едното ченге:

— Каква му е историята на този?

Военната полицайка посочи арестанта с вдигнатата вежда:

— Предявени са му един куп обвинения, включително незаконен внос, продажба на контрабандни стоки и нападение над висшестоящ офицер...

Вторият арестант бе спрятал нациупен и избягваше да поглежда в очите на присъстващите. Ченгето обясни:

— Това нещастно копеле е приятелче на първия. Което автоматично го прави заподозрян в съучастие.

— Обвиненията за нападение са скальпени — заяви мичманът арестант. — Офицерът се беше покатерил горе на черешката.

— С дрога, която *ти* му даде — скастри го вторият моряк, все още без да смее да погледне присъстващите.

— Никой не може да докаже, че съм му давал нещо, а и без друго и дума не може да става за наркотици — възрази приятелят му. — Беше просто чуждопланетна гъба. А и не може да е от нея. Гъбката отпуска хората, не ги кара да се нахвърлят на присъстващите и да ги принуждават да се защитават!

— Дал си му ксеномухоморка, нали? — поинтересува се Дал.

Първият моряк го изгледа изпод вежди и заяви:

— Както вече казах, никой не може да докаже, че съм дал каквото и да е на офицера. Но да речем.

— Ксеномухоморката произвежда химикал, който при повечето хора води до релаксиращ ефект — обясни Дал, — но при около една

десета от процента от потребителите ефектът е точно обратният. Рецепторите на мозъците им са малко по-различно устроени от тези на всички останали. И такива хора — около една десета от процента — ще откачат тотално под въздействието на ксеномухоморката. Най-вероятно твойт офицер е бил точно от тази група.

— И кой си ти, тъй дълбоко просветленият за ефектите на извънземните гъби? — поинтересува се морякът.

— Човек, който знае, че каквото и да става, не бива да се продава нагоре по командната верига.

Арестантът се ухили.

— И защо не са ви тикнали в брига^[1]? — поинтересува се Дювал.

Космонавтът посочи към Дал:

— Питай приятелчето си, нали е голям умник!

Дювал погледна към мичмана, който сви рамене и обясни:

— Ксеномухоморката не е забранена — обясни. — Просто не е много модерно да се използва. Известна е най-вече сред студентите по ксенобиология, както и сред увличащите се по непопулярни, но номинално законни чуждопланетни подобрители на настроението, вероятно с търговска цел.

— Аха! — възклика Дювал.

— В тази връзка бих предположил, че нашето приятелче тук...

— Фин — представи се космонавтът и кимна към спътника си.

— А това е Хестър.

— ... приятелчето ни Фин по време на последното си назначение се е сдобил със славата на човек, към когото се обръща за субстанции, за каквито няма да те спипат на тест за наркотици.

Хестър изсумтя при това изявление.

— Предполагам също, че неговият офицер вероятно не желае да се разчува, че е взимал наркотици...

— Гъба — поправи го Фин.

— ... от какъвто и да е вид, и в частност че ксеномухоморката го е накарала да откачи, че е нападнал хора, и тук присъстващият Фин де факто се е защитавал, когато по принуда е отвърнал на удара. Тъй че, вместо да тикне новия ни познат в брига и да затъне до уши сред крокодилите, офицерът е счел за по-разумно тихомълком да му уреди ново назначение.

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека тази интерпретация на събитията — заяви Фин.

— Че тогава за какво са военните ченгета? — поинтересува се Хенсън.

— Тук са, за да се убедят, че ще се качим на „Дръзки“ без никакви отклонения — обясни Хестър. — Не искат да си попълни запасите!

При това изявление Фин забели очи.

Дювал се обърна към втория арестант:

— В думите ти долавям горчивина.

Хестър най-сетне си позволи да я погледне в очите и обясни:

— Копелдакът си криеше запасите в гардеробчето ми.

— И ти не си знаел?

— Каза ми, че били бонбони и ако останалите от екипажа научат за тях, щели да проникнат в шкафчето му и да ги откраднат.

— Така и щяха да сторят — увери ги Фин. — И даже не съм те изментил, всичко беше захаросано.

— Също така ме убеди, че били за майка ти — обвини го Хестър.

— Е, ами... — призна си морякът, — за *това* вече те излъгах.

— Опитах се да се оправдая пред капитана и офицера, но не им пушкаше — завърши разказа си „укривателят“. — Според тях и аз съм съучастник. А аз дори не *харесвам* този тип!

— Тогава защо се съгласи да скриеш... бонбонките му? — попита Дювал.

Хестър промърмори нещо нечленоразделно и пак сведе очи.

— Направи го, понеже се държах мило с него, а той си няма приятели — обясни Фин.

— Значи си се възползвал от него? — поинтересува се Хенсън.

— Не е като да *не го харесвам* — оправда се Фин. — А и не съм възнамерявал да му докарвам неприятности. Той *не би трябвало* да има проблеми. Не съхранявах при него нищо незаконно. Но след това офицерчето откачи и се опита да пренареди костната ми структура...

— Сигурно е трябвало по-добре да проучиш гамата си с продукти — предположи Дал.

— Следващия път първо ще се допитам до теб, преди да снабдявам клиентите — озъби се саркастично Фин, но после посочи

към прозореца, където се виждаше как совалка подхожда към шлюза.
— Това обаче ще почака. Като гледам, возилото ни пристига!

[1] От англ. *Brig* — корабен карцер, хауптвахта. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

ГЛАВА ВТОРА

Старшина на име Дел Сол посрещна четиридесет и нови членове на екипажа на „Дръзки“ и бързичко ги разведе по местоназначенията им. Дал бе приветстван от главния научен офицер на „Дръзки“ — К'йинг.

— Сър — отдаде чест Дал.

К'йинг отвърна на поздрава му с думите:

— Младши мичман Дал, радвам се да се запознаем! Невинаги посрещам лично новоназначените в отдела ми, но току-що излизам от дежурство и реших да те изпратя до дежурния ти пост. Има ли нужда първо да прибереш личните си вещи?

— Не, сър — отвърна Дал.

Ръчният му багаж заедно с тези на останалите, подлежеше на проверка от корабната охрана и щеше да бъде разнесен по каютите на новите космонавти, местоположението на които щеше да бъде ъплоуднато в телефоните им.

К'йинг сподели:

— Научих, че си прекарал няколко години на Форшан и говориш езика. И четирите диалекта.

— Да, сър.

— Изучавал съм го малко в Академията — К'йинг си прочисти гърлото. — *Ааачка фаахклалхач гхалал чакалал*.

Дал даде всичко от себе си, за да не направи гримаса. К'йинг току-що бе опитал да изкаже на третия диалект традиционния за дяснотоуклонната схизма поздрав „Предлагам ти хляба на живота“, но сричкуването и акцентът му бяха превърнали израза в „Нека заедно насилим торти“. Като оставим настрана, че би било извънредно необично за член на дяснотоуклонната схизма доброволно да заговори на третия диалект, роден за основателя на лявотоуклонната схизма и следователно — традиционно отбягван от десните, взаимното насиливане на торти не беше сред утвърдените където и да било на Форшан практики.

— Ааачкла фааачклалхалу аадалалу чкалалал — изрече Дал на третия диалект, отвръщайки с общоприетия традиционен отговор „Ще разчупя хляба на живота с теб“.

К'ийнг се поинтересува:

— Правилно ли казах поздрава?

— Акцентът ви беше много необичаен, сър — отвърна дипломатично мичманът.

— Несъмнено си прав — съгласи се научният офицер. — В такъв случай ще е най-добре, ако се налагат разговори на форшански, да предавам щафетата в твои ръце.

— Добре, сър.

— Последвай ме, мичман! — нареди К'ийнг и закрачи напред. Дал бе принуден да подтичва, за да не изостава.

Около научния офицер „Дръзки“ беше като кипнал кошер: членове на екипажа и офицери целеустремено се движеха през коридорите, всеки с вид, все едно му е много важно да стигне до крайната си цел. К'ийнг крачеше между тях като кораб, вдигащ вълна пред носа си — щом наближеше, тълпата магически се разделяше пред него, а след отминаването му процепът се затваряше.

— Все едно тук е час пик! — отбеляза Дал, зазяпан в минувачите.

— Както ще забележиш, екипажът ни е доста ефикасен и ефективен — отвърна К'ийнг. — Като флагман на Общовселенското обединение „Дръзки“ внимателно си подбира моряците!

— Не се съмнявам в това, сър — Дал хвърли поглед и през рамо. Зад гърба им членовете на екипажа значително забавяха движението си и зяпаха отминаването на научния офицер и новия моряк. Дал не беше в състояние да прочете израженията на колегите си.

К'ийнг го отвлече от размислите му:

— Научих, че в Академията изрично си пожелал да бъдеш назначен на „Дръзки“.

— Да, сър — съгласи се Дал, съсредоточавайки вниманието си върху висшестоящия офицер. — Вашият отдел се занимава с наистина напредничави разработки. На борда правите толкова изумителни проучвания, че ни е трудно да ги повтаряме в Академията.

— Не искаш да кажеш, надявам се, че според теб тук си вършим през пръсти работата — подчерта К'ийнг. В гласа му се долавяше

остър намек.

— Нищо подобно, сър — отвърна Дал. — Репутацията ви на учен е неопетнена! А и знаем, че в този тип дейност, с която се занимава отделът ви, първоначалните условия са едновременно важни и трудни за пресъздаване.

К'ийнг като че ли се поотпусна след тези му думи. Рече:

— Космосът е обширен. Мисията на „Дръзки“ е да го проучва. Голяма част от научните ни занимания тук, на фронтовата линия, се състои от идентифициране, описание и полагане на първоначални хипотези. След това продължаваме нататък и оставяме на тези след нас да довършат труда ни.

— Да, сър — съгласи се Дал. — Именно науката на фронтовата линия ми се нрави. Проучването.

— Така ли било? А ти самият желаеш ли да участвуаш в изследователски мисии?

Точно пред тях един от бързоходците от екипажа успя да се препъне в собствените си крака. Дал го подкрепи, за да не падне.

— Полека — каза, изправяйки го отново. — Внимавай къде стъпваш, друже!

Спасенияят от падане моряк се отдалечи, а промърмореното му под нос „Благодаря“ направо отиде в доплеровата зона, така бързаше да изчезне.

— Пъргав и любезен — рече Дал ухилен, след това спря да се усмихва, понеже забеляза, че К'ийнг също се е заковал на място и се взира в него много сериозно. — Сър?

— Изследователски мисии — натърти научният офицер. — Смяташ ли да участвуаш в такива?

— В Академията бях известен повече като лабораторен плъх — призна Дал. Стори му се, че К'ийнг май се намръщи. — Но осъзнавам, че „Дръзки“ е разузнавателен кораб. С нетърпение очаквам да извърша част от проучванията лично!

— Много добре — заключи научният офицер и отново закрачи напред. — Да си лабораторен плъх в Академията не е лошо, на други кораби също няма да е проблем. Но причината „Дръзки“ да направи толкова много от откритията, които са те заинтересували на първо място е резултат от желанието на екипажа да слезе в полето и да си изцапа ръцете. Ще те моля да го имаш предвид!

— Да, сър!

— Добре — К'ийнг спря пред врата с надпис „Ксенобиология“. Отвори я, разкривайки лабораторията отвъд, и прекрачи прага. Дал го последва.

Отделът по ксенобиология беше ненаселен.

— Къде са всички, сър? — попита мичманът.

— Екипажът на „Дръзки“ върши много кръстосани задачи заедно с членове на другите отдели и често моряците си имат вторични и третични назначения — обясни К'ийнг. — Заради познанията си по форшански ти например ще служиш и в отдела по лингвистика. Тъй че хората ни невинаги си стоят заковани на дежурните постове.

— Ясно, сър.

— Въпреки това... — научният офицер извади телефона си и набра номер. — Лейтенант Колинс? Най-новият член на екипажа е във вашата лаборатория, готов да ви се представи... — пауза. — Добре. Това е всичко! — К'ийнг прибра телефона. — Лейтенант Колинс ще дойде след малко, за да те приветства.

— Благодаря ви, сър — каза Дал и отдаде чест.

Научният офицер кимна, отдалечаването му. Мичманът отиде до вратата и проследи отдалечаването му. Чак до завоя зад ъгъла и изчезването от поглед К'ийнг бе предшестван от носовата си вълна.

* * *

Зад гърба на Дал някой подвикна:

— Ехо!

Младежът се обърна. В средата на лабораторията бе застанал непознат моряк.

Дал отново надникна навън през вратата — натам, накъдето бе завил К'ийнг — и после пак към новопоявилия се колега. Каза:

— Здрави. Нямаше те тук преди две секунди!

— Аха, случва ни се понякога — съгласи се новият, приближи се до Дал и протегна ръка. — Джейк Касауей.

— Анди Дал — мичманът се ръкува с него. — И как точно ти се случва?

— Търговска тайна — ухили се Касауей.

В другия край на лабораторията се отвори врата и от стаята зад нея излезе друг член на екипажа.

— Ей тъй се издават търговските тайни — натъжи се новият познат на Дал.

Младежът посочи вратата и попита:

— Какво има там?

— Там е складът — обясни Касауей.

— Криете се в склада ли?

— Не се криехме — възрази излязлата от склада жена. — Просто инвентаризирахме.

— Анди Дал, това е Фиона Мбеки — представи я Касауей.

— Здрави — кимна й Дал.

Мбеки заяви:

— Трябва да се радваш, че ние правим инвентаризацията.

Понеже това значи, че няма да те пратят да го вършиш ти, понеже си най-новият в отдела.

— Ами благодаря тогава! — съгласи се Дал.

— Но все пак ще те караме да правиш кафе — допълни Мбеки.

— Ще изпълнявам с гордост задачата си!

— А ето ги и шефовете — Касауей кимна към двама офицери, които се задаваха откъм коридора.

От двамата, по-възрастната жена се приближи право към Дал. Забелязал навреме лейтенантската нашивка на рамото й, той отдаде чест.

— Свободно — нареди Колинс, макар че все пак отвърна на официалния му поздрав. — Тук си отдаваме чест единствено когато Негово Височество влезе през вратата.

— Имате предвид командир К'ийнг.

— Нали схващаш смисъла на шегичката? — поинтересува се Колинс. — Понеже името му звучи точно като Кинг, ще рече „кral“.

— Да, госпожо.

— Порцийка научен хумор — уточни лейтенантката.

— Схванах, госпожо.

— Добре! Понеже последното, от което се нуждаем, е наоколо да се мотае още някой лишен от хумор сухар. Вече си се запознал с Касауей и Мбеки, както виждам?

— Да, госпожо.

— Трябва да си разбрал и че аз съм прекият ти началник — добави лейтенантката и после посочи колегата, с когото беше влязла.
— Запознай се с Бен Трин, втори в командната редица на лабораторията.

Трин дойде да се ръкува с Дал.

— Това изчерпва отдела.

— Като изключим Дженкинс — додаде Мбеки.

— Е, той няма да се среща с него — уточни Колинс.

— Би могъл — възрази момичето.

— Кога за последно сивиждала Дженкинс? — попита я Трин.

— Мисля, че го мярнах веднъж, но се оказа, че било Йети — ухили се Касауей.

— Стига толкова за Дженкинс! — нареди Колинс.

— Кой е той? — поинтересува се Дал.

— Работи по независим проект — осведоми го лейтенантката. — Много натоварен. Забрави го, никога няма да го срещнеш. А сега... — тя се пресегна към една от масите в лабораторията, грабна оттам един таблет и го включи. — Идваш при нас с наистина забележителни оценки от Академията, господин Дал!

— Благодаря, госпожо.

— Флавиу Антонеску още ли оглавява катедрата по ксенобиология?

— Да, госпожо.

— Моля те, спри да ме госпожваш на всяко изречение, мичман, звучи все едно имаш вокален тик!

Дал отново се усмихна и се съгласи:

— Няма проблем.

Колинс кимна и отново се втренчи в таблета.

— Изненадана съм, че Флавиу те е препоръчал за „Дръзки“.

— В началото отказа — призна Дал, като се сети за спора с началника на катедрата си в Академията. — Искаше да заема пост в проучвателния корпус на Европа.

— Защо не се съгласи? — поинтересува се Колинс.

— Исках да видя Вселената, не да кисна на дъното на шейсеткилометров леден тунел и да зяпам европейски микроби.

— Нещо против европските микроби ли имаш? — озъби се началничката на Дал.

Той я увери:

— Убеден съм, че микробите са прекрасни! Просто заслужават да ги изучава някой, който наистина копнее за това.

— Сигурно си бил доста настоятелен, та да накараши Флавиу да си промени мнението.

— Оценките ми бяха достатъчно високи да привлекат вниманието на командир К'ийнг — отвърна Дал. — А и за късмет тук се разкри свободно място.

— Не беше късмет — вметна Мбеки.

— Беше лонгрианска ледена акула — уточни Касауей.

— Което е точно обратното на късмет — допълни момичето.

— Какво?

— Идваш тук на мястото на бившия ни колега Сид Блек — обясни Трин. — Взе участие в проучвателна експедиция на Лонгран Седем, а тази планета е заледена. Докато проучвали изоставен замръзнал град, изследователският отряд беше нападнат от ледени акули. Те отмъкнаха Сид. Повече не го видяхме.

— Видяхме крака му — уточни Мбеки. — По-точно долната му половина.

— Стига, Фиона! — заяви Колинс раздразнено. Остави таблета и се вгледа отново в Дал. — Вече си се срещнал с командир К'ийнг?

— Да.

— Той спомена ли нещо за изследователски мисии?

— Да — отвърна Дал. — Попита ме дали се интересувам от тях.

— А ти какво отговори?

— Казах, че обикновено се занимавам с лабораторни задачи, но предположих, че все пак ще взимам участие и в проучвателни експедиции. Защо питате?

— К'ийнг си го е набелязал — сподели Трин с Колинс.

Дал стрелна с поглед двамата си офицери и попита:

— Да не би случайно да пропускам нещо важно, госпожо?

— Не — отвърна Колинс и се намръщи срещу Трин. — Просто предпочитам да имам възможност първо да индоктринирам екипажа си, преди К'ийнг да ги прилага. Това е всичко!

— Да няма никакво философско неразбирателство помежду ви?
— недоумяващо Дал.

— Не е важно — заяви лейтенантката. — Не се главоболи с този въпрос. Да се заемем като начало с основните подробности... — тя посочи към ъгъла. — Ти получаваш онази работна станция. Бен ще ти издаде служебен таблет и ще ти прочете правилата, а Джейк и Фиона ще те въведат във всичко друго, което искаш да знаеш. Достатъчно е само да ги попиташи. Освен това новият винаги е дежурен по кафе.

— Вече ми споменаха за това.

— Добре — зарадва се Колинс. — Понеже точно сега добре ще ми дойде някоя и друга чашка. Бен, погрижи се да го настаниш, моля те!

* * *

— Е, разпитваха ли ви за изследователски мисии, а? — попита Дювал, когато пренесе подноса си с обяд до масата, където вече се бяха настанили двамата ѝ другари от совалковия док.

— Мен ме питаха — съгласи се Хенсън.

— Мен също — призна Дал.

— На мен ли така ми се струва, или на борда на кораба има малко странно отношение към изследователските мисии? — попита Дювал.

— Дай ми пример — помоли Дал.

— Ами да речем, че за първите пет минути след като стъпих на новия си пост чух три различни истории за хора от екипажа, гризали дръвцето по време на изследователски мисии. Смърт, причинена от паднала скала. Смърт в резултат на токсична атмосфера. Смърт чрез изпаряване с пулсов пистолет...

— Смърт поради повреда във вратата на совалка — добави Хенсън.

— Смърт, предизвикана от ледена акула — довърши Дал.

— От какво била предизвикана? — примигна сепнато Дювал. — Какво, по дяволите, е ледена акула?

— Нямам ни най-малка представа — призна мичманът. — Не знаех дори, че съществува такова животно.

— Дали е акула, направена от лед? — полюбопитства Хенсън. — Или е акула, която живее в леда?

— Не ми поясниха при споменаването на случая — Дал наръга решително парчето месо на подноса си.

— Струва ми се, че е трябало да ги уличиш в лъжа за акулската история — каза Дювал.

— Въпреки че подробните бяха неясни, и тя съвпада с по-мащабната картина, която обрисуваш. Хората тук са се побъркали на тема проучвателни експедиции.

— Сигурно защото на всяка умира по някой — предположи Хенсън.

Дювал вдигна вежда при това изказване.

— Какво те накара да го кажеш, Джими?

— Ами, всички ние идваме на мястото на бивши членове на екипажа, нали? — Хенсън посочи момичето. — Какво се е случило с този, когото сменяш ти? Да не се е прехвърлил на друг кораб?

— Не — призна Дювал. — Той е в графата „смърт в резултат на изпаряване“.

— А моят е бил изсмукан от совалката — сподели младият богаташ. — Този на Анди пък е хапнат от акула. Може би. Трябва да признаете, че тук става нещо. Обзалагам се, че ако издирим Фин и Хестър, те също ще има какво да ни разкажат...

— Като говорим за вълка... — Дал размаха вилицата си. Хенсън и Дювал се обърнаха натам, накъдето им беше посочил, и видяха Хестър в края на опашката пред готвачката. С поднос в ръце той мрачно се озърташе из столовата.

— Не е най-веселият човек на света, нали? — захили се Дювал.

— О, бива си го — възрази Хенсън и повика младежа.

Като чу името си, Хестър малко се стресна и видимо се позамисли дали следва да се присъедини към тримата, но после очевидно се примери с идеята, защото се приближи и седна до тях. Започна да рови в храната си.

— Та така — обърна се към него Дювал след малко. — Как ти мина денят?

Хестър сви рамене и продължи да рови в чинията си, но накрая направи гримаса и остави вилицата си. Огледа присъстващите.

— Какво има? — попита Дювал.

— На мен ли така ми се струва — поде Хестър, — или всички на този кораб са монументално издивели на тема изследователски мисии?

ГЛАВА ТРЕТА

Когато служебният таблет на Бен Трин звънна, на работната си станция Дал класифицираше спори от Тета Орионис XII. Трин прочете съобщението и каза:

— Отивам да донеса кафе! — и излезе през вратата.

„Че какво му има на кафето ми?“ — зачуди се Дал, но се съсредоточи върху работата си. През изминалата от качването му на борда на „Дръзки“ седмица, точно както му бе обещано, го товареха с ролята на майстор-кафеджия. Тя се състоеше в поддържане на кафеника в склада пълен и в доставяне на безценната течност за лабораторните дружки винаги щом потропаха с чашите си. Колегите му не прекаляваха с правата си — доста често се случваше и сами да си наливат кафето, — но се наслаждаваха да упражняват от време на време привилегиите си да имат собствен кафеджия.

Което напомни на Дал, че трябва да провери състоянието на кафеника. Касауей последен си беше сипал чаша. Мичманът вдигна поглед да го попита дали е време да зареди нова доза...

Беше останал сам в лабораторията. Промърмори:

— Какво, по дяволите...?

Водещата към външния свят врата на лабораторията се плъзна плавно в стената и през прага прекрачиха К'ийнг и капитан Абърнати.

Дал се изправи и козирува.

— Капитане, командире!

К'ийнг огледа празната лаборатория.

— Къде са колегите ти, мичман?

— По задачи — отвърна Дал след кратка пауза.

— И той ще свърши работа — заяви Абърнати и закрачи целеустремено към младежа. Държеше в ръка малка епруветка. Попита:

— Знаеш ли какво е това?

„Колбичка?“ — предположи наум младежът, но не го каза на глас. Вместо това заяви:

— Ксенобиологична проба.

— Много добре — Абърнати му връчи епруветката. — Както знаете, мичман, в момента кръжим над планетата Меровия, която е съкровищница на шедьоври на изкуството, но чието население суеверно се противопоставя на всякаакъв вид медицинска намеса — той поспря, сякаш изчакващ аплодисментите на невидима публика.

— Разбира се, сър — напъна се Дал да вметне, както се надяваше, очакваната реплика.

— За нещастие на Меровия освен това вилнее и глобална чума, която бързо смалява броя на населението — добави К'ийнг. — Общовселенското обединение е загрижено, че щетите, предизвикани от чумата, ще срутят цялата меровианска цивилизация, хвърляйки планетата в нов Тъмен век, от който никога няма да се възстанови.

— Правителството на Меровия отказа всякаква помощ от Общовселенското обединение — дададе Абърнати. — Тъй че „Дръзки“ получи тайната задача да вземе преби от чумата и да изобрети контрабактериално средство, което може да пусне на свобода, за да ликвидира заразата.

„Контрабактериално средство ли? — помисли си Дал. — Дали пък нямат предвид ваксина?“

Но преди да поиска уточнение, К'ийнг заговори отново:

— Пратихме под прикритие екип от двама души да събере преби, но докато се занимаваха с това, самите те се заразиха. Меровианская чума вече отне живота на мичман Лий.

— Проклетата чума втечни плътта право върху костите ѝ! — мрачно заяви Абърнати.

— Другият заразен космонавт от „Дръзки“ е лейтенант Керенски — допълни К'ийнг. Щом го каза, и двамата с Абърнати се втренчиха напрегнато в Дал, сякаш да подчертаят чистия, невероятен ужас от факта, че именно този лейтенант е прихванал болестта.

— О, не! — пробва се Дал. — Не и Керенски!

Абърнати кимна:

— Значи разбираш важността на тази малка епруветка, която държиш в ръце. Използвай я да намериш контрабактериалното средство! Ако успееш, ще спасиш Керенски!

— И меровианците — дададе Дал.

— Да, и тях също — съгласи се капитанът. — Разполагаш с шест часа!

Младежът се сепна:

— Шест часа ли?

Абърнати се ядоса:

— Проблем ли има, господинчо?

— Времето не е много — отбеляза Дал.

— Дявол го взел, човече! — възклика капитанът. — За *Керенски* става дума! Ако Господ може да направи Вселената за шест дни, ти със сигурност си в състояние да спретнеш контрабактериалното за шест часа!

— Ще се постараю, сър — пробва се младежът.

— Старанието не стига! — тросна се Абърнати, тупна Дал по рамото и енергично го раздруса:

— Трябва да те чуя как казваш, че ще се *справиш*!

— Ще се справя!

— Благодаря ти, мичман Дил — трогна се Абърнати.

— Дал, сър — поправи го младежът.

— Дал — повтори Абърнати и се обърна към К'ийнг, изтривайки мичмана от радара на вниманието си така пълноценно, все едно е превключил копче. — Хайде, драги. Трябва да се обадим на адмирал Дрезнър по хипервълната. Направо сме на ръба на катастрофата! — Абърнати излезе в коридора с широки, целеустремени крачки. К'ийнг го последва, кимайки отсъстващо на Дал, докато се упътваше след капитана.

Младежът остана сащисано да стиска епруветката. Промърмори под нос:

— Ще се повторя: но какво, по дяволите...?

* * *

Вратата на склада се отвори и оттам се изсулиха Касауей и Мбеки.

— Какво искаха? — попита Джейк.

— Пак ли правеше инвентаризация? — подигравателно се поинтересува Дал.

— Не те учим как да си вършиш работата, нали? — озъби се Фиона.

— Та какво искаха шефовете? — попита Колинс, делово влязла в лабораторията, следвана от Трин с чаша кафе.

Дал много сериозно прецени дали да не се разкреши на всички им, но се въздържа и се постара да се съсредоточи върху по-важния въпрос. Вдигна епруветката.

— Очаква се да намеря контрабактериално средство на това чудо.

— Контрабактериално ли? — полюбопитства Трин. — Да нямаш предвид ваксина?

— Предавам ви какво ми наредиха шефовете — отвърна младежът. — И ми отпуснаха шест часа.

— Шест часа? — Бен многозначително зяпна Колинс.

— Точно толкова — съгласи се Дал. — Което, дори ако знаех какво е „контрабактериално средство“, си е направо нула време. Създаването на ваксина отнема седмици!

— Дал, я ми кажи — помоли Колинс, — когато К'ийнг и Абърнати бяха тук, как ти говореха?

— Какво имаш предвид? — изуми се Дал.

— Дали влязоха и бързо ти казаха от какво имат нужда? — попита лейтенантката. — Или дърдореха и дърдореха за щуротии, за които въобще не ти пуха?

— Имаше нещо такова, да.

— Дали капитанът се държеше особено драматично? — поинтересува се Касауей.

— Какво е „особено драматичен“ в подобен контекст? — попита Дал.

— Ами примерно... — Мбеки го сграбчи за раменете и го разтърси. — Дявол го взел, човече! Едно „ще опитам“ не стига! Само *успехът е важен*!

Дал остави епруветката, за да не се изтърси случайно от ръката му.

— Практически със същия патос се изказа — съобщи на мъчителката си.

— Това са сред любимите му изрази — Фиона най-сетне го пусна.

— Изобщо не разбирам какво значи това — призна Дал, оглеждайки колегите си по лаборатория.

— Един въпрос още — прекъсна го Колинс, без да обръща внимание на оплакването му. — Когато ти казаха, че трябва да откриеш това контрабактериално нещо за шест часа, посочиха ли ти причина защо?

— Да — отвърна Дал. — Казаха, че с такова време разполагат, за да спасят лейтенанта.

— Кой лейтенант? — поиска да знае началничката му.

— Какво значение има? — изуми се младежът.

— Отговори на въпроса, мичман! — нареди Колинс, използвайки ранга на Дал за първи път от седмица.

— Лейтенант на име Керенски.

След споменаването на името последва пауза.

— Това нещастно копеле — отбеляза Мбеки — винаги го прецакват, нали?

Касауей изсумтя:

— Да, но накрая оздравява! — и погледна към Дал. — Обаче някой друг е гушнал букетчето, нали?

— Мичман Лий е била втечнена.

— Видя ли — каза Касауей на Мбеки.

— Някой наистина е длъжен да ми обясни какво става! — настоя Дал.

— Време е да извадим Кутията — заяви Трин, отпивайки отново от кафето си.

— Добре — съгласи се Колинс и кимна на Касауей. — Иди я донеси, Джейк!

Колегата им направи гримаса и влезе в склада.

— Може ли поне да ме светнете кой е лейтенант Керенски? — попита Дал.

— Част е от командния състав на мостика — обясни Трин. — Технически се води астрогатор.

— Капитанът и К'ийнг казаха, че бил участвал в изследователска мисия и взимал биологични пробы — поясни Дал.

— Сигурен съм, че е участвал — съгласи се Трин.

— Че защо да пращат астрогатор на мисия?

— Нали си спомняш, че казах „технически“? — Бен пак отпи от кафето си.

Вратата на склада се отвори и Касауей изникна с малко, подобно на кутия устройство в ръце. Приближи се до най-близкия свободен индукционен плот. Устройството се включи.

— Какво е това? — попита Дал.

— Това е Кутията — отвърна Касауей.

— Има ли си официално име?

— Вероятно.

Младежът се приближи и огледа уреда, отвори го и надникна вътре. Заключи:

— Прилича на микровълнова фурна.

— Не е — увери го Колинс, взе епруветката и я поднесе към Дал.

— Какво е тогава?

— Това е Кутията.

— И толкоз? „Кутията“?

— Ако ще се почувствуваш по-добре с идеята, че това е експериментален квантов компютър с вградено развито индуктивно изкуствено съзнание, чийто дизайн е дошъл при нас от развита, но вече изчезнала раса на воини инженери, то тогава си го смятай за такъв — предложи Колинс.

— А това ли представлява в действителност?

— Разбира се — заяви лейтенантката и връчи епруветката на Дал. — Сложи това в Кутията!

Младежът погледна към епруветката и я взе.

— Не искате ли да подгответе препарата?

— По принцип би следвало — увери го Колинс, — но става дума за Кутията, така че просто го сложи вътре.

Дал пъхна епруветката в Кутията и я постави в средата на керамичния диск на дъното на вътрешното пространство. Затвори вратичката и се втренчи във външния панел за управление, на който се кипреха три копчета — зелено, червено и бяло.

— Зеленото я пуска — уведоми го Колинс. — Червеното я спира. С бялото се отваря вратата.

— Би следвало да е малко по-сложно — усъмни се Дал.

— По принцип би следвало — съгласи се началничката му. — Но става дума за...

— За Кутията — кимна младежът. — Схванах вече.

— Тогава я пускай — настоя Колинс.

Дал натисна зеленото копче. Кутията се съживи и започна да бръмчи. Във вътрешността ѝ светна крушка. Мичманът надникна вътре и видя, че епруветката се върти, тъй като дискът, на който я беше поставил, се задвижваше от разположена под него кръстачка.

— Вие май си правите майтап с мен! — промърмори Дал под нос. След това отново погледна към Колинс. — А сега какво?

— Каза, че Абърнати и К'ийнг са ти дали шест часа, така ли?

— Точно толкова.

— Ами, значи след около пет часа и половина Кутията ще те уведоми, че има решение на поставената задача.

— Как точно ще ме уведоми? — поинтересува се Дал.

— Ще звънне — заяви Колинс и излезе от лабораторията.

* * *

Приблизително пет часа и половина по-късно се разнесе кратко, тихо „зън!“ издаваното от двигателчето на кръстачката в Кутията бръмчене затихна и крушката във вътрешното пространство угасна.

— Сега какво? — попита Дал, втренчен в Кутията. Не говореше на никого конкретно.

— Провери си таблета — посъветва го Трин, без да вдига глава от собствената си задача. Като изключим Дал, единствено той бе останал в лабораторията.

Мичманът придърпа служебния си таблет и включи экрана. На него откри въртяща се картичка на сложна органична молекула и до нея — дълга колонка с данни, придружена с плъзгач за по-удобно скролване.

Дал се опита да я разчете.

— Някакви глупости са ми се прехвърлили — заяви след малко.

— Дълги и постоянно обновяващи се нечленоразделни списъци.

— Всичко е наред — увери го Трин. Остави работата си и се приближи до Дал. — Сега ме слушай внимателно. Ето какво следва да направиш. Първо, ще занесеш работния си таблет на мостика, където се намира К'ийнг.

— Защо? Мога просто да му пратя данните по мейла.

Трин поклати глава.

— Така няма да се получи.

— За... — понечи да каже Дал.

Колегата му вдигна ръка:

— Млъкни за момент и слушай, ясно? Знам, че не виждаш смисъла и че е глупаво, но така трябва да стават нещата. Занеси си таблета на К'ийнг. Покажи му данните на екрана. А след като погледне към тях, ти му кажи: „Почти се справихме с формулата, но протеиновата обвивка ни създава проблеми!“ После посочи каквото в момента се превърта на екрана.

— Протеиновата обвивка ли?

— Не е задължително да е точно тя. Можеш да кажеш каквото си искаш. Грешки в ензимната транскрипция. Репликацията на РНК не върви. Лично аз се спасявам с протеиновата обвивка, понеже е лесна за казване. Но важното е задължително да обясниш, че почти всичко е готово и остава да се довърши само някаква дреболия. А след това посочваш данните.

— Каква полза от това? — изуми се Дал.

— Дава възможност на К'ийнг да сбърчи вежди, да позяпа таблета ти известно време и да ти посочи, че си пропуснал нещо елементарно, което той ще оправи — обясни Трин. — В този момент имаш право да избереш дали да възклиникнеш „Разбира се!“ или „Изумително!“ — или, ако наистина ти се ще да му се подмажеш: „И за милион години нямаше да решим проблема без вас, командир К'ийнг!“ Особено му се нрави да го чува. Няма да си признае, че му се нрави. Но си е истина!

Дал зина, но Трин вдигна отново ръка.

— Или пък правиш каквото всички останали правим, тоест разкарваш се от мостика при първа разкрила се възможност. Даваш му данните, посочваш една грешка, оставяш го да я оправи, взимаш си таблета и се махаш оттам. Не привличай внимание към себе си. Не казвай и не прави нищо умно. Покажи се, свърши си работа и *си обираи крушите*. Това е най-доброто, което можеш да направиш! — Трин се върна отново към работата си.

— Абсолютно никакъв смисъл няма в цялата процедура!

— Вярно е, няма — съгласи се Бен. — Вече ти казах, че е глупава, нали?

— И смята ли някой от вас да си даде труд да ми обясни защо е така?

— Може би, някой ден — Трин седна на работната си станция. — Но не точно сега. В момента ти се налага да тичаш, за да занесеш данните на мостика и при К'ийнг. Шестте ти часа почти изтекоха. Побързай!

* * *

Дал изхвърча от лабораторията по ксенобиология и незабавно се сблъска с някого, тупна на земята и си изтърва таблета. Скочи на крака и взе да търси оръдието на труда си, което се оказа в ръцете на человека, с когото се беше сблъскал. Фин.

— Хич не е редно да се бърза чак толкова! — поучително отбеляза космонавтът.

Дал му издърпа таблета.

— Нали на теб няма да ти се втечни някой, ако не се добереш до мостика за десет минути? — и с тези думи се насочи към мостика.

— Много драматично! — отбеляза Фин, изравнявайки скорост с неговата.

— Не си ли се запътил нанякъде? — озъби се Дал.

— Разбира се. Тръгнал съм към мостика. Доставям манифест от моя шеф за капитан Абърнати.

— Никой на този кораб ли не праща съобщения?

— Тук на „Дръзки“ предпочитат личния контакт — осведоми го Фин.

— Наистина ли смяташ, че това е причината? — почуди се Дал. Проправи си път покрай групичка моряци.

— Защо питаш?

— Няма значение — младежът сви рамене.

— Корабът ми харесва — заяви Фин. — Това ми е шестото назначение. На всички други кораби, където съм бил, офицерите все едно са глътнали с кориците наръчника с правилата и протокола. Тук цари такава свобода, все едно съм на борда на туристически кораб. Да

му се невиди, та даже шефът ми при всяка възможност бяга по тъча на капитана.

Дал се спря внезапно, принуждавайки събеседника си да завие, за да не се сблъскат за втори път.

— Бяга му по тъча.

— Все едно ясновидството го гони — увери го Фин. — Както си стои и ми разказва за нощта, прекарана с гордусиански амбисексуалист, в следващата секунда е хукнал за кафе. И веднага щом излезе от стаята, капитанът цъфва.

— Не се майтапиш, нали?

— Че защо според теб аз съм човекът, дето мъкне съобщенията?

Дал поклати глава и закрачи отново. Фин го последва.

Мостикът се оказа лъскав, добре организиран и напомни на Дал на лоби в някои от по-изисканите небостъргачи, които бе посещавал.

— Мичман Дал! — възклика главният научен офицер К'ийнг, щом го мерна от работната си станция. — Струва ми се, че цепите косъма на две с тази задача!

— Работихме колкото се може по-бързо — каза Дал. Отиде до К'ийнг и му представи таблета с нижещите се по екрана данни и въртящата се молекула. Офицерът я разгледа мълчаливо. След около минута вдигна очи към мичмана и си прочисти гърлото.

— Извинете, сър — обади се Дал и си припомни репликата. — Справихме се на деветдесет и девет процента, но се сблъскахме с проблем. С, ъъъ, протеиновата обвивка... — след секунда посочи към екрана и нижещите се по него дивотии.

— Във вашата лаборатория вечно протеиновата обвивка ви се опъва — промърмори К'ийнг, втренчил се отново в екрана.

— Да, сър!

— Следващия път не забравяй да прегледаш по- внимателно позициите на пептидните връзки — нареди К'ийнг и ръчна с пръсти таблета. — Ще откриеш, че решението на проблема ти те зяпа и се хили!

Той обърна екрана към Дал.

Въртящата се молекула бе спряла на едно място и няколко от връзките ѝ сега бяха осветени в мигащо червено. С изключение на това по самата молекула не бяха настъпили видими изменения.

— Изумително, сър! — възкликна Дал. — Не знам как сме го пропуснали!

— Е, случва се — успокои го К'ийнг и чукна отново по екрана. Данните изчезнаха от таблета на мичмана и се преместиха на монитора на офицера. — За щастие времето може и да ни стигне да доставим тази подобрена формула до синтезатора на материя и да спасим Керенски! — К'ийнг бутна таблета обратно към подчинения си. — Благодаря, мичман, това беше всичко!

Дал отвори уста с намерение да каже още нещо. Научният офицер го изгледа недоумяващо. Точно тогава обаче пред очите на младежа се изпреди образът на Трин.

„Цъфни там, свърши си работата, обери си крушите. Това е най-разумното, което можеш да направиш!“

Тъй че Дал кимна и си обра крушите.

След секунда Фин го догони пред мостика.

— Е, поредното хабене на моето работно време — съобщи той ухилен. — Харесва ми!

— На този кораб съвсем сериозно му има нещо! — заяви Дал.

— Появрай ми, съвършено нищо му няма на кораба! — възрази Фин. — Службата ти тепърва започва. Липсва ти перспектива. Послушай старо и патило! Няма накъде по-добре оттук!

— Не съм сигурен дали си достоверен... — поде Анди, но си изгуби мисълта, понеже пред него и Фин изникна космато чудовище.

Чудовището ядно ги изгледа и след това ръгна Дал с пръст в гърдите.

— Ти — рече, натискайки още по-силно с показалец. — Извади късмет там горе. Просто не знаеш какъв късмет извади! Чуй ме, Дал! Стой далече от мостика! Избягвай Повествованието! Следващия път със сигурност ще те засмуче. И тогава край с теб! — косматкото се втренчи във Фин. — Ти също, гу’син кръшкач!

— Ти пък кой си и какви са хапчетата, дето не си ги пил днеска?

Чудовището презрително се одзвери на Фин:

— Не си мисли, че ще ви предупреждавам отново и двамата! Ако щете, ме слушайте, ако щете — недейте! Но ако не ме слушате, ще се споминете. И тогава какви ще бъдете? *Мъртви*, ето какви. Проблемът си е ваш! — с тези думи се отдалечи тромаво и рязко зави в един товарен тунел.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Фин. — Йети ли?

Дал се обърна за момент към отскорошния си познат, но не отговори. Изтърча по коридора и удари с длан панела за достъп в товарния тунел.

Той се оказа празен.

Фин застана зад Дал.

— Я ме подсети какво казваше за тази барака?

— На нашия кораб нещо наистина не му е наред — повтори Анди послушно.

— Да — съгласи се Фин. — Мисля, че си напълно прав!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Хайде! Почти стигнахме совалките! — изкрещя лейтенант Керенски.

Дал разполагаше с една кикотеща се, щуросана секунда да отбележи колко добре *изглежда* астрогаторът, станал съвсем наскоро жертва на чумата. След това заедно с Хестър и всички останали от изследователската мисия спринтираха като побъркани по коридора на космическата станция, опитвайки се да надбягат механизираната смърт зад гърбовете си.

Станцията не принадлежеше на Общовселенското обединение: беше независима търговска база, която може и да имаше, а може и да нямаше нормален законен лиценз, но така или иначе беше пратила по хипервълната некодиран, повтарящ се сигнал за тревога със скрито в него допълнително, вече шифровано съобщение. „Дръзки“ се отзова на вика за помощ и прати две совалки на спасителна мисия. На борда на кораба успяха да декодират скритото съобщение едва когато отрядът вече беше дебаркирал на космическата станция.

Шифърът гласеше: „Стойте далеч — машините са излезли от контрол!“

Още преди декодирането на съобщението изследователският отряд на Дал вече бе открил този факт, след като една от машините наряза матрос Лопес на филийки. Отекващите някъде далечни по коридорите писъци подсказваха, че и вторият участващ в спасителната акция отряд е в процес на болезнено разкриване на фактите.

Вторият отряд с все Фин, Хенсън и Дювал в състава му.

— Що за задник кодира съобщение за *машини убийци*? — изпища Хестър.

Той се беше движил най-отзад в отстъпващата колона на отряда. Далечно вибриращо трополене подсказваше, че една от машините — явно голяма — в момента не е твърде далеч от тях.

— Тихо — изшътка му Дал.

Знаеха, че машините могат да ги виждат; беше си логично да предположат, че могат също така и да ги чуват. Дал, Хестър и другите двама оцелели членове на екипа прилекнаха зад укритието си и зачакаха Керенски да им каже накъде да поемат.

Лейтенантът се консултира с телефона си и повика тихичко:

— Дал!

Мичманът се промъкна до него, за да разгледа отворената на телефона карта.

— Ние сме тук — посочи му коридора лейтенантът. — Совалковият док еeto там. Виждам два възможни маршрута — един през машинната зала на станцията и втори през столовата.

„По-малко приказки, по-чевръсти решения, моля!“ — помисли си Дал и кимна.

— Мисля, че ще имаме по-добър шанс, ако се разделим — отбеляза Керенски. — Така, ако машините спипат едната група, другата все пак ще успее да стигне до совалките. Карапли си курсове за пилот?

— Хестър ги е завършил — чу се да казва Дал, а след това се зачуди откъде го знае. Не си спомняше преди да му е известно подобно безценно сведение.

Керенски кимна.

— Тогава тримата с матрос Макгрегър ще минете през столовата. Аз ще взема Уилямс и ще карам през машинното. Ще се срещнем при совалката и там, ако има възможност, ще изчакаме изследователския отряд на лейтенант Фишър, след което си обирате крушите оттук.

— Слушам, сър — потвърди Дал.

— Късмет! — пожела му Керенски и махна на Уилямс да го последва.

„Въобще не ми изглежда да се е втечнявал“ — помисли си отново мичманът, след което се върна при Хестър и Макгрегър. Керенски и Уилямс се прокрадваха по коридора към машинната зала, а Дал обясни на двамата си спътници:

— Наредено ни е да се разделим и ние тримата да стигнем до совалковия док през столовата.

— Какво? — видимо се разстрои Макгрегър. — Глупости! Не искам да тръгвам с теб. Предпочитам да се държа за Керенски!

— Такива са заповедите — сви рамене Дал.

— Майната им — отсече Макгрегър. — Ти не схващаш, нали? Керенски е недосегаем. Ти — не. Просто някакъв си мичман. Намираме се в космическа станция, тъпкана сшибани роботи убийци. Наистина ли смяташ, че *ти ще успееш да се измъкнеш жив оттук?*

— Успокой се, Макгрегър! — мичманът вдигна длани. Под краката му подът на коридора потрепери. — Така само си губим времето!

— Не! — възрази Макгрегър. — Ти не *разбираш!* Лопес вече загина пред очите на Керенски. Тя беше жертвеното агне! Сега всички с лейтенанта са в безопасност!

Матросът скочи да се втурне след Керенски и пристъпи в коридора точно когато зад ъгъла зави машината убиец, която ги преследваше. Нещастникът я забеляза и разполагаше с време колкото да разтегне устни в изненадано възклищание, след което изстреляният от нападателя харпун се заби в него и го прониза през черния дроб.

За мимолетен миг всичко застинава като на сцена: Дал и Хестър прилекнали в нишата в коридора, машината убиец на ъгъла, нанизаният на харпуна Макгрегър — кървящ в средата помежду им. Извърна глава към ужасения мичман и с пълна с кръв уста смотолеви:

— Видя ли, а?

Прекъсна го рязко дръпване и Макгрегър полетя към машината убиец, която вече бе задвижила режещите си оstriета.

Дал изпища името на колегата си, изправи се и извади от кобура пулсовия си пистолет, след което стреля в центъра на гъстата червена омора, където знаеше, че се намира машината убиец. Пулсовият лъч рикошира от повърхността на робота, без да навреди с нищо. Хестър изкрещя и бълсна Дал нататък по коридора, по-далеч от нападателя, който вече нагласяше харпуна си за нов удар. Завиха зад ъгъла и се втурнаха по нов коридор, който водеше към столовата. Нахлуха през двойните крила на вратата и тутакси сложиха резето.

— Тази преграда няма да задържи металното чудовище задълго!
— изпъшка задъханият Хестър.

Дал огледа прага и отбеляза:

— Тук има и по-сериозна врата. Пожарна преграда или въздушен шлюз може би. Потърси откъде се затваря!

— Ето откъде — посочи Хестър. — Дръпни се назад!

Той натисна голямото червено копче. Разнесоха се скърцане и съскане. Чифт тежки крила бавно започнаха да се затварят и след това се заклиниха, събрани наполовина.

— О, стига де! — изскимтя Хестър.

През стъклата на двукрилата врата на столовата се виждаше как машината убиец стремително приближава.

— Хрумна ми нещо! — възклика Дал.

— Дали включва и бързо бягство? — поинтересува се Хестър.

— Отстъпи назад от копчето!

Намръщен, Хестър се отдръпна. Дал вдигна пулсовия си пистолет и стреля в контролния панел на шлюза в същия момент, когато харпунът на машината проби затворената врата на столовата и с едно дръпване я изкърти от рамката. Червеното копче избухна в порой от искри и тежките противопожарни панели помръднаха и се затвориха с вибриращо дранин.

— Да стреляш в копчето? — примигна невярващо Хестър. — Това ли беше великата ти идея?

— Имах предчувствие — заяви Дал, прибирайки пулсовия си пистолет.

— Какво предчувствие — че на космическата станция са ѝ калпаво сглобени жичките? Че цялото това чудо е едно голямо нарушение на правилниците?

— Машините убийци са един вид очебиен намек за това.

Разнесе се яростно *тряс!*, щом харпунът се удари в противопожарния шлюз.

— Ако тази преграда е стабилна колкото всичко друго на станцията, на чудовището няма да му отнеме много време да я преодолее — отбеляза Хестър.

— И бездруго много се задържахме — отвърна Дал и извади телефона си, за да освети картата на станцията. — Хайде! В кухнята има врата, която ще ни отведе съвсем близо до совалковия док. Ако имаме късмет, няма да се натъкнем на нищо друго, преди да стигнем там!

* * *

На две пресечки от совалковия док двамата мичмани се натъкнаха на останките от групата на лейтенант Фишър: самият командир, Дювал, Хенсън и Фин, който при вида на приятелите си възклика:

— Е, не сме ли късметлиите на годината!

Каза го със сарказъм, но тонът му подсказваше, че всеки момент ще изпадне в истерия. Хенсън положи длан на рамото му.

— Къде са Керенски и останалите от отряда? — попита Фишър.

— Разделихме се — обясни Дал. — Поне доколкото ми е известно, Керенски и Уилямс са живи. Изгубихме Лопес и Макгрегър.

Фишър кимна:

— От нашите паднаха жертва Пейтън и Уеб.

— Харпуни и остриета? — поинтересува се Дал.

— Роякботове — отвърна Дювал.

— Тези сме ги пропуснали.

Фишър поклати глава:

— Направо не е за вярване! Току-що се прехвърлих на „Дръзки“. Това ми е първата изследователска мисия и още на нея изгубих двама от хората си.

— Не мисля, че вината е ваша, сър — каза Дал.

— Надали е точно така — възрази Фишър.

Посочи на отряда да се придвижи напред и групата предпазливо си проправи път към совалковия док.

— Някой друг има ли право да пилотира тези пиленца? — попита лейтенантът, когато влязоха в дока.

— Аз — призна си Хестър.

— Добре — кимна Фишър и посочи към совалката, която беше пилотирана от Керенски. — Загрей я. Аз ще се заема с другата. Искам всички вие да се качите в онази совалка с него! — и посочи новоназначенния пилот. — Ако видиш да идва някоя от онези машини, излитай. При мен ще има достатъчно място за Керенски и Уилямс. Ясно?

— Да, сър.

— Давай тогава! — лейтенантът се пъхна в собствената си совалка.

— Всичко в тази мисия смърди! — оплака се Хестър на борда на тяхната, докато с тръсък набираше предстартовата последователност.

Фин, Дювал и Хенсън се закопчаваха в креслата; Дал следеше люка в очакване на Керенски и Уилямс. Стрелна с поглед съекипника си и попита:

— Хестър, да си ми казвал някога, че можеш да пилотираш совалка?

— Малко съм зает в момента!

— И аз не знаех, че е категоризиран да пилотира совалка — обади се Фин от мястото си. Нервите му имаха нужда от разтоварване и говоренето му се струваше по-добра идея от напикаването. — Пък го познавам от над година.

— Не е нещо, дето човек ще пропусне — съгласи се Дал.

— Не бяхме близки — уточни Фин. — През повечето време просто го пързалих, за да му ползвам шкафчето.

Дал не коментира това изказване и се обърна отново към входа на дока.

— Готово! — обяви Хестър и натисна едно копче. Двигателите се съживиха. Той закопча колана си. — Затваряй този люк! Да се махаме оттук!

— Още не — възрази Дал.

— Я да вървят по дяволите! — Хестър боцна някакво копче на контролното си табло, за да затвори люка.

Дал плесна ключа отстрани на входа и кресна на пилота:

— Не още!

— Какво ти става пък на теб? — озъби му се в отговор Хестър.

— Фишър има повече от достатъчно място за Керенски и Уилямс. Аз гласувам да се махаме и тъй като съм проклетият пилот, моят глас е единственият, дето се брои!

— Ще чакаме! — отвърна Дал.

— За чийшибан дявол?

От мястото си Хенсън се обади:

— Ето ги!

Мичманът надникна през люка.

Керенски и Уилямс куцукаха полека през совалковия док, като се крепяха взаимно. Пътно зад тях се носеше тътенът на машините.

Фишър подаде глава от люка на совалката си и видя Дал. Изтича към пострадалите с вик:

— Хайде!

Дал скочи от шлюза и го последва.

— Преследват ни шест! — изпъшка Керенски, когато се добраха до него. — Бързахме колкото се може повече. Но роякоботовете...

Той припадна. Дал го сграбчи, преди да се е съмъкнал на пода.

— Държиш ли го? — попита го Фишър и след кимването на мичмана нареди: — Качи го при вас. Кажи на пилота ти да излита. Аз взимам Уилямс. Побързай!

Фишър прегърна Уилямс през раменете и го повлече към совалката си. Ужасен до смърт, Уилямс се обърна да погледне към Керенски и Дал.

Първата машина нахлу в совалковия док.

— Хайде, Анди! — извика Дювал от люка на совалката.

Дал даде всичко от себе си и бързешком прекоси разстоянието до совалката, като буквально метна Керенски на Мая и Хенсън, който също се беше откопчал от седалката си. Двамата сграбчиха лейтенанта и го завлякоха вътре. Дал се катурна след него.

— Сега може ли да се махаме? — попита риторично Хестър, понеже вече беше ударил копчето за затваряне, без да дочека отговор.

Совалката тъкмо изскочи от совалковия док, когато нещо се удари в нея и издрънча.

— Харпун — уточни Фин. Беше свалил колана си и се рееше над Хестър, надничайки в задния екран. — Но не се закачи.

Совалката напусна дока.

— Здравей и сбогом! — промърмори новоизпеченият пилот.

— Как е Керенски? — обърна се Дал към Мая, която преглеждаше лейтенанта.

— Не реагира, но не изглежда да е зле — отвърна тя, след това се извърна към Хенсън. — Джими, дай ми аптечката, моля. На гърба на пилотското кресло е!

Хенсън отиде да я вземе.

— Знаеш ли какво правиш? — попита Дал.

Дювал вдигна за момент очи.

— Нали ти казах, че съм била пехотинец, а? Преминах и през медицинска подготовка. Спестява много време при кърпене на пострадалите — тя се усмихна. — Хестър не е единственият със скрити умения...

Хенсън се върна с аптечката; девойката я отвори и се захвани за работа.

— О, мамка му! — възклика Фин, все още втренчен в задния еcran.

— Какво има? — попита Дал и се приближи към него.

— Другата совалка — уточни спътникът му. — Получавам сигнал от камерите ѝ. Виж!

Имаше доста за гледане. Камерите показваха дузини машини, нахлуващи в совалковия док и насочващи огъня си към совалката. Над тях шаваше тъмен, променящ формата си облак.

— Роякоботовете — промърмори Фин.

Образът от камерата се залюля, потрепери и след това еcranът почерня.

Фин се настани в креслото на втория пилот и удари по екрана, който бяха гледали допреди малко. Изръмжа:

— Совалката им е пострадала. Двигателите не работят и изглежда, че целостта на корпуса е нарушена.

— Трябва да се върнем да им помогнем! — заяви Дал.

— Не — отвърна Хестър.

Дал се ядоса, но приятелят му се обърна и го изгледа изпод вежди.

— Анди, не бива! Ако совалката е претърпяла дори малък пробив, значи роякоботовете са проникнали в нея. А ако са вече вътре, тогава Фишър и Уилямс са мъртви.

— Прав е — намеси се Фин. — Няма за кого да се връщаме. Дори ако го сторим, нищо не можем да направим. В дока гъмжи от тези чудесии. Совалките дори не са въоръжени. Единственото ни постижение ще е да дадем на машините втори шанс да ни свалят!

— Имахме късмет да се измъкнем живи — заяви Хестър и се съсредоточи върху пилотския пулт.

Дал погледна през рамо към Керенски, който бе започнал да стене тихо под грижите на Хенсън и Дювал. Сподели:

— Не мисля, че късметът има общо с измъкването ни.

ГЛАВА ПЕТА

Дал заяви пред колегите си в лабораторията:

— Мисля, че вече е време да сложим край на глупостите!

Четиримата се смълчаха и взеха да се споглеждат. Накрая Мбеки въздъхна:

— Добре де, вече няма да се налага да ни носиш кафе.

— Не става дума за *кафета*, Фиона!

— Знам — предаде се тя. — Но реших, че си струва да пробвам.

— Заради онова, което се е случило по време на изследователската мисия ли е? — предположи Колинс.

— Не само — отрече Дал. — Донякъде е заради преживяното на тази спасителна експедиция, но касае и факта, че изчезвате всеки път, когато се появи К'ийнг, а също и начина, по който хората се разпръскват около него, когато върви по коридорите, да не споменавам за онази шибана *кутия*, и нека добавим самия факт, че на този кораб се носи воня до небесата!

— Добре де — въздъхна Колинс, — ето каква е работата. Преди известно време забелязахме, че има особено висока взаимовръзка между смъртните случаи сред екипажа и участието в изследователските мисии, водени от или включващи в състава си определени офицери. Капитанът. Командир К'ийнг. Старши инженер Уест. Главният лекар Хартнел. Лейтенант Керенски.

— И не са само смъртните случаи — додаде Трин.

— Така е. Има и други особености.

— Като например, че ако някой умре, когато Керенски е наблизо, всички останали ще са в безопасност, ако останат с него? — предположи Дал, а Макгрегър изплува в съзнанието му.

— Всъщност Керенски оказва доста слабо въздействие върху проявите на този ефект — сподели Касауей.

Анди се обърна към него:

— Това е *ефект*? Дали ли сте му и име?

— Наричаме го ефект на саможертвата — обясни колегата му. — Най-силно се проявява при Хартнел и К'ийнг. Не толкова — при капитана и Керенски. При Уест въобще не се наблюдава. Той е направо ходещ смърторазпръсквач!

— Около него вечно се случват експлозии — обади се Мбеки. — Което не е на добре, при условие че говорим за главен механик!

— Това, че около тези офицери умират хора, е толкова ясен и очевиден факт, че, естествено, всички ги избягват — обясни Колинс. — Ако, да речем, те се придвижват из кораба, членовете на екипажа са наясно с нуждата да се преструват, че са на сред изпълнението на някаква много важна задача за шефа на отдела или на бригадата. Ето защо всички търчат по коридорите, когато офицерите са наоколо.

— Но не обяснява как вие четиримата едновременно решавате да си вземете кафе или да проверите складовите наличности всеки път, когато К'ийнг идва насам!

— Разполагаме със система за проследяване — призна Трин.

— Система за проследяване ли? — облеши се Дал.

— Сега пък защо се изненадваш? — почуди се Колинс. — Всички ние имаме телефони, които предават местонахождението ни в компютърната система на „Дръзки“. Като твой началник мога да накарам компютъра да те открие навсякъде на борда.

— К'ийнг не ти е подчинен — възрази Дал. — Нито пък капитан Абърнати.

— В тесния смисъл на думата предупредителната система не е точно законна — допусна Колинс.

— Но всички имат достъп до нея.

— *Те* имат достъп до нея — обади се Касауей и посочи Колинс и Трин.

— Ние ви предупреждаваме, когато те идват насам — отвърна Бен.

— „Отивам да си взема кафе“ — досети се Дал.

Колегата му кимна.

— Да, обаче така системата работи само ако вие двамата сте наоколо — добави Касауей. — Ако ви няма, значи сме прецакани.

— Не може всички на кораба да са вързани към нашата система — възрази Трин. — Прекалено ще се набива на очи!

Касауей изсумтя:

— Все едно *те* ще забележат!

— Това пък какво ще рече? — сащиса се Дал.

— Означава, че капитанът, К'ийнг и останалите явно не забелязват факта, че по-голямата част от екипажа направо се побърква в опитите си да ги избягва — обясни Мбеки. — Не им светва също и че избиват екипажа като мухи.

— Че как може да не обърнат внимание на подобно нещо? — попита Дал. — Никой ли не им е казал? Не поглеждат ли статистиката?

Четиридесета от лабораторията се спогледаха гузно.

— Подсказахме веднъж на капитана — сподели Колинс. — Не хвана дикиш.

— Това пък какво значи?

— Значи, че да се говори с офицерите ни за бройките хора, които размазват по пътя си, е все едно да си приказваш с тухлена стена — обясни Касауей.

— Ами тогава съобщете на някой друг — предложи Дал. — На адмирал Комсток например.

— Не смяташ ли, че и това е пробвано? — попита Джейк. — Свързахме се с флота. Свързвали сме се дори с Бюрото за разследвания на Двойното О. Наши хора са пробвали да идат при вестникарите. Нищо не се получи!

— Няма реални доказателства за злонамереност или некомпетентност на ръководството, това ни казаха — обясни Трин. — Не точно на нас де. Но на онзи, който се оплака.

— И колко хора трябва да умрат, за да се превърне случаят в некомпетентност на ръководството? — поинтересува се Дал.

— Както ни беше обяснено — каза Колинс, — факт е, че като флагман на Двете О „Дръзки“ поема повече чувствителни дипломатически, военни и изследователски мисии, отколкото всеки друг кораб във флота. Поради това има значително увеличение на риска и то води до статистически по-голям шанс да бъдат пожертвани членове на екипажа. Водело се част от рисковете на такова високопоставено назначение.

— С други думи, измиращият екипаж е присъщо свойство, а не проблем — сухо додаде Касауей.

— И сега вече знаеш защо просто се опитваме да избягваме офицерите — поясни Мбеки.

Дал се замисли за момент.

— Всичко това обаче не обяснява Кутията.

— Не разполагаме с разумно обяснение за Кутията — призна Колинс. — Никой няма такова. Официално казано, Кутията не съществува.

— Прилича на микровълнова фурна, накрая звънка и изкарва резултатите от работата си под формата на пълни дивотии — изброя Дал. — Налага се да представяте изходните ѝ данни лично и няма значение какво казвате, когато ги показвате на К'ийнг, стига само да му дадете предлог да оправи някаква грешка. Всъщност не се налага да изброявам що за невероятна безсмислица е всичко това, нали?

— Ритуалът е придобил форма още преди ние да дойдем на кораба — обясни Трин. — Това са ни предали хората, които са изпълнявали длъжностите ни преди нас. Изпълняваме го, понеже работи.

Дал вдигна ръце.

— Тогава защо да не използваме Кутията за всичко? Ще ни спести много време!

— Не върши работа за всичко — обясни Трин. — Действа само в ситуации, които са извънредно трудни.

— Като изнамирането на тъй нареченото контрабактериално средство за шест часа?

— Точно така.

Дал огледа присъстващите, преди да попита:

— А не ви ли притеснява, че сред оборудването на научна лаборатория има *магическа кутия*?

— Разбира се, че ни притеснява! — остро отвърна Колинс. — Мразя проклетото чудо! Но се налага да вярвам, че в действителност не е магическо. Просто по някаква причина държим в склада продукт на толкова невъзможно напредничава технология, че на нас така ни изглежда. Все едно да показваш на пещерен човек телефона си. Няма да има никаква представа как работи, но все пак може да го ползва да се обади на някого.

— Ако телефонът е като Кутията, то би позволявал на пещерния човек обаждане само когато *избухне пожар* — уточни Дал.

— Това е положението — призна Колинс. — И по неизвестна причина, за да накараме Кутията да работи, се налага да изнасяме

цялото това представление с безмислените ѝ изходни данни. Правим го, понеже действа. Ние може и да нямаме представа какво да правим с данните, но компютърът на „Дръзки“ има. И в конкретния момент, при спешни ситуации, това е достатъчно. Мразим Кутията. Но нямаме друг избор, освен да я ползваме.

— Когато се качих на „Дръзки“, казах на К'ийнг, че в Академията срещаме трудности с възпроизвеждането на някои от изследванията, които провеждате тук на борда — сподели Дал. — Сега разбирам защо. Истината е, че всъщност вие не вършите същинската работа.

— Приключи ли вече, мичман? — попита Колинс. Очевидно разпитът ѝ беше омръзнал.

— Защо просто не ми казахте всичко това, когато се качих на кораба?

— И какво се очакваше да ти обясним, Анди? — попита лейтенантката. — Здрасти, добре дошъл на „Дръзки“, избягвай офицерите, понеже е вероятно да те убият, ако попаднеш в техен изследователски отряд, и о, между другото, имаме си магическа кутия, с която вършим невъзможни неща? Това щеше да остави прелестно първоначално впечатление, нали?

— Нямаше да ни повярваши — намеси се Касауей. — Не и докато не останеш тук достатъчно дълго, че да нагазиш в лайната.

— Луда работа — заяви Дал.

— Така си е — съгласи се Колинс.

— И нямате рационално обяснение за това? Дори хипотеза?

— Рационално е обяснението, което дава Двойното О — обади се Трин. — „Дръзки“ поема високорискови мисии. Заради това дава повече жертви. Като компенсация екипажът е развил суеверия и стратегии за използване. А ние тук използваме високоразвити технологии, които не разбираме, но ни позволяват да изпълняваме мисиите си.

— Само дето не вярвате в това.

— Не ми харесва подобно обяснение — възрази Трин. — Нямам никакви причини да не му вярвам.

— По-разумно е, отколкото версията на Дженкинс — обади се Мбеки.

Дал се обърна към нея.

— Споменавала си го и преди.

— Той се занимава с независим изследователски проект — оправда го Колинс.

— По темата?

— Не точно — смотолеви лейтенантката. — Той е човекът, изградил проследяващата система, която използваме за капитана и останалите. ИИ-то на корабния компютър я вижда като хак и все се опитва да я ремонтира. Така че се налага Дженкинс да обновява програмката си непрекъснато, ако искаме да продължава да действа.

Дал погледна към Касауей.

— Ти каза, че приличал на Йети.

— Ами той наистина си прилича на Йети — призна Джейк. — На Йети или пък на Распутин. Чувал съм да го описват и по двата начина. И едното, и другото определение му прилягат.

— Според мен тъкмо него срещнах, след като ходих до мостика да дам на К'ийнг данните от Кутията за чумата на Керенски. Пресрещна ме в коридора.

— Какво ти каза? — полюбопитства Колинс.

— Каза ми да стоя далеч от мостика — отвърна Дал. — И ми каза да „избягвам повествованието“. Какво, по дяволите, ще рече това?

Мбеки отвори уста да заговори, но лейтенантката се обади първа:

— Дженкинс е брилянтен програмист, но може да се каже, че пребивава в свой собствен свят и животът на „Дръзки“ го е ударил по-силно, отколкото мнозина други.

— Което ще рече, че съпругата на Дженкинс бе убита по време на изследователска мисия — уточни Мбеки.

— Какво е станало?

— Застреля я циркериански наемен убиец — обясни Колинс. — Целил се в посланика на Двойното О в Циркерия. Капитанът бутнал посланика на земята, а точно зад него стоеше Маргарет. Улучи я в шията. Почина, преди да падне на земята. След тази случка Дженкинс реши поне отчасти да си вземе довиждане с действителността.

— И какво точно смята той, че се случва? — полюбопитства Дал.

— Защо не оставим обсъждането за някой друг път? Вече знаеш какво се случва и защо. Съжалявам, че не ти казах по-рано за това,

Анди. Но сега вече знаеш. И си наясно какво да правиш, когато ние с Бен внезапно кажем, че отиваме за кафе.

— Крия се.

— „Криене“ не е предпочитаната от нас дума — уточни Касауей.

— Повече ни харесва „изпълнение на алтернативни задачи“.

— Само не ходи в склада — предупреди Мбеки. — Това е *нашето място за алтернативни дейности*.

— Просто алтернативно ще си решавам задачи зад бюрото си, става ли? — озъби се Дал.

— Браво, само така! — похвали го Фиона.

* * *

На вечеря в столовата Дал сподели с четиримата си приятели какво беше научил в лабораторията, след това се обърна към Фин.

— Дали успя да се добереш до информацията, за която те помолих?

— Всъщност успях — призна морякът.

— Чудесно!

— Бих желал да започна с въведението, че по принцип не правя такива неща бесплатно — заяви Фин, предавайки телефона си на Дал.

— И въобще нещо такова ще струва колкото седмичната ти заплата. Но въпросът ме човърка още от онази спасителна операция. Тъй че и аз исках да видя с очите си.

— За какво си говорите вие двамата? — полюбопитства Дювал.

— Накарах Фин да порови в картоните — обясни Дал. — Поточно в един медицински картон.

— Чий?

— На твоето гадже — уточни Фин.

При тези му думи Анди се стресна:

— Какво?

— Дювал се среща с Керенски.

— Мълквай Фин, няма такова нещо! — възрази Мая и погледна към Дал. — След като се възстанови, Керенски ме издири да ми благодари, че съм му спасила живота. Каза, че когато се свестил в совалката, помислил, че е умрял, понеже над него се реел ангел.

— О, Боже! — възкликна Хестър. — Кажи ми, че подобна реплика не върши работа наистина! Иначе като нищо ще се гръмна!

— Не върши никаква работа — увери го Дювал. — Тъй или иначе Керенски попита дали може да ме черпи едно питие следващия път като слезем някъде. Отвърнах му, че ще си помисля.

— Гадже — изкиска се Фин.

— Да знаеш, че ще те намушкам в окото — предупреди го Дювал и насочи вилицата си към него.

— Защо ти е трябал медицинският картон на лейтенант Керенски? — полюбопитства Хенсън.

— Миналата седмица той беше болен от чума. Възстанови се достатъчно бързо да води изследователска мисия, където след нападение от машини изгуби съзнание. Възстановил се е достатъчно бързо от травмата, за да налети на Мая по някое време днес.

— Честно казано, все още изглеждаше много зле — уточни Дювал.

— Честно казано, би трябвало да е мъртъв — поправи я Дал. — Меровианская чума разтапя плътта на хората както си е върху костите. Когато го излекуваха, Керенски беше на около петнайсет минути от смъртта, а седмица по-късно предвожда изследователска мисия? Че толкова време не стига да се оправиш от настинка, да не говорим за плътоядна бактерия!

— Сигурно има страхотна имунна система — защити го Дювал.

Дал я изгледа сурово и обърна към нея телефона на Фин:

— През изминалите три години Керенски три пъти е бил раняван с огнестрелно оръжие, четири пъти е лепвал смъртоносна болест, бил е смазан под скално срутване, ранен при катастрофа на совалка, понесъл е сериозни изгаряния, когато работната му станция на мостика гръмнала в лицето му, преживял е частична атмосферна декомпресия, страдал е от изкуствено причинена умствена нестабилност, хапали са го две отровни животни и е губил контрол над тялото си, завладяно от извънземен паразит. Това се е случило преди неотдавнашната чума и последната ни изследователска мисия.

— Освен това е прихващал венерически болести три пъти — добави Дювал, ровейки във файла.

— Да ти е сладка почерпката му! — ухили се Фин.

— Май ще трябва да ме черпи пеницилин с лед — Мая върна телефона обратно на Дал. — Значи казваш, че няма начин в момента да щъка насам-натам.

— Да се абстрагираме от факта, че би следвало лейтенантът да е покойник. Но няма начин след всичко преживяно да е жив и с *акъла си*. Този човек би трябало вече да служи за учебен модел за пациент с посттравматично стресово разстройство.

— Има си терапии, с които да го компенсират — отвърна Дювал.

— Да, ама не толкова много пъти — възрази Дал. — Тук са записани седемнайсет големи наранявания и травми за три години. Прави по една на всеки два месеца. Би трябало в момента вече да е на зеленчук, който си смуче палеца. Излиза, че на практика разполага с време само колкото да се възстанови, преди пак да му оправят болничната койка. Нереално е!

— Преследваш ли някаква конкретна цел с това твърдение — попита Мая, — или просто ревнуваш заради физическите способности на Керенски?

— Опитвам се да докажа, че на този кораб става нещо странно — Дал скролна нататък през още данни. — Днес началничката ми и колегите в лабораторията ми наприказваха камара глупости по темата за изследователските мисии и Керенски, и всичко останало. Но няма да се вържа!

— Защо?

— Защото не смяtam, че и те самите си вярват. И защото версията им не обяснява неща като това... — той се намръщи и погледна към Фин. — Успя ли да хванеш нещо за Дженкинс?

— Говориш за Йетито, с което се срещнахме?

— Да.

— Той изобщо не фигурира в компютърната система.

— Не сме си го въобразили.

— Не, не сме — съгласи се Фин. — Просто го няма в системата. Но пък ако е богът по програмиране, какъвто го изкарват колегите ти и в момента активно хаква компютъра, не смяtam, че би следвало много да се изненадваме, че не фигурира в данните, нали?

— Мисля, че трябва да го намерим — заяви Дал.

— Защо? — попита Фин.

— Понеже смятам, че знае нещо, за което никой друг не иска да говори.

— Приятелчетата ти в лабораторията казват, че е луд — уточни Хестър.

— Не смятам, че са приятели на Анди — възрази Хенсън.
Всички се извърнаха към него.

— Какво имаш предвид?

Младият милиардер сви рамене:

— Твърдят, че не му били споменавали за случващото се, понеже нямало да им повярва, преди да преживее това-онова лично. Може и да са прави. Но е вярно също, че ако не знае какво се случва, няма да може да използва същата стратегия, която колегите му използват — да избягва командир К'ийнг и останалите офицери, и така да се измъква от набора на доброволци за мисии. Помислете си, другари: на кораб с многохиляден екипаж ние петимата попаднахме в състава на една и съща изследователска мисия. Какво общо имаме помежду си?

— Ние сме новите на борда — обади се Дювал.
Хенсън кимна.

— И естествено никой не благоволи да ни спомене какво се случва на кораба, до разговор по темата се стигна едва когато ножът опря в кокала.

— Значи смяташ, че до момента не са ни казвали нищо не защото не знаем достатъчно, за да повярваме — уточни Дал. — Смяташ, че реалната причина е, защото така, ако някой ще пада жертва, това ще сме ние, а не колегите ни.

— Това е просто предположение — подчертва Хенсън.

Хестър го изгледа възхитено:

— Не те мислех за толкова циничен!

Милиардерът отново сви рамене:

— Когато си наследник на третото по големина богатство в историята на Вселената, непременно се научаваш да се съмняваш в мотивацията на хората.

— Трябва да намерим Дженкинс — повтори отново Дал. — Трябва да научим какво знае той!

— И как предлагаш да стане? — попита Дювал.

— Мисля да започнем с товарните тунели.

ГЛАВА ШЕСТА

Дювал попита:

— Дал, накъде така?

Заедно с останалите от групичката им, тя се беше спряла насред коридора на космическата станция „Анджелис V“, загледана в неочеквано отцепилия се от тях мичман.

— Хайде, отпускари сме! — подкани го момичето. — Време е да се размажем!

— И да намажем — допълни Фин.

— Да се размажем и да намажем — поправи се Дювал. — Не е задължително непременно в този ред.

— Няма нищо лошо да е в такъв ред — запъна се Фин.

— Виждаш ли сега защо втората среща за теб е рядкост? — посочи му Дювал.

— Изобщо не говорехме за мен поначало — Анди беше тема на деня. Защото ни зарязва!

— Вярно, така беше! — възмути се Мая. — Анди! Не искаш ли да се размажеш и да намажеш заедно с нас?

— О, искам — увери я Дал. — Но първо трябва да си поприказвам по хипервълната.

— Не можеше ли да свършиш тази работа на „Дръзки“? — попита Хенсън.

— Не и с тази тема на разговор.

Дювал забели очи.

— Сигурно е нещо, свързано с новата ти мания, нали? Кълна се, Анди, още откакто ти влезе в главата тази муха за Дженкинс, вече не си забавен! Вече десет дни ходиш като топнат в студена вода. Хайде на разведряване, криво копеле такова!

Дал се ухили:

— Няма да се бавя, честна дума! Къде да ви търся?

— Наел съм апартамент в станционния „Хайят“ — съобщи му Хенсън. — Да се срещнем там? Ще ни познаеш по бързо изгубената

трезвеност!

Фин посочи Хестър:

- И, в неговия случай, девственост!
- Добър опит — ухилен до уши го скастри приятелят му.
- Идвам след пет минути! — обеща Дал.
- Не се бави! — заръча Хенсън и заедно с останалите се отдалечи по коридора сред смях и закачки.

Анди погледа известно време след тях и после се насочи към търговския район на станцията във вълнови предавател.

Намери го, натъпкан между кафеджийница и ателие за татуировки. Беше голям колкото будка за вестници и вътре имаше само три вълнови терминала, единият от които не работеше. Пиян моряк от друг кораб шумно спореше с някого във втората кабинка. Дал зае третата.

На екрана се изписа „Добре дошли в «СърфПойнт Хайпърユив», последвано от цената за отваряне на вълна на минута. Петминутна вълна щеше да излапа по-голямата част от седмичната заплата на младежа, но Дал не се изненада особено. Нужна беше много енергия, за да се отвори тунел в пространство/времето и да се свърже в реално време с друг терминал на светлинни години оттам. Енергията струва пари.

Дал извади и постави на карето за плащане анонимния кредитен чит, поддържан за случаи, които не искаше да бъдат проследявани право до неговата кредитна сметка. Екранът регистрира чита и отвори панел за „връзка“. Дал произнесе един от телефонните адреси в Академията и изчака обаждането да се осъществи. Беше почти убеден, че събеседничката му ще бъде будна и адекватна. Двойното О държеше всичките си кораби и станции на универсално време, понеже иначе лавината от разнообразни дължини на деня и часови зони щеше да направи невъзможно за хората да си вършат работата. Академията обаче се намираше в Бостън, а Дал не можеше да си спомни колко часови зони назад е.

От другия край на линията вдигнаха веднага, но само по аудио.

— Който и да си, прекъсваш ми сутрешното бягане — заяви жизнерадостен глас.

Дал се ухили и поздрави:

— Брутру, Кейси! Как ми е любимата библиотекарка?

— Мамка му! Анди!

Секунда по-късно се появи и образ — на екрана ухилена изгря Кейси Зейн, зад гърба ѝ се виждаше ветроходът „Конститюшън“.

— Пак тренираш по Пътеката на свободата! — отбеляза Дал.

— Тухлите я правят много удобна — отвърна Кейси. — Къде се намираш?

— На около триста светлинни години и плащам в хипервълновата връзка за всеки инч помежду ни — увери я Дал.

— Ясно — стана сериозна Кейси. — Какво ти трябва?

— В архива на Академията се намират плановете на всеки един кораб във флота, нали?

— Естествено. Поне на всички, чието съществуване Двойното О иска да признае.

— Дали има вероятност да са променяни или преправяни?

— Отвън ли? Не. Архивите не са свързани с външни компютърни системи, отчасти и за да се избегне хакването. Всички данни трябва да минават през жив библиотекар. Това ще рече дълготрайна заетост в наши дни.

— Предполагам, че си права — съгласи се Дал. — А дали има някакъв шанс да ти се примоля да ми пратиш плановете на „Дръзки“?

— Не са засекретени, доколкото знам, тъй че надали ще е проблем. Макар че може да се наложи да редактирам част от информацията за компютъра и оръжейните системи.

— Няма проблем. И бездруго не ме интересуват те.

— Като стана дума, ти всъщност нали си на „Дръзки“? Би трябвало от базата данни на кораба да можеш да се сдобиеш с плановете му.

— Вярно е — съгласи се Дал. — Но на някои системи на борда са правени промени, затова смяtam, че оригиналните чертежи ще са ми по-полезни: за сравнение и контраст.

— Добре — съгласи се Кейси. — Ще ти го пригответя, щом се прибера в архива. Ще отнеме поне няколко часа.

— Няма проблем. Ще ми направиш ли и още една услуга? Изпрати всичко на този адрес, не на моя в Двете О — младежът изрецитира алтернативен адрес, който още докато беше в Академията бе регистрирал анонимно на публична платформа.

— Знаеш, че трябва да запиша това искане на информация — каза Кейси. — Което включва и адреса, на който я пращам.

— Не се опитвам да се крия от Двойното О — увери я Дал. — Не шпионирам, честно!

— И това го казва човекът, използващ анонимен обществен хипервълнови терминал да се обади на една от най-добрите си приятелки, вместо да насочи обаждане от собствения си телефон — възрази Кейси.

— Не те моля да извършиш предателство, честна дума!

— Добре — прие Кейси. — Дружки сме и тъй нататък, но шпионажът не ми влиза в длъжностната характеристика!

— Длъжник съм ти!

— Дължиш ми вечеря. Следващия път, когато наминеш насам. Животът на библиотекарката архиварка не е ужасно вълнуващ, както знаеш. Трябва да си наваксвам чрез чужди приключения!

— Появявай ми, в момента най-сериозно се замислям дали и самият аз да не стана библиотекар!

— Няма нужда от подмазване! Ще ти пратя инфото, когато се прибера в кабинета. А сега изчезвай от линията, докато не си си профукал всичките пари!

Дал се ухили отново:

— До после, Кейси!

— До после, Анди!

Връзката прекъсна.

* * *

Когато Дал стигна до апартамента, имаха гост.

— Анди, нали познаваш лейтенант Керенски? — попита Дювал със странно безразличен глас.

Те с Хестър стояха от двете страни на Керенски, преметнал свойски по ръка през раменете им. Изглежда, двамата му спътници имаха за задача да го крепят прав.

— Сър — поздрави Дал.

— Анди! — възклика Керенски завалено. Освободи се от Дювал и Хестър, направи две олюляващи се стъпки и шляпна Дал по

рамото с ръката, с която не държеше пitiето си. — В отпуска сме! Оставяме ранговете на борда! За теб сега съм просто Анатоли. Хайде, кажи го!

— Анатоли — повтори Дал.

— Ето, не беше толкова трудно, нали? — Керенски гаврътна пitiето си и се отдалечи със забележката: — Я виж ти, останах на сухо!

Мичманът вдигна вежда в посока на Дювал и Хестър.

— Забеляза ни точно преди да влезем в хотела и се лепна за нас като пиявица — обясни Мая.

— Пияна пиявица — уточни Хестър. — Беше насвяткан още преди да дойдем тук!

— Пияна и наточена пиявица — допълни Дювал. — Причината да премята ръка през рамото ми е, за да може да ми опипва цицата. Нищо че е лейтенант, ще му наритам задника!

— В момента работим по план да напием Анатоли дотам, че да припадне, преди да се опита да насиљва Дювал — обясни Хестър. — След това ще го хвърлим в улея за прането!

— Мамка му, пак се връща! — промърмори Мая.

И наистина, Керенски се препъваше обратно към триото. Напредваше по-скоро настани, отколкото напред. Спря, за да снеме местоположението си.

— Защо не ми го оставите на мен? — попиха Дал.

— Сериозно ли?

— Ами да, ще го наглеждам, докато не припадне.

— Човече, ще ти дължа една свирка! — увери го Дювал.

— Какво?!

— Какво?! — зяпна и Хестър.

Момичето се оправда:

— Просто така ми дойде. В пехотата, когато някой ти свърши услуга, му казваш, че ти дължи някаквоексупражнение. Ако е нещо дребно, ще е чекия. Средно по размер — свирка. Голяма услуга — и дължиш чукане. Та по силата на навика. Просто така се казва!

— Ясно — кимна Дал.

— Не предвкусвай предстояща свирка — повтори се Дювал. — Да сме наясно!

— Важна е идеята — увери я Анди и се обърна към Хестър. — Ами ти, искаш ли и ти да ми дължиш свирка?

— Чакай да помисля.

— Какво чувам тук за *свирки*? — включи се Керенски, доолюлял се най-сетне до тях.

— Ами добре, дължа ти една! — бързешком реши Хестър.

— Отлично — прие Дал. — С вас ще се видим после!

Двамата моряци отстъпиха бързешком.

— Къде отиват? — примигна разочаровано Керенски.

— Планират купон за рожден ден — обясни Дал и посочи към един от диваните в апартамента. — Защо не поседнете, сър?

— Анатоли — поправи го лейтенантът. — Боже, мразя, когато хората използват званията по време на отпуска! — той тежко се срути на дивана, като по чудо не си разля пitiето.

— Всички ние сме братя по служба, нали така? Е, като изключим онези от нас, дето са сестри... — той се озърна в търсене на Дювал. — Харесва ми приятелката ти!

— Забелязах — кимна Дал и също седна.

— Тя ми спаси живота, да знаеш — светна го Керенски. — Тя е ангелка! Мислиш ли, че ме харесва?

— Не.

— Че защо не? — разстрои се улученият право в сърцето лейтенант. — Да не харесва жени или нещо подобно?

— Омъжена е за работата си.

— А, ясно, омъжена — промърмори Керенски, очевидно без да доизслуша какво още има да каже Дал. Смукна солидно от чашата си.

— Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

Лейтенантът завъртя ръката, с която не държеше пitiето си, подканвайки към задаване на въпроса.

— Как оздравяваш толкова бързо? — попита Дал.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли, че беше пипнал меровианска чума?

— Естествено — възклика Керенски. — За малко да умра!

— Именно. Но само седмица по-късно водеше изследователския отряд, в който участвах и аз.

— Еми, *оправих* се, нали разбираш — потвърди Керенски. — Намериха лекарство.

— Да — каза Дал. — Аз бях човекът, който достави спасението ти на командир К'ийнг!

— *Tu ли си бил?* — Керенски се метна на врата на събеседника си и го притисна в мечешка прегръдка. Питието се хързулна по стената на чашата му и се изля във врата на мичмана. — И ти си ми спасил живота! Тази стая е пълна с хора, дето са ме спасявали, ей! Обичам ви всичките! — Керенски се просълзи.

— Пак заповядай — Дал, колкото се може по-деликатно, откопча хлипация лейтенант от себе си. Осъзнаваше, че всички други в стаята старателно не обръщат внимание на това, което се случва на дивана. — Имах обаче предвид, че след приема на лекарството ти оздравя бързо. А след това беше сериозно ранен по време на онази изследователска мисия, в която участвах. Но ето те няколко дни по-късно — здрав и прав!

— Е, нали знаеш, съвременната медицина е *наистина страхотна* — заяви Керенски. — Плюс, че винаги съм се оправял бързо. Предава се по наследство. Знаеш ли какви легенди се разправят в рода ми за един прадядо по времето на Великата отечествена война? Бил в Сталинград. Нацистите го надупчили поне с двайсет куршума, обаче той продължавал да напредва към тях. Направо *свръхчовешко*, да знаеш! Та сигурно съм наследил неговия ген... — лейтенантът надникна в чашата си. — Сигурен съм, че имах повече за пие!

— Много удачно е, че се оправяш толкова бързо, като се има предвид колко често те раняват! — продължи упорито Дал.

— *Нали?* — възклика Керенски, разтресен от прилив на чувства. — *Благодаря ти!* Никой друг не забелязва! Така де, каква е тази работа, а? Не съм нито глупав, нито пипкав, няма такова нещо. Но ида ли на изследователска мисия и после — айде в лазарета! Знаеш ли колко пъти са ме такова, *гърмели*?

— Три пъти за последните три години — уточни Дал.

— Да! — възклика Керенски. — Плюс всичките *други* гадории, които ми се случват. Знаеш как е. Шибаният капитан и К'ийнг като нищо са ми спретнали вуду кукла! — и както си седеше и се мръщеше, започна да дава признания, че всеки момент ще отплува по реката на съня.

— Вуду кукла — настоя Дал и така стресна унесения си събеседник, че го събуди. — Наистина ли го мислиш?

— Е, не, не буквально — уточни лейтенантът. — Не съм чак толкова *тъп*, нали така. Но имам подобно чувство. Направо ми се струва, че щом се натъкнат на някоя експедиция, дето са сигурни, че яко ще се прецака, капитанът и К'ийнг идват да ми подхвърлят: „Хей, Керенски, това е *идеалната* изследователска мисия за теб!“, аз се юрвам и ей на, наръгват ме в *далака*. И повечето пъти страдам заради някаква идиотщина, за която дори не съм чувал, разбираш ли? Та аз съм астрогатор, човече! Шибано брилянтен астрогатор съм. Искам просто да си... *астрогирам*. Ясно?

— Защо не го кажеш на капитана и К'ийнг? — попита Дал.

Керенски направи гримаса и устната му затрепери от усилието.

— Защото какво, мътните го взели, мога да кажа? — той започна да се клати като Хъмпти-Дъмпти. — О, не мога да ида на тая мисия, капитане, командир К'ийнг! Нека някой друг да го ръгнат в очната ябълка за разнообразие! — люлеенето поспря и последва секунда размисъл. — Освен това не знам... В конкретния момент всичко ми се струва смислено, нали разбиращ.

— Не, не разбирам.

— Когато капитанът ми каже, че ме праща на изследователска мисия, все едно някаква друга част от мозъка ми взима управлението — сподели Керенски. Каза го така озадачено, сякаш подреждаше пъзел с части от две кутии. — Ставам един такъв самоуверен и съм напълно убеден, че има страхотно добра причина астрогатор да събира медицински преби или да се бие с машинни убийци, или каквото там предстои. След това се връщам на „Дръзки“ и си мисля: „Какво, да го *еба*, правих преди малко?“ Понеже няма никакъв смисъл, нали разбиращ.

— Не, не разбирам — повтори се Дал.

Керенски остана затънал в мислите си за момент, но след това махна пренебрежително с ръка и се развесели:

— Все тая, заеби, ясно? Доживях новия ден и съм в градска отпуска, че и заедно с хора, които са ми спасявали живота! — той отново се метна на врата на Дал, още по-разчустван от предишния път. — Обичам те, човече! Честно. Нека си сипем по още едно и след това ще идем да си намерим курви. Искам свирка. Ти искаш ли свирка?

— Вече ми предстоят две — сподели Дал. — Така че съм се уредил.

— А, бива — съгласи се Керенски. — Даже чудесно! — и след това захърка, сгущил глава на рамото на събеседника си.

Мичманът вдигна очи и срещна втренчените погледи и на четириимата си приятели.

— *Всичките* ми дължите по свирка — озъби им се той.

— Да я заменим с едно питие? — попита Фин.

— Става — съгласи се Дал и погледна надолу към Керенски. — Какво ще правим със Спящата красавица?

— Улеят за прането е ей там отзад! — предложи обнадеждено Хестър.

ГЛАВА СЕДМА

В столовата по обед Дал разгъна разпечатката пред Фин и Дал с думите:

— Ето чертежите на „Дръзки“ които съм свалил от базата данни на кораба... — разтвори и втора схема. — А това са плановете, които получих от архива на Академията. Забелязвате ли нещо по-особено?

— Не — каза Фин след малко.

— И аз не виждам — потвърди и Дювал след малко.

Дал въздъхна и посочи.

— Обърнете внимание на товарните тунели. Използваме ги да прекарваме товари през кораба, но няма причина вътре да не може да се движи и човек. Екипите по поддръжката постоянно влизат там, за да получат достъп до корабните системи. Тунелите са проектирани така, че експлоатационните задачи да не пречат на всички останали да си вършат работата.

— И смяташ, че Дженкинс е там вътре? — предположи Дювал.

— Че къде другаде да бъде? Излиза само когато му е удобно; никой не го вижда през останалото време. Помислете си колко е населен корабът. Единственият начин да изчезнеш е да се придържаш към място, където останалите от екипажа не ходят по принцип.

— Проблемът в разсъжденията ти е, че товарните тунели са именно *тунели* — отбеляза Фин. — И макар че там хората са рядкост, гъмжи от автономни колички за доставки. Ако някой се застопи на едно място достатъчно дълго, ще блокира трафика им или ще го сгазят.

Дал размаха пръст.

— Гледай сега, именно това е нещото, което и двамата не виждате. Ето... — той посочи едно квадратче в лабиринта от товарни тунели. — Когато количките не извършват доставки, все трябва да се намират някъде. Не се мотаят по коридорите. Вместо това отиват в някой от тези разпределителни центрове. Помещенията са предостатъчно големи в тях да се окопае човек.

— Стига вътре да няма стадо гъчкащи се колички — уточни Дювал.

— Именно — съгласи се Анди. — Така, погледни сега разпечатката на „Дръзки“, взета от кораба, където има шест такива разпределителни центъра. Но на плановете от архива центровете са седем... — той почука по седмия разпределителен център. — Този е встрани от главните системи на кораба, което означава, че ремонтните групи нямат причина да го приближават. Максимално е отдалечен, на практика няма къде по-нататък да се оттеглиш и да останеш на борда. Ето тук се крие Дженкинс. Призрак в машината. Тук ще го намерим!

— Не виждам защо не идеш да помолиш шефката си да те запознае с него — отбеляза Дювал. — Каза, че Дженкинс технически ѝ е подчинен.

— Опитах и не стигнах доникъде — призна Дал. — Накрая Колинс ми заяви, че Дженкинс се появява само когато той си реши, а през останалото време го оставят на спокойствие. Той им помага да следят капитана, К'ийнг и останалите. Не искат да го ядосват и да се оставят уязвими.

— Като говорим за дявола... — каза Фин и посочи с брадичка.

Дал се обърна и видя, че към него се насочва главният научен офицер. Понечи да се надигне.

К'ийнг му махна да седне.

— Свободно, мичман! — забеляза плановете. — Изучаваме кораба, а?

— Просто търся начини да си върша по-ефикасно работата — обясни Дал.

— Възхитителна инициатива! Мичман, скоро ще пристигнем в системата Ескридж, където се отзоваваме на сигнал за помощ, подаден от местната колония. Докладите оттам са неясни, но подозирам, че може да си имаме работа с биологичен агент, така че набирам отряд от твоя отдел, който да ме съпроводи. Включен си в състава на групата. Ще се срещнем в совалковия док след половин час.

— Слушам, сър!

К'ийнг кимна и се отдалечи. Дал се обърна към Дювал и Фин, които го гледаха с особени изражения.

— Какво има?

— Отиваш на изследователска мисия с К'ийнг — намекна Дювал.

— Внезапна и със странно съвпадение по време изследователска мисия с К'ийнг — уточни Фин.

— Хайде да не ставаме параноици!

— Много смешно — само кой го казва!

Дал бутна разпечатките към приятеля си.

— Докато ме няма, Фин, намери начин да се прокраднем до Дженкинс, без да ни усети. Искам да поговоря с него, но като изключим онова предупреждение, не смятам, че той гори от желание да си приказва с нас. Не смятам да му давам избор по въпроса.

* * *

— Това е по *твоя* вина, да знаеш — изсьска Касауей на Дал. И тримата с Мбеки бяха включени в изследователския отряд на К'ийнг заедно с охранител щурмовак на име Тейлър. Лично офицерът пилотираше совалката до колонията; Тейлър се бе настанил на мястото на втория пилот. Ксенобиолозите се намираха отзад. По време на брифинга за мисията и през по-голямата част от спускането на совалката към планетата двамата му колеги се държаха подчертано студено с Дал. Това беше първият път, когато някой от тях се обръща към него в протежение на цялото пътуване.

— Че как ще е по моя вина? Да не съм нареждал на капитана да кара кораба насам!

— Твоя е вината, че разпитваш за Дженкинс! — уточни Касауей.

— Ядосващ го с всички тези въпроси за него!

— Сега пък не мога да задавам и въпроси ли? — поинтересува се Дал.

— Не и такива, които да го настройват срещу нас — заяви Мбеки.

— Млъквай, Фиона — озъби се Касауей. — Вината е и твоя!

— И моя ли? — изуми се момичето. — Да не би аз да задавам всичките тъпи въпроси!

Джейк размаха пръст в посока на Дал.

— Ти си онази, която спомена Дженкинс пред него! Два пъти!

— Изтървах се — призна Мбеки. — Първия път просто си говорехме. Втория не се сетих, че ще има значение. Той вече знаеше.

— И виж къде се намираме сега, Фиона! — Касауей с жест обгърна совалката. — Кажи ми пак дали няма значение. Никога не си споменавала на Сид Блек за Дженкинс.

— Сид Блек беше задник.

— А този тук не е, така ли? — Касауей пак посочи Дал.

— До теб седя, да знаеш!

— Майната ти! — Джейк пак се обърна към Мбеки. — И на теб майната ти, Фиона. Трябваше да си затваряш устата!

— Просто си говорехме — повтори момичето неуверено, свела очи към дланиите си, които бе положила в ската си.

Дал се обърна да огледа колегите си и отбеляза:

— Не сте знаели, че командир К'ийнг идва да ви търси, нали? Нямало е време Колинс и Трин да идат за кафе, а вие да се криете в склада. К'ийнг просто е изникнал на прага на лабораторията и ви е хванал по долни гащи. А когато е казал на Колинс, че му трябва изследователски отряд...

— Тя ни предложи за доброволци — обясни Мбеки.

— И теб също — изсъска през зъби Касауей. — К'ийнг искаше и Бен да дойде, но тя те пробута вместо него. Напомни му, че си се справил с меровианската чума. Каза, че си един от най-добрите ксенобиолози, които някога е имала в отдела. Което е лъжа, разбира се. Не си. Но номерът мина, затова си тук вместо тях с Бен.

— Ясно... В това да пратят мен няма нищо неочеквано, понеже и без друго съм новият. Най-дребното винчче в отдела. Човекът, когото и без друго сменят на всеки няколко месеца, нали? Но вие двамата — Дал кимна към колегите си, — вие сте се смятали за защитени. Оцелели сте достатъчно дълго да си помислите, че Колинс не би ви предала на К'ийнг, ако се наложи. Въобразявали сте си, че може да избере някой от вас пред Бен Трин, нали?

Касауей отклони очи от Дал; Мбеки тихичко се разплака.

— За вас реалното ви място в йерархията се е оказало пълна изненада, нали?

— Мълквай, Дал! — каза Касауей, без да поглежда към мичмана.

Мълчаха през останалото време от спускането до повърхността на планетата.

* * *

Не намериха колонисти, но откриха части от тях. И много кръв.

— Пулсовите оръжия на пълна мощност — нареди К'ийнг. — Касауей, Мбеки, Дал, искам да проследите кървавите дири в гората. Напълно възможно е да намерим живи — или поне мъртвци, или пък онова, което е причинило това клане. Аз ще огледам административната кантора в търсене на някакво обяснение за случилото се. Тейлър, оставаш с мен! — К'ийнг закрачи към една голяма, масивна каравана, а Тейлър го последва.

— Хайде — каза Касауей и поведе Дал и Мбеки към гората.

На няколкостотин метра навътре тримата откриха разкъсан труп.

— Дай ми пробника — помоли Дал Мбеки, у която се намираше тази конкретна част от екипировката.

Фиона откачи устройството и му го подаде, а той коленичи и го пъхна там, където би трябвало да се намира стомахът на трупа.

— Получаването на резултатите ще отнеме няколко минути — отбеляза Дал, отклонявайки очи от тялото. — Пробникът трябва да прегледа ДНК библиотеката на цялата колония. Докато чакаме, нали може да се погрижите онова, което е спипало този тип, да не ме хапне и мен?

Чу Касауей да казва:

— Пазя ти гърба!

Дал се върна към работата си. Няколко минути по-късно констатира:

— Това е някой си на име Фуад Али. Явно е бил лекарят на колонията — вдигна глава и се взря покрай трупа на Али навътре в гората. — Кървавата следа продължава в тази посока. Искаме ли да продължим издирването?

Чу Мбеки да пита зад гърба му:

— Какво правиш?

— Какво има? — Дал се извърна и видя, че Касауей е насочил пулсовия пистолет към него, а Фиона объркано се взира в колегата си.

Касауей се намръщи:

— Дявол го взел, Фиона, не може ли просто да си затваряш устата?

— И аз да питам същото като нея. Какво правиш? — Анди понечи да се надигне.

— Не мърдай! — предупреди го Джейк. — Не мърдай, иначе ще те застрелям!

— Като гледам, и бездруго ще ме застреляш. Но нямам представа защо!

— Понеже един от нас трябва да умре — обясни Касауей. — Така са вързани нещата при изследователските мисии. Ако К'ийнг води отряд, то някой ще умре. Непременно има по един загинал. Но щом вече е паднала жертва, тогава всички живи са в безопасност. Такъв е механизът.

— Последният човек, който ми обясни същото нещо, го накълцаха на малки парченца — нищо че вече имаше дадена жертва — каза Дал. — Не мисля, че правилото действа точно както си мислиш.

— Млъкни! — нареди Касауей. — Ако умреш, на нас с Фиона няма да ни се наложи да загинем. Ти ще си жертвено агне. Щом бъде принесена жертвата, останалите са в безопасност. Ще бъдем спасени!

— Не става така, повярвай ми — възрази Дал. — Кога за последно си бил на изследователска мисия, Джейк? Аз бях само преди няколко седмици. И правилото не действа по този начин! Пропускаш съществени подробности. Ако ме убиеш, няма да значи, че сте в безопасност. Фиона...

Погледна към Мбеки с надежда да се позове на здравия й разум, но видя, че и тя самата се готови да вдигне пулсовия си пистолет.

— Хайде де, приятели! Два изстрела трудничко ще останат незабелязани.

— Нагласи си пистолета на ниска степен — обясни Касауей на колежката си. — Цели се в центъра на тялото. Когато го свалим, ще го разрежем. Това ще ни прикрие. Можем да обясним кръвта, като кажем, че сме се опитвали да спасим... — и планът му се разви само дотам, преди тварите да се стоварят от короните на дърветата и право върху него и Мбеки.

И двамата паднаха с писъци, вкопчени в борба с безмилостно разкъсващите плътта им зверове. Дал остана втрещен може би секунда, след което с бясна скорост се втурна по посока на колонията. По-скороолови, отколкото видя тварта, със скока на която внезапното му бягство го размина на косъм.

Дал криволичеше между дърветата, крещейки с пълно гърло имената на К'ийнг и Тейлър. Гласче в главата му настояваше да разбере дали тича в правилната посока; друго гласче се чудеше защо не използва телефона си, за да се свърже с офицера. Трето гласче напомняше, че и той разполага с пулсов пистолет, вероятно ефективен срещу неизвестното чудовище, което в момента похапваше от Касауей и Мбеки.

Четвърти глас в главата на мичмана настояваше: „Сега му е времето да търчиш и да пищиш с все сили!“

Дал се вслуша именно в тази препоръка.

Успя да мерне процеп сред дърветата и през него съзря далечните каравани на колонията и силуетите на К'ийнг и Тейлър. Разпиця се с все сили и се втурна по права линия към тях, размахвайки ръце, за да привлече вниманието им. Забеляза че се раздвижват, все едно са го чули.

След това нещо се удари в него и Дал падна на земята.

Тварта го награби незабавно, хапеше и късаше живо мясо. Мичманът пищеше и се бореше и в паниката си мърна нещо, което много силно му заприлича на око. Заби палеца си в него. Звярът изрева и се дръпна назад, а Дал се изхързули изпод него, но незабавно бе нападнат отново и усети челюсти да се сключват върху рамото му. Пронизващото парене в раната го осведоми, че ухапването на чудовището, освен всичко друго е и отровно. Отново потърси окото и го ръгна втори път, така че накара нападателя си да се отдръпне отново, само че този път младежът беше твърде замаян и се чувстваше прекалено зле, за да помръдне.

Помисли си: „Една саможертва и който оцелее, е в безопасност, ама друг път!“ и последното, което видя, беше как наистина впечатляващият комплект зъби на звяра се затваря около главата му.

* * *

Дал се събуди, за да се види обкръжен от приятелите си.

— ... ак? — изпъшка.

— Фин, дай му малко вода! — нареди Дювал.

От държача на ръба на болничното легло Фин взе малък контейнер със сламка, която намести между устните на Дал.

Страдалецът отпи колебливо. След време прошепна:

— Не съм мъртъв!

— Не — отвърна Дювал. — Не че не си се постарал да умреш. Когато те докараха обратно на кораба, по всички правила остатъците от теб вече трябваше да са предали богу дух. Доктор Хартнел твърди, че си извадил голям късмет К'ийнг и Тейлър да стигнат до теб навреме, иначе тварта е щяла да те изяде жив!

Думите ѝ разтръскаха паяжините в паметта на Дал.

— Касауей? Мбеки?

— Мъртви са — осведоми го Хенсън. — И не беше останало кой знае какво от тях за връщане на борда!

— Ти си единственият все още жив член на изследователския отряд — добави Хестър. — Като изключим К'ийнг.

— Тейлър? — изхъхри Дал.

— Бил ухапан — заяви Дювал, интерпретирайки правилно въпроса. — Отровата на тези зверове не убива хората, само ги побърква. Та Тейлър откачил и започнал да стреля из кораба. Убил трима от екипажа, преди да го свалят.

— Точно това смятат, че се е случило и на планетата — додаде Фин. — Записите на лекаря показват, че група ловци била нахапана от тези зверове, върнали се в колонията и започнали да стрелят по всичко, което мърда. След това се появили и тварите, изяли мъртъвците и избили оцелелите.

— К'ийнг също е бил ухапан, но капитан Абърнати нареди да го изолират, докато бъде намерена противоотрова — уточни Хенсън.

— Чрез твоята кръв — додаде Хестър. — Ти беше в безсъзнание, така че нямаше как да се побъркаш. Това даде на тялото ти време да метаболизира и неутрализира отровата.

— Голям късмет извади командирът, че ти оцеля — завърши Дювал.

— Не — отвърна Дал и вдигна ръка да посочи към себе си. — Извадих късмет, че се е нуждал от мен!

ГЛАВА ОСМА

— Това пък какво е? — попита Дал от леглото си, след като взе от протегнатата ръка на Фин един от подобните на копчета предмети.

— Нашият способ да се промъкнем незабелязано до Дженкинс — отвърна приятелят му, раздавайки и останалите от шепата си. — Това са идентификационни предаватели на товарни колички. Свалих ги от повредените в боклукчийския гараж. Всеки път, когато бъдат отворени или затворени, вратите на товарните тунели сканират обекта и търсят идентификация. Ако си член на екипажа, обозначава те твойт телефон. Ако си количка, върши го едно такова копче.

— Защо просто не оставим телефоните си и да тръгнем без идентификация? — попита Хенсън, вдигнал копчето си към светлината.

— Понеже тогава ще остане необяснено отварянето на врата — отвърна Фин. — Ако този Дженкинс е толкова параноичен и внимателен, както нашият Анди смята, тогава няма да пропусне да забележи подобна загадка.

— Значи оставяме телефоните си в каютите, взимаме по едно копче и тръгваме да го търсим? — попита Дал.

— Такъв е планът, който ми хрумна. Освен ако не разполагаш с по-добър.

— Току-що прекарах две седмици, занимавайки се само и единствено с боледуване. Така че планът ти ми звучи чудесно!

— И как ще открием този тип? — поинтересува се Дювал.

— Ако следи капитана и старши офицерите, тогава ще е активен, когато са и те — отвърна Дал. — Което означава — през първата вахта. Ако влезем веднага след началото на трета вахта, имаме шанс да го спипаме, докато спи.

— Значи ще се събуди с надвесени над него петима души, които го зяпат? — попита Хестър. — Това надали ще подобри параноята му, да знаете!

— Може и да не спи, а и ако ни забележи, сигурно ще се опита да избяга — възрази Дал. — Тъй че ако ще влиза само един от нас, възможно е да го изтърве. По-слабо вероятно е да се изплъзне на петима ни, ако всеки идва от различен коридор.

— Всички в готовност да свалят Йети! — обади се Фин. — Тоя тип е едър и космат!

— Освен това, каквото и да се случва на този дяволски кораб, мисля, че е редно да научим за това по-скоро рано, отколкото късно.

— Значи веднага след началото на трета вахта — уточни Дювал.
— Тази вечер ли?

— Не, не и днес. Дайте ми ден-два да свикна отново с ходенето!
— Дал се протегна и простена.

— Кога ти свършва болничният? — поинтересува се Хенсън, следейки движенията му.

— Днес ми е последният ден. Ще ме вкарат за финален преглед, след като си тръгнете. Напълно съм оздравял, просто съм схванат от въргалянето по задник. След няколко дни ще съм готов да ида на експедиция. Оттук нататък ми предстои само да ме изпишат оттук и да ида в лабораторията по ксенобиология да узная защо нито един от двамата ми висшестоящи офицери не си даде труда да дойде да ме навести, докато бях в болницата.

— Може да има нещо общо с това, че другите ти двама колеги бяха изядени — предположи Хестър. — Просто така ми се струва.

— Не се съмнявам в това, но трябва да проверя и какво друго е станало.

* * *

Когато Дал прекрачи прага на лабораторията по ксенобиология, лейтенант Колинс го посрещна с думите:

— Въобще не влизай! Вече не работиш в тази лаборатория. Накарах да те прехвърлят.

Дал се поспря и се озърна. Лейтенантката се бе изправила настръхнала пред него. Разположен на работната станция зад нея, Трин старателно се бе съсредоточил върху каквото там се намираше на

работния му таблет. От другите станции в Дал с откровено любопитство зяпаха двама непознати.

— Новите Касауей и Мбеки? — попита мичманът, отново съсредоточавайки вниманието си върху Колинс.

— Джейк и Фиона не са *незаменими*.

— Не, те бяха просто пушечно месо — съгласи се Дал. — Или поне когато се стигне до това да участват в изследователска мисия... — той врътна брадичка към новите членове на екипажа. — Казахте ли им за К'ийнг? Или за капитана? Дали сте обяснили внезапното си изчезване, когато някой от тях се появи? Измъквали ли сте досега Кутията, лейтенант?

Колинс видимо полагаше усилия да се овладее. Накрая изсумтя:

— Не ти влиза в работата, мичман! Ти вече не си част от екипа на лабораторията. Мичман Дий, младшият научен офицер на мостика, миналата седмица паднала и загинала по време на изследователска мисия. Препоръчах те на К'ийнг като неин заместник. Той се съгласи. Започваш утре. Технически, това е повишение. Поздравления!

— Някой ми спомена веднъж да стоя далеч от мостика — каза Дал и след това кимна на Трин. — Всъщност двама души. Но един от тях ми го повтори по-настоятелно.

— Глупости — възрази Колинс. — Мостикът е идеалното място за някой като теб. Ще си в контакт със старшите офицери ежедневно. Те ще те опознаят много добре. И ще имаш много възможности за приключения. Ще ходиш на изследователски мисии всяка седмица. Понякога дори по-често! — тя се усмихна студено.

— Е — обобщи Дал, — това, че ме предлагаш за подобно повишение, отлично подсказва какво мислиш за мен, лейтенант!

— О, не си въобразявай кой знае какво — отвърна Колинс. — Повече е, отколкото заслужаваш. А сега мисля, че е най-добре да изчезваш, мичман. Ще трябва да си починеш преди първия си ден на мостика!

Дал се изпъна и отдаде сухо чест. Колинс му обърна гръб, без да отговори на поздрава.

Младежът се обърна и тръгна към вратата, но след това му хрумна друга идея и той се приближи до новите лаборанти. Попита момичето:

— Откога сте тук?

Запитаната се спогледа с другия лаборант и след това вдигна очи към Дал. Каза:

- Четири дни. Прехвърлиха ни от „Хонсю“.
- Значи все още не сте ходили на изследователски мисии?
- Не, сър.

Дал кимна и посочи към Колинс и Трин:

— Ще ви дам един съвет! Когато те внезапно хукнат за кафе, значи е настъпил идеалният момент да направите инвентаризация на склада. И двамата. Не мисля, че онези там ще си дадат труда да ви го кажат. Не мисля, че ще си дадат труда да го съобщят на когото и да било в тази лаборатория, не и отново. Така че ви го казвам аз. Следете ги. Не ги оставяйте да ви продадат!

Дал се обърна и излезе, оставяйки зад гърба си двама много объркани моряци и двама много ядосани офицери.

* * *

— Карай по-полека, Анди! — за да не изостане, Дювал забърза на свой ред. — Та ти току-що излезе от болница!

Дал изсумтя и изтропа нататък по коридора. Мая пак се изравни с него.

— Смяташ, че те е пратила на мостика, за да ти го върне за колегите от лабораторията — намекна тя.

— Не — отвърна мичманът. — Прати ме на мостика, понеже, когато се наложи да прати Джейк и Фиона на мисия, това ѝ натри носа в лайната.

— Така ли? Какво имаш предвид?

Дал стрелна с поглед приятелката си, но обясни:

— Тя се *страхува*. Всички на този кораб умират от страх, Мая! Крият се и бягат, но и си намират начини да *не мислят* колко много време прекарват в криеница. А след това настъпва мигът, когато не могат да се спотаят и се налага да застанат лице в лице със себе си. А те го ненавиждат. Това е причината Колинс да ме прати на мостика. Понеже иначе всеки път, като ме погледне, би си напомняла, че е страхливка!

Той отново се разбърза.

— И накъде си тръгнал? — попита Дювал.

— Остави ме на мира, Мая!

Момичето се закова на място. Дал не спря да я изчака.

Всъщност нямаше представа накъде е тръгнал; искаше да изгори разочарованието и гнева си и движението беше най-близкото до усамотение нещо, което претъпканият като кутия със сардели „Дръзки“ можеше да му предложи.

Ето защо, когато тълпите на екипажа най-накрая се разредиха и Дал усети изтощението, за което повехналите му от неупотреба мускули се опитваха да го уведомят, остана изненадан да открие, че се намира пред най-близката до тайното скривалище на Дженкинс врата на товарен тунел.

Постоя пред вратата доста време, припомняйки си плана да се прокраднат при странника групово и да открият какво знае той.

— Майната му! — изруга и удари копчето за достъп, за да отвори вратата на коридора.

От другата ѝ страна бе застанал Йети, който го сграбчи и го дръпна навътре. Стреснат, Дал успя да извика, но бе твърде слаб да се съпротивлява. Препъна се след нападателя си. Йетито, в чието лице вече разпознаваше Дженкинс, затвори вратата зад него.

— Спри да врещиш! — Дженкинс пъхна пръст в ухото си и го завъртя. — Ислусе, ама че дразнеш звук!

Дал се обърна за миг към затворената врата и после отново зяпна събеседника си. Попита:

— Как ми врътна този номер? Откъде знаеше?

— Понеже изучавам човешкото поведение — обясни Дженкинс.

— От гледна точка на човечеството ти си доста предвидим. И понеже те държа под постоянно наблюдение чрез телефона ти, идиот такъв!

— Значи знаеш...

— За извънредно сложния ви план да се промъкнете и да ме изненадате ли? Твоето приятелче Фин получава половин точка за идеята с идентификаторите на количките. Но той не знае, че в момента, в който бъде сканиран предавател на бракувана количка, при мен незабавно се вдига тревога. Не е първият, който си мисли, че може да влезе в тези коридори по подобен начин. А и ти не си първият, който се опитва да ме търси.

— Не съм ли? — изуми се Дал.

Дженкинс щракна с пръсти, сякаш с цел да фокусира вниманието му.

— Какво ти казах току-що? С празни приказки няма да стигнем доникъде.

— Извинявай. Нека го кажа по друг начин. Значи и други са се опитвали да те намерят, но са се провалили?

— Точно така — потвърди Йети. — Не искам да бъда намиран и онези, които използват услугите ми, също не искат да бъда намиран. Заедно успяваме да избегнем всички, които не желая да виждам!

— Значи искаш да се срещнеш с мен — внимателно предположи Дал.

— По-точно ще е да кажем, че *ти* искаш да се срещнеш с *мен*, а аз нямам нищо против да бъда срещнат — уточни Дженкинс.

— И защо аз?

— Току-що те назначиха на мостика.

— Така е. И си спомням, че ти ме предупреждаваше много настоятелно да стоя далеч от мостика.

— Което е и причината да тръгнеш да ме търсиш — потвърди Дженкинс. — Въпреки че с това ще съсипеш съставения от приятелите си план.

— Да.

— Защо?

— Не знам — призна Дал. — В главата ми е пълна каша!

— Грешиш. Съвсем ясно си мислиш, само че не и съзнателно. А сега включи и съзнанието си в процеса и ми кажи защо си дошъл. Но побързай! Тук се чувствам като разголен.

— Защото знаеш *защо* — каза Дал. — Всички останали на „Дръзки“ са наясно, че на кораба нещо сериозно му куца. Излизат от кожите си, за да избегнат попадането във водовъртежа. Но те нямат представа *какво* го причинява. Ти знаеш.

— Може и да знам — съгласи се Дженкинс. — Но какво значение има?

— Ами например защото, ако не знаеш какво предизвиква ситуация като тази, в която се намираме, няма как да предприемеш мерки за подобряването на положението. Всички номера и суеверия не носят и капчица полза, ако не се знае причината за тях. Условията могат да се променят и тогава си прецакан.

— Както го казваш, всичко се основава на твърде постна логика — възрази Дженкинс. — Не обяснява защо си решил да ме проследиш точно сега.

— Защото някой активно се опитва да ме убие именно сега. Колинс ме назначи на мостика, понеже реши, че ме иска мъртъв.

— Да, смърт чрез изследователска мисия. Много ефективно е на този кораб — съгласи се Дженкинс.

— Утре отивам на мостика. След това не е въпрос дали ще ме убият, а кога. Нямам време. Трябва да узная *сега*.

— За да избегнеш смъртта.

— Няма да е зле, да.

— Колинс също иска да избегне смъртта и ти току-що я нарече страхливка — уточни Дженкинс.

— Не това я прави страхливка — поправи го Дал.

— И аз така мисля.

— Ако съм в състояние да разбера причините, може и да успея да се спася от смъртта и дори да успея да предпазя и други от нея. На борда има хора, за които ме е грижа. Искам да ги запазя живи!

— Добре тогава — прие Дженкинс. — Нека ти задам само още един въпрос, Дал. А какво ще правиш, ако ти споделя моята версия и тя ти прозвучи като пълна лудост?

— Това ли се е случило? — попита Дал. — С Колинс и Трин? Работил си при тях. Казал си им, че имаш теория. Изслушали са те и не са ти повярвали.

Дженкинс се изкиска:

— Казах налудничава, не невероятна! А и смятам, че най-малкото Колинс ми вярва дословно.

— Откъде знаеш?

— Понеже това я направи страхливка — Дженкинс огледа оценително събеседника си. — Но може би ти ще понесеш истината. Да, сигурен съм, че ще я понесеш! Приятелите ти — също. Тъй че — събери другарите си, мичман Дал! Да се срещнем в скривалището ми довечера. По същото време, когато се канехте да нахлуете. До нови срещи тогава! — и се обърна да си тръгне.

— Може ли да задам един въпрос? — попита Дал.

— Имаш предвид освен този ли?

— Всъщност са два. Касауей каза, че са попаднали на онази изследователска мисия, понеже ти не си им споменал, че К'ийнг идва да ги навести. Смяташе, че това е наказанието им, понеже се опитвах да науча повече за теб. Така ли е?

— Не — отвърна Дженкинс. — Не им казах, че К'ийнг е тръгнал към тях, понеже по това време съм бил в кенефа. Не мога да следя всичко през цялото време. Какъв е вторият ти въпрос?

— Каза ми да стоя далеч от мостика. По-точно да стоим — двамата с Фин. Защо го направи?

— Е, на приятелчето ти Фин го казах, понеже и бездруго се случи да е наблизо, а и не смяtam, че ще навреди, въпреки че си пада малко задник — обясни приличният на Йети отшелник. — Но що се отнася до теб, ами, да речем, че имам специален интерес към лабораторията по ксенобиология. Наречи го сантиментална привързаност. И нека предположим, че просто прецених, че реакцията ти към случващото се тук на борда на „Дръзки“ ще стигне отвъд обичайната страховна невроза. Така че реших, че няма да навреди да ти доставя лично предупреждение и малък съвет... — Дженкинс махна многозначително с ръка. — И виж къде сме сега. Най-малкото — ти си жив. Поне за момента... — той посегна към копчето за отваряне и го натисна, за да помогне на Дал да се върне в обитаемата част на „Дръзки“. След това си отиде.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дженкинс удари по излъчвателната маса с думите:

— Хайде де!

Над плота холографският образ трепна и след това угасна. Косматият отшелник отново тупна по масата. Дал се спогледа с Дювал, която заедно с Хенсън, Фин и Хестър се беше натъпкала в мъничкото жилищно пространство на Джленкинс. Мая завъртя очи.

— Съжалявам — промърмори домакинът им, донякъде на петимата космонавти, натъпкани в дневната му, но най-вече на себе си.
— Оборудването стига до мен едва когато всички по веригата го сметнат за негодно. Носят ми го количките, а след това се налага до го ремонтирам. Понякога е малко бъгаво.

— Няма нищо — успокои го Дал. Пльзна поглед във визуална обиколка из помещението. Освен тях петимата и Джленкинс в склада за колички се гъркаха и вещите на квартиранта: голямата холографска маса, разположена между него и петимата космонавти, тясна койка, малък гардероб с натрупани върху него кутии мокри кърпички, кашон със стандартизириани от Общовселенското Обединените дажби за изследователски мисии и преносима тоалетна. Дал се зачуди как ли се изпразва и обслужва. Не беше сигурен, че иска да научи тези подробности.

— Ще започнем ли скоро? — попита Хестър. — Очаквах вече да сме свършили, а и ми се пишка.

Дженкинс му посочи тоалетната:

— Заповядай!

— Предпочитам да се въздръжса — отвърна Хестър.

— Просто ни кажи каквото искаш да научим — предложи Дал.

— Не е задължително да гледаме и демонстрационно филмче.

— О, напротив — възрази Джленкинс. — Ако просто ви разкажа, ще ви прозвучи наудничаво. Графиките и изображенията го правят... е, по-малко наудничаво най-малкото.

— Страхотно — промърмори Фин и стрелна с поглед Дал все едно да му каже „Мерси, че ни забърка във всичко това!“. Анди сви рамене.

Дженкинс пак фрасна масата и холографският образ се стабилизира.

— Ха! Добре, готов съм!

— Слава тебе, Господи! — промърмори Хестър.

Домакинът им завъртя длани над масата, отваряйки еcran с плоски образи, паралелни на плота. Намери изображението, което търсеше, и го обърна така, че всички да го виждат.

— Това е „Дръзки“ — каза и посочи към въртящата се графика, която сега се рееше над холографската маса. — Флагман на космическия флот на Общовселенското обединение и един от най-големите кораби във флота. Но като изключим това, просто един от хилядите кораби на служба. От статистическа гледна точка през първите девет години от съществуването му не се е отличавал с нищо, освен с определянето си за флагман…

„Дръзки“ се смали и бе заменен от таблица, показваща две практически еднакви линии, начертани по времевата ос. Едната представяше кораба, другата — флота като цяло.

— Основната мисия на нашия флагман е проучване на Космоса и от време на време влиза във военни сблъсъци. И в двата случая страда от загуба на екипаж, сравнима със средностатистическата за Двойното О, дори малко по-ниска, понеже Двете О-та смятат флагмана за свой символ и като цяло го пращат на по-безрискови мисии. Впоследствие обаче, преди пет години, се случва това…

Графиката скролна нататък към последните пет години. Линията на „Дръзки“ се юрна стръмно нагоре и след това се изравни на значително по-високо ниво от останалата част от флота.

— Уха! — възклика Хенсън.

— „Уха“ е добре казано — съгласи се Джленкинс.

— Какво се е случило тогава? — попита Дал.

— Включил се е капитан Абърнати — обади се Дювал. — Той поема командинето на „Дръзки“ точно по това време.

— Близко до истината, но невярно — Джленкинс размаха длани над масата, ровейки през визуалните елементи, за да намери онзи, който търсеше. — Абърнати наистина поема командинето на

„Дръзки“ преди пет години. Преди това в течение на четири години е бил капитан на „Грифон“, където си е създал репутация на неконвенционален и склонен да поема рискове, но ефективен лидер.

— „Склонен да поема рискове“ би могло да бъде евфемизъм за „изтребващ екипажа“ — отбеляза Хестър.

— Би могло, но не е — Дженкинс извади на показ снимка на боен кръстосвач, зад който се появи същата графика като на „Дръзки“ преди това. — Ето го „Грифон“. Както можете да забележите, въпреки „рисковата“ репутация на Абърнати смъртността на екипажа е на средно ниво и не надвишава тази на другите кораби в общата статистика. Впечатляващо, като се има предвид, че „Грифон“ е военен кръстосвач — боен кораб на Двойното О. Но нивото на загиналите под негово командване се увеличава драстично чак когато Абърнати се качва на борда на „Дръзки“.

— Може да се е побъркал — предположи Фин.

— Психологическият му профил от последните пет години е чист.

— Откъде знаеш... — Фин мълкна и вдигна длан. — Всъщност, няма значение. Тъп въпрос.

— Той не е луд и не излага целенасочено екипажа си на риск, нали това се опитваш да ни обясниш? — попита Дал. — Доколкото си спомням обаче, лейтенант Колинс ми каза, че когато отправили оплакване за високите нива на смъртност сред екипажа на „Дръзки“ им било отговорено, че флагманът се включва в повече рисковани мисии... — той посочи екрана. — А ти ни показваш, че това не е вярно.

— Вярно е, че изследователските мисии в момента водят до по-висока смъртност — съгласи се Дженкинс. — Но причината не е в това, че мисиите сами по себе си са станали по-рисковани... — той се порови и извади на екрана няколко изображения на кораби. — Това са някои от нашите бойни и разузнавателни съдове. Те рутинно поемат високорискови мисии. Ето средностатистическата графика на жертвите сред екипажа във времето... — Графиката се разгърна пред другите изображения. — Както виждате, нивата са по-високи от жертвите на стандартната за Двойното О статистика. Но... — Дженкинс придърпа образа на „Дръзки“ — техните жертви все пак са значително по-малко

на брой от тези на „Дръзки“, чиито мисии като цяло са класифициирани със значително по-нисък риск.

— Защо тогава хората продължават да умират? — попита Дювал.

— Самите мисии не са особено рискови — повтори се Дженкинс.

— Просто вечно нещо тръгва *наопаки*.

— Проблем с компетентността знае — заключи Мая.

Дженкинс подхвърли нагоре въртящ се образ, в който бяха включени офицерите и началник-отделите на „Дръзки“ заедно с богатата им колекция поощрения и награди.

— Това е флагманът на Двойното О. Не попадаш на борда, ако си некомпетентен.

— Тогава е плод на лош късмет — отбеляза Фин. — „Дръзки“ има най-лошата карма в проучената Вселена.

— Втората част може и да е вярна — съгласи се Дженкинс, — но не мисля, че късметът има нещо общо.

Дал примигна и си спомни как назава абсолютно същото, след като примъкна Керенски в совалката.

— Нещо става с офицерите на борда.

— С петима от тях по-точно. Абърнати, К'ийнг, Керенски, Уест и Хартнел. От статистическа гледна точка всеки от тях представлява огромна аномалия. Когато са на изследователска мисия, шансът мисията да претърпи критичен провал се увеличава. Когато двама от тях участват в една и съща изследователска мисия, шансът за критичен провал се увеличава експоненциално. Ако трима или повече участват в мисията, значи е почти сигурно, че някой ще умре.

— Но не и някой от тях — додаде Хенсън.

— Точно така — съгласи се Дженкинс. — Да, Керенски най-редовно надзърта в очите на смъртта. Дори и на останалите четириима им се случва да преживеят нещо по-разтърсващо. Но смърт? Не и за тях. Никога за тях.

— И това определено не е нормално — подкокоса го Дал.

— Разбира се, че не е! — възклика Дженкинс и обрна образите на петимата офицери с таблиците зад тях. — Всеки от командирите ни по време на мисия преживява експоненциално по-високи нива на смъртност в отряда в сравнение с други офицери на същите позиции, но на други кораби. Тук виждате статистика за *целия* флот и за времето на *цялото му съществуване* още от образуването на Двойното О преди

близо двеста години. За да стигне до такива нива на смъртност, човек трябва да се върне до флотите по сините вълни — и дори тогава самите офицери не са се изпълзвали от статистиката. Капитаните и старшите офицери са умирали като мухи.

— До това водят скорбутът и чумата — обади се Хестър.

— Не става дума просто за *скорбут* — Дженкинс разпръсна образите на офицерите. — И днес умират хора от командния състав, да знаете. Рангът променя донякъде графиката на смъртността, но не я елиминира напълно. От статистическа гледна точка и петимата ни офицери би трябвало да са мъртви вече по два-три пъти. *Може* би някой от тях би могъл да преживее всичко, което съдбата му е поднесла до момента. Но и петимата? Вероятността за това е по-малка, отколкото някой от тях да го удари светкавица.

— Която той ще преживее — додаде Фин.

— Но не и морякът редом с него — допълни Дювал.

— Сега вече схващате — зарадва се Дженкинс.

— Това, което се опитваш да ни обясниш, е невъзможно — заяви Дал.

Домакинът им поклати глава:

— Няма невъзможни неща. Но някои са твърде слабо вероятни. Това е едно от тях.

— Колко слабо вероятно?

— В цялото ми проучване се появи само още един кораб, който има поне горе-долу подобни на нашите статистически графики за изследователските мисии — заяви Дженкинс. Порови отново сред таблиците и измъкна една на екрана. Всички я зяпнаха.

Дювал се намръщи:

— Не разпознавам този кораб. А си мислех, че са ми известни всички модели, с които разполагаме. От флота на Двойното О ли е?

— Не съвсем — призна Дженкинс. — От флота на Обединената федерация на планетите е.

Дювал примигна и се втренчи по-настоятелно в събеседника им.

— Те пък кои са?

— Не съществуват — обясни Дженкинс и посочи отново към кораба. — Този също. Това е космическият кораб „Смели“. Измислен е. Участвал е в драматичен научнофантастичен сериал. В какъвто участваме и ние.

* * *

— Добре — обади се Фин след малко. — Не знам какво си мислят останалите тук, но аз съм готов да оцена този тип официално като „напълно изчанчено изкукал“.

Дженкинс погледна към Дал.

— Казах ти, че ще прозвучи наудничаво... — махна към екрана.
— Но ето ви статистиките!

— Те показват само, че нещо е прецакано на този кораб — възрази Фин. — Не предполагат, че сме звезди в някакво шибано научнофантастично предаване!

— Не съм казал, че сте звезди — възрази Джленкинс и посочи към реещите се лица на Абърнати, К'ийнг, Керенски, Уест и Хартнел. — ТЕ са звездите. Вие сте статисти.

— Страхотно! — възклика Фин и се изправи. — *Изключително* ти благодаря, задето ми загуби времето. А сега отивам да поспя.

— Чакай! — обади се Дал.

— Чакай ли? Сериозно, Анди? — Фин се озъби. — Знам, че от известно време си се побъркал на тази тема, но едно е да си на ръба и друго — да се прекатуриш *през* него, а нашето космато приятелче тук е толкова далеч оттам, че от мястото му вече не се вижда и самият ръб!

— Знаеш колко мразя да се съгласявам с Фин — обади се и Хестър. — Но сега съм на неговото мнение. Това не е правилно. Не е дори грешно!

Дал се обърна към Дювал. Тя сви рамене:

— Аз също гласувам за „хлопа му дъската“, Анди. Съжалявам!

— Джими? — попита Анди и погледна към Хенсън.

— Е, човекът определено е луд. Но мисля, че казва истината.

— Разбира се, че я казва! Точно затова е луд — заяви Фин.

— Не това имах предвид — отвърна Хенсън. — Когато си побъркан, логиката ти е последователна спрямо вътрешните ти мисловни процеси, но е вътрешна логика, което няма никакъв смисъл извън собствената ти глава... — той посочи към Джленкинс. — Неговата логика е външна и достатъчно смислена.

— Като изключим факта, че всички сме въображаеми — ухили се Фин.

— Не съм го казал — възрази Дженкинс.

— Даа бе — Фин посочи към „Смели“. — Въобразяваам е, безподобен задник такъв!

— Да, той е такъв — съгласи се домакинът им. — Вие не сте. Но измислиците на телевизионния сериал влияят на нашата реалност и я изкривяват.

— Чакай — спря се Фин и размаха невярващо ръце. — Телевизия? Да не би случайно да се майтапиш? Че то няма телевизия от стотици години.

— Тя започва излъчвания през 1928-ма — поправи го Дженкинс. — Последната ѝ употреба като средство за развлекателни предавания е от 2105-та. Някъде между тези две дати е имало телевизионен сериал, проследяващ приключенията на екипажа на „Дръзки“.

— Наистина ми се ще да знам с какво си се напушил — заяви Фин. — Защото, каквото и да е то, обзалагам се, че от него може да се изкара страхотна печалба!

Дженкинс погледна отново към Дал:

— Не мога да работя така!

— Моля ви, мълкнете за минутка! — заяви Дал. И двамата спорещи се поуспокоиха. — Вижте сега. Съгласен съм, че версията е налудничава. Дори той признава, че е откачена! Но помислете си, какво сме видели да се случва на този кораб. Помислете си как се държат хората тук. Откаченото нещо на борда не е този тип, дето си мисли, че ни дават в телевизионен сериал. Откаченото тук, поне доколкото мога да твърдя аз, е, че това е най-смисленотообяснение за случващото се! Кажете ми, че не съм прав!

Дал огледа приятелите си. Всички мълчаха. Фин имаше такъв вид, все едва се сдържа да не се обади.

— Ето — посочи Анди. — Тъй че нека поне изслушаме какво още има да ни каже той. Може версията да става още по-шантава. Може пък да става и по-смислена. И в двата случая е по-добра от онова, с което разполагаме ние — кръгла нула.

— Добре — обади се Фин накрая. — Но ни дължиш по една чекия на всеки! — и си седна.

— Чекия ли? — примирил изумено Дженкинс.

— Дълга история — уточни Дал.

— Е, няма значение — прецени Дженкинс. — Прав си за едно нещо. Откачено е, че най-смисленото обяснение за случващото се на борда е, че телевизионен сериал се намесва в нашата реалност и я изкривява. Но това не е най-лошото в случая.

— Иисусе Христе! — възклика Фин. — Ако това не е най-лошото, кое е тогава?

— Поне доколкото мога да твърдя, сериалът всъщност не е особено добър.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Код червено! — заяви капитан Абърнати, когато календрианският бунтовнически кораб изстреля торпедата си по „Дръзки“. — Отклоняващи маневри! Сега!

На научната станция на мостика Дал се поразкрачи за стабилност, когато корабът се залюля с широка амплитуда, въртейки носа си, за да избегне пъргавите самонасочващи се торпеда.

Припомни си как Дженкинс беше казал: „Ще забележите как в кризисни моменти вътрешните стабилизатори на «Дръзки» отказват да работят добре. По всяко друго време корабът може да направи завой върху иглено ухо и да врътне лупинг, без люлението да се усети. Но щом има драматични събития, губи почва под краката.“

— Те все още идват право към нас! — изкрещя мичман Джейкъбс, който следеше торпедата от оръ�ейната станция.

Абърнати натисна на креслото си копче, което отваряше широкочестотен канал.

— До всички на борда! Пригответе се за удар!

Дал и всички на мостика сграбчиха станциите си и се стегнаха. Младежът си помисли: „Колко по-добре щеше да е да имаме колани!“

Разнесе се далечно хрущене, когато торпедата удариха „Дръзки“. Палубата на мостика се олюля от удара.

— Докладвайте щетите! — изляя Абърнати.

„Палуби от шест до дванайсет почти винаги понасят щети по време на нападения — беше казал Дженкинс. — Става така, понеже в сериала имат декори само за тези палуби. Така че е удобно да отклонят камерата от мостика, за да снимат експлозии и как взривната вълна подмята членовете на екипажа.“

— Палуби шест, седем и девет са понесли тежки щети — докладва К'ийнг. — Палуби осем и десет са с умерени поражения.

— Още торпеда! — извика Джейкъбс. — Четири на брой!

— Преграден огън! — изкрещя Абърнати. — Огън!

„Защо не използва преградния огън още отначало?“ — почуди се Дал.

В главата му Дженкинс отговори:

„Всяка битка е хореографирана за максимален драматизъм. Така се случва, когато действието бъде поето от Повествованието. Всичко totally губи смисъл. Законите на физиката отиват на кино. Хората спират да разсъждават логично и минават към драматично мислене.“

„Повествованието“ — терминът, използван от Дженкинс за моментите, когато телевизионното предаване се прокрадваше в живота им — отмиваше рационалността и физическите закони и караше хората да знаят, правят и казват неща, които инак не биха изрекли.

„Вече ти се е случвало — беше споменал Дженкинс. — Факт, който иначе не си знаел, просто ти изниква в главата. Вземаш решение или предприемаш действие, което иначе не би направил. Досущ като неустоим импулс е и е точно такъв — ти не си себе си, а си просто пешка, която някой сценарист мести напред-назад.“

На главния екран три оранжеви слънца грейнаха ярко — преградният огън на „Дръзки“ прихващаше торпедата.

„Три, не четири — помисли си Дал. — Понеже да се промъкне едно е по-драматично.“

— Едно все още се движи към нас! — извика Джейкъбс. — Ще ни улучи!

Разнесе се зловещ тътен и торпедото се лепна на обшивката на няколко палуби под мостика. Джейкъбс изпиця — оръдейната станция избухна в порой от искри и го подметна заднешком на палубата.

„Нешо ще се взрви на мостика — беше казал Дженкинс. — През повечето време камерата се върти именно там. На мостика трябва да има поражения, независимо дали е възможно да възникнат или не.“

— Пренасочете оръдейния контрол! — извика Абърнати.

— Пренасочен е! — отвърна Керенски. — Поех го!

— Огън! — изкреша капитанът. — С всички оръдия!

Керенски стовари пръсти върху бутоните по своя пулт. Главният екран засия от светлината на пулсовите лъчи и неутринните ракети, които се насочиха към календрианския бунтовник, и секунди по-късно той избухна в съзвездие от успешни попадения.

— Право в целта! — каза Керенски, проверявайки информацията на станцията си. — Изглежда, сме повредили двигателния им отсек, капитане! Разполагаме с около минута, преди да се взриви!

— Разкарай ни оттук, Керенски! — нареди Абърнати и след това се обърна към К'ийнг. — Какви са пораженията?

— Палуба дванайсет е понесла тежки щети — докладва научният офицер.

Вратата към мостика се отвори и прага прекрачи главният инженер Уест.

— И нашите двигатели са доста очукани — заяви той, сякаш бе съумял да подслуша разговора на Абърнати и К'ийнг през вратата, докато вият сирените за код червено. — Имаме късмет, че не се е пръснал собственият ни реактор, капитане!

— Колко време ще отнеме ремонтът?

„Точно колкото да включи усложнение в сценария“ — помисли си Дал.

— Десет часа, ако се понапънем.

— Дявол го взел! — Абърнати удари отново по креслото си. — Предполагаше се по това време да съпровождаме на мирните преговори кораба на календрианския понтифекс!

— Очевидно сред бунтовниците има такива, които се противопоставят на преговорите — заяви К'ийнг, надничайки към главния еcran. На него корабът на бунтовниците се взриви невпечатляващо.

— Очевидно е, да — съгласи се Абърнати. — Но тъкмо те са хората, пожелали да започнат преговорите. Защо да ги поставят в опасност сега? И защо да нападат нас? — завърши той мрачно.

„От време на време Абърнати или някой от другите офицери ще каже нещо драматично или пък риторично, или навеждащо на размисъл и после всички останали ще се смълчат за няколко секунди — беше казал на посетителите си Дженкинс. — Това е въведението към рекламната пауза. Когато се случи, Повествованието се оттегля. И гледай какво става после!“

След няколко секунди Абърнати примигна, видимо се поотпусна и се обърна към Уест:

— Е, в такъв случай най-добре пратете хората си да оправят двигателите.

Тонът му бе забележимо по-малко напрегнат и изпълнен с драматизъм.

— Добре — Уест се обърна и излезе през вратата. Пътьом и той се поогледа, сякаш се чудеше защо ли е сметнал за необходимо да дойде чак горе до мостика, за да достави съществена информация, която също толкова лесно би могла да бъде предадена по телефона.

Абърнати се обърна към К'ийнг:

— Накарай ремонтните отряди да се заемат с пораженията по кораба, ако обичаш.

— Заемам се!

— И така и така сме на темата, нека някой да ремонтира и оръжейната станция — додаде Абърнати. — И да видим не могат ли да намерят никакви заглушители за енергийни изблици или нещо подобно. Няма никаква причина всичко на този мостик да избухва в искри веднага щом влезем в битка!

При тези думи Дал се изкашля задавено.

— Проблем ли има, мичман? — поинтересува се Абърнати, явно забелязвайки младежа за първи път, откакто се бе появил на мостика.

— Не, сър — отвърна Дал. — Съжалявам, сър. Нервност вследствие от битката, сър.

— Ти си Дил, от Ксенобиологията.

— Дал, сър. Това беше предишното ми назначение, да.

— Първи ден на мостика значи.

— Да.

— Е, не се притеснявай, невинаги е така — заключи Абърнати.

— Понякога е по-зле!

— Да, сър.

— Добре — капитанът кимна към сгърченото тяло на Джейкъбс, който вече стенеше тихо. — Защо не свършиш нещо полезно и не заведеш Джаксън в лечебницата? Изглежда, ще му бъде полезно.

— Веднага, сър — Дал се наведе да помогне на Джейкъбс.

Когато вдигна пациента си, Абърнати попита:

— Как е той?

— Ранен, сър. Но мисля, че ще живее.

— Няма лошо — съгласи се капитанът. — Все е по-добре, отколкото може да се каже за предишния оръжеен майстор. Или за по-

предишния. Понякога, Дил, се чудя какво, да му се не види, става на този кораб. Все едно ни гони проклето проклятие!

* * *

Когато Дал им описа събитията от нападението, Фин възрази:

— Това не доказва нищо!

Всеки с по питие в ръка, петимата приятели се бяха сгущили около една от масите в каюткомпанията.

Анди попита:

— Колко още доказателства искаш? Все едно проверяваш по списък. Нестабилни инерционни стабилизатори? Налични. Взривяващи се работни станции? Налични. Поражения по палуби от шест до дванайсет? Налични. Многозначителна пауза, преди да започнат реклами? Налична.

— Няма загинали — посочи Хенсън.

— Не се е *наложило* някой да умре — възрази Дал. — Мисля, че тази битка представляваше просто откриващата сцена. Тази, която се развива преди първата рекламна пауза. Тя подготвя сцената за онова, което се случва после.

— Като например? — попита Дювал.

— Не знам — отвърна младият мичман. — *Не* го пиша аз проклетия сценарий!

— Дженкинс ще знае — каза Хестър. — Предвид цялата му сбирка от „серии“...

Дал кимна. Дженкинс им беше показал времевата линия на „Дръзки“, осяна с ярки маркери на горе-долу равни разстояния. „Това са намесите на Повествованието — беше казал, зумвайки към един от маркерите, който отблизо се разклонява като коренова система. — Както виждате, идва и си отива. Всяко от тези по-малки събития е сцена. Те всички се вписват в дъгата на Повествованието...“ — Дженкинс смили мащаба. — Шест години. Двайсет и четири големи събития средно. Плюс няколко по-малки. Мисля, че те са включени в Повествованието романи.“

— Само не и *ти*! — оплака се Фин на Хестър, сепвайки Дал от омаята му. — Достатъчно е неприятно, че Анди се е вгълбил толкова в

тази чудесия. А сега и ти минаваш на страната на лудите!

Хестър отвърна:

— Фин, ако прилича на обувка, ще го наричам патък, става ли? Не вярвам в *заключенията* на Дженкинс, но това познаване на *подробностите* е много впечатляващо. Последната битка премина точно както той каза, че ще бъде. Позна всичко, чак до взривяващата се станция на мостика. Да речем, че не става дума за реален *сценарий*, а просто Дженкинс си е спрял лекарствата. Но се обзалагам, че има добро предположение за това къде ще ни отведе приключението с този бунтовнически кораб.

— И какво, всеки път, щом стане нещо, ще ходиш при него за справка и да научиш какво следва? — заяде се Фин. — Ако наистина искаш сляпо да следваш водача на някоя секта, все ще намерим посвестен от този, дето от четири години яде само изследователски порциони и дриска в преносим кенеф!

— А *ти* как ще го обясниш? — поинтересува се Хестър.

— Никак — отвърна Фин. — Виж сега. Това е проклет шантав кораб. Всички сме съгласни с това, нали? Но да се опитваш да наложиш каузалност на случайни събития е точно същото, каквото правят всички други тук на борда.

— Отмяната на физическите закони не е „случайно събитие“, Фин — възрази Хестър.

— Сега какво, и физик ли стана? — възмути се Фин и се огледа. — Хора, това е проклет *космически кораб*. Дали някой от нас всъщност може да обясни как функционира Вселената? Срещаме се с най-разнообразни извънземни форми на живот на току-що открити планети. Трябва ли да се изненадваме, че не ги разбираме? Ние сме част от цивилизация, която се е разпростряла на много светлинни години. Това си е по дефиниция странно, ако се замислите. И е като цяло извънредно невероятно.

— Не каза нищо такова, когато се срещнахме с Дженкинс — обади се Дал.

— *Канех* се — запъна се Фин. — Но след това всички искахте да чуете какво имал да ни каже и нямаше смисъл.

Анди се намръщи недоволно. Приятелят му продължи:

— Виж сега, напълно съм съгласен, че тук става нещо странно. Така е. Знаем го всички. Но може би причината е просто в това, че

целият кораб е изпаднал в затворена крива на лудостта. Върти се в нея от години. В такава ситуация, ако човек търси начин да свърже слабовероятните събития, несъмнено ще намери начин. Не ни помага присъствието на човек като Дженкинс — макар и луд, той има достатъчно последователно мислене, че да спретне обяснение, и погледнато в ретроспекция, то като че ли показва шантава причинно-следствена връзка. А после човекът подивява и започва от името на моряците да следи офицерите, което само подхранва всеобщата лудост. Накрая идва и Анди, който е трениран да вярва в подобни фокус-мокуси.

— Това пък какво ще рече? — настръхна Дал.

— Ще рече, че си прекарал години в семинария, затънал до шия в мистицизъм — уточни Фин. — И не просто най-обикновен стандартен човешки мистицизъм, а истински извънземен такъв. Така че мозъкът ти се е разтегнал, приятелю, точно толкова, че да приюти откачената теория на Дженкинс... — той вдигна ръце, доловил раздразнението на събеседника си. — Харесвам те, Анди, не ме разбирай погрешно. Мисля, че си готин тип. Но смятам, че миналото ти работи срещу теб. Също и че — независимо дали го осъзнаваш, или не — водиш приятелчетата ни към таваните с разхлопани дъски.

Дювал се обади:

— Като стана дума за минало, точно това най-много ме ужаси в казаното от Дженкинс.

— Че знае за нас? — попита Хенсън.

— Колко много знае за всеки от нас — уточни Мая. — И какво смята, че означава.

„Вие сте статисти, но сте почетни статисти — беше им казал Дженкинс. — Стандартният статист съществува само за да го утрепят, така че си няма история. Но вие всички имате... — той ги посочи един по един. — Ти си навлязъл в дебрите на извънземна религия. Ти си мошеник, който си е създал врагове из целия флот. Ти си син на един от най-богатите типове във Вселената. Ти напусна последния си кораб след свалка с вищестоящ офицер, а сега спиш с Керенски.“

— Просто се цупиш, защото той каза на всички ни, че чукаш Керенски — обади се Хестър. — Особено след като вече уж си го разкарала за пред нас!

Дювал завъртя очи и отбеляза:

— Имам си нужди.

— Сред скорошните записи в медицинския му картон има три венерически болести! — обади се Фин.

— Бъдете сигурни, че първо го накарах да избоцка още един курс антибиотици — озъби се Дювал и погледна към Дал. — Освен това хич не ми се цупи, че си начесвам крастата. Никой сред *vas* не изяви особено желание!

— Хей, бях в лазарета, докато си се гушкала с Керенски! — възрази Дал. — Така че не обвинявай мен.

Мая се ухили подигравателно.

— И бездруго не точно това ме притесняваше, а по-скоро същината на казаното.

„Вас няма просто да ви убият — беше им споделил Дженкинс. — На телевизионните зрители не им стига във всеки епизод просто да се капичва по някое нещастно копеленце. От време на време трябва поне да изглежда, все едно умира истински човек. Така че взимат някой подребен герой, развиват го достатъчно дълго, та на зрителите да им стане интересен — и след това го карят да ритне кофата. Ето такива сте и вие. Понеже идвate с интересно минало. Вероятно ще имате по един цял епизод, посветен на смъртта ви!“

— И това са пълни глупости! — отсече Фин.

— Лесно ти е да го кажеш — възрази Хестър. — Сред нас аз единствен си нямам интересна история. Нищо си нямам. Още на следващата изследователска мисия, на която ида, направо ме пиши шибан *пътник*!

Фин го посочи и се обърна към Дал:

— Виждаш ли? Ето за това ти говоря. Обладал си слаб и фебрилен ум.

При тези му думи Дал се ухили криво:

— Да бе, а ти си самотният глас на здравия разум!

— Ами да. Защо не опиташ да си представиш какво означава за мен това, че *аз* съм единственият в групата, който ратува за реалността. Аз съм най-безотговорният човек, когото познавам. Мразя да бъда глас на разума. Много ми е гадно!

— Слаб и фебрилен — промърмори Хестър.

— Ти пръв започна да викаш патък на обувката — напомни му Фин.

Телефонът на Дювал изписука и тя се отмести встрани. Когато се върна, беше пребледняла. Заяви:

— Всичко е чудесно, но за моя вкус това беше дяволски голямо съвпадение.

Дал се намръщи:

— Какво има?

— Обади се Керенски — обясни Мая. — Викат ме за брифинга на старши офицерите.

— За какво? — поинтересува се Хенсън.

— Когато „Дръзки“ бил нападнат от онзи бунтовнически кораб и двигателите ни се повредили, изпратили някой друг да заведе кораба на календрианския понтифекс до мирните преговори. Е, новият ескорт нападнал понтифекса и го повредил.

— И кого са изпратили на наше място? — попита Дал.

— „Нант“ — отвърна Дювал. — Последният кораб, на който съм служила.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Докато съпровождаше Дал до спалното на Дювал, Фин повтори:

— Появрай ми, Анди, тя не иска да разговаря с теб!

— Преувеличаваш.

— О, напротив, убеден съм в това.

— Така ли? — заяде се Дал. — И откъде накъде?

— Когато последно я видях на излизане от брифинга, Мая ми го каза лично: „Ако видя Анди, кълна се в Бога, че ще му счупя носа!“ — осведоми го Фин.

Дал се усмихна.

Двамата стигнаха до спалното на Дювал и влязоха в помещението — празно, с изключение на седналата на койката си Мая.

— Мая... — поде Дал.

— Анди! — възклика тя, скочи на крака и го удари в лицето.

Младият мичман се срути на палубата, притиснал длани към носа си.

— Казах ти — ухили се на проснатия си приятел Фин. След което нервно стрелна с поглед Дювал. — Честно, казах му!

— Мислех, че се шегуваш! — изпъшка Дал от пода.

— Изненада!

Анди дръпна ръка от лицето си да провери дали има кръв; нямаше. Попита:

— И за какво беше това?

— Заради конспиративната ти теория — обясни Дювал.

— Че тя да не е моя? На Дженкинс е.

— За Бога, няма никакво значение кой идиот е измислил шибаните глупости! — отряза Мая. — Отивам аз на онова проклето събрание днес, разказвам им каквото знам за „Нант“ и докато говоря, през цялото време си мисля: „Това е то, това е епизодът, в който умирам!“ После поглеждам към Керенски, а той ми се блещи влюбено, все едно сме женени, а не че просто се чукаме. И тогава разбирам, че съм обречена, понеже гадният кучи син си пада по мен и заради това

ще е направо супер, ако ме утрепят! Понеже горкият ще може да тържи в края на серията!

— Не става точно по този начин, Мая — обади се Дал и понечи да се надигне.

Дювал го удари отново.

— Я мълкни, Анди! Просто мълкни. Изобщо не схващаш. Няма значение дали механизъмът е такъв или не. Същественото е, че сега и аз съм прихванала твоята параноя! Сега част от мозъка ми си мисли как ще гризна дръвцето по време на изследователска мисия. Мисли си го непрекъснато. Все едно да чакаш след светковицата да тресне и гръм. И именно ти ми го причини! Много ти благодаря! — вбесена, тя си седна на койката.

— Съжалявам — обади се след малко Дал.

— Съжалявал — Дювал се засмя задавено. — Исусе, Анди!

— Какво стана на офицерското съвещание? — поинтересува се Фин.

— Разказах им за „Нант“ и екипажа му — обясни момичето. — Календрианските бунтовници разполагат в екипажа или с шпионин, или с предател — някой, който е в състояние да хакне оръжейните системи и да стреля по кораба на понтифекса, а след това да изключи комуникациите. Не сме получавали нищо от „Нант“ от началото на атаката.

— Че защо да слагат шпиони на „Нант“? — учуди се Фин. — Та нали „Дръзки“ се предполагаше да ескортира кораба на понтифекса?

— Сигурно са знаели, че „Нант“ е резерва за тази мисия — обясни Мая. — И е по-лесно да се вкара шпионин там, отколкото на флагмана на Общовселенското обединение. Тъй че пращат кораб да ни атакува, отстраняват ни от мисията и след това „Нант“ се озовава в идеална позиция за изстрел по кораба на понтифекса. А има и още нещо... — тя посочи към Дал. — Понеже, докато ни разказваха това на съвещанието, си мислех: „Колко надалеч трябва да планираш, за да вкараш шпионин? Как са могли да знаят, че «Нант» ще бъде резервен кораб за тази мисия, която ни присвоиха само преди няколко дни? Каква е вероятността за това?“ И накрая си казах, че сериалът се нуждае от по-сериозна редакция... — Дювал се обърна към проснатия си приятел. — Ето тогава реших да те ударя в лицето следващия път, като те видя.

— Дженкинс каза, че сериалът не бил много добър — уточни Дал.

Мая вдигна ръка за удар:

— Не ме карай да потретвам, Анди!

— Ще има ли изследователска мисия? — поинтересува се Фин.

— Да — отвърна момичето. — Включена съм в състава на отряда. „Нант“ пази тишина и е неподвижен, тъй че на „Дръзки“ му е наредено да проучи какво е положението на борда и да защитава кораба на понтифекса от други възможни нападения. Служила съм на „Нант“ и съм била в пехотата, така че ще съм водач на външния отряд. И вероятно всички в състава на експедицията ще загинат, понеже благодарение на Анди съм убедена, че това е моментът, когато за мен има драматичен смисъл да ме прострелят като куче.

— Кога пристигаме? — попита Фин.

— След около два часа — отвърна Дювал. — Защо?

Приятелят ѝ порови в джоба си и извади малко, синьо, продълговато хапче.

— Гълтни го.

Мая се взря в подаръка му.

— Какво е това?

— Стабилизатор на настроението, изработен от ориксово стебло — отвърна Фин. — Много е лек.

— Не ми трябва стабилизатор на настроението — възрази Дювал. — Искам просто да фрасна Анди отново.

— Нищо не ти пречи да направиш и двете. Довери ми се, Мая! Наясно си, че те тресат нерви. А — както каза — това ще изложи на рисък отряда ти!

— А взимането на наркотик — не, така ли?

— Не и този. Както казах, много е лек. Почти няма да забележиш действието му. Просто малко ще се *отпуснеш*. Само колкото да се фокусираш върху работата си, а не върху бурята в главата си. Няма да засегне нищо друго. Все още ще си с чисто съзнание и будна... — той поднесе хапчето под носа на момичето.

Тя отново го погледна и отбеляза:

— Има мъхче върху него!

Фин бръсна боклучето.

— Така как е?

— Добре — съгласи се Дювал и взе хапчето. — Но ако започна да виждам говорещи гущери, ще фрасна и теб!

— Съгласен съм — кимна Фин. — Да ти донеса ли вода?

— Няма проблем — Мая прегълтна на сухо.

След това се наведе напред и с отворена като за шамар длан удари Дал през лицето.

— Това пък за какво беше?

— Фин каза, че може и да взема хапчето, и да те фрасна — заяви Дювал и после се намръщи. Погледна към благодетеля си. — От какво каза, че било направено туй чудо?

— От стебло на орикс.

— И ефектът му е лек — уточни Дювал.

— Обикновено.

— Понеже, честно да ти кажа, получавам доста силнички ефекти, и то внезапно... — с тези думи Мая се катурна върху койката си.

Дал успя да я хване, преди да рухне на палубата.

— Какво й направи? — попита, докато се бореше с отпуснатото тяло на Дювал.

— Според мен е очевидно, че я пратих на сънотерапия — отвърна Фин и се приближи да помогне на приятеля си.

— Стори ми се, че спомена, че хапчето било много леко.

— Изльгах — призна си Фин и хвана краката на Дювал. Двамата я наместиха удобно на койката й.

— Колко време ще е в безсъзнание?

— Такава доза вади от строя едър мъж за около осем часа — уточни Фин, — така че тя ще е аут поне десет.

— Ще си изпусне изследователската мисия.

— Да, точно така. Именно в това е *идеята* — хитрецът кимна към Дювал. — Анди, с тази телевизионна щуротия така си преебал и Мая, и другите ни приятели, че totally си им оплескал мисленето. Ако искаш да продължиш в тази посока — ами, добре. Няма да те спирам. Но искам да съм сигурен, че останалите виждат контрааргумент в действие.

— И аргументът е упояването на Мая?

— Това слага точката на спора — обясни Фин. — Която е че, дори и без Мая, изследователският отряд ще отиде до „Нант“ и ще си

свърши работата. Животът си продължава и без да се намесва Повествованието на Дженкинс. Щом Мая, Джими и Хестър се убедят в това, може и да спрат да се паникьосват. А и кой знае, може ти също да се освестиш.

Дал кимна към Дювал.

— Тя ще загази, задето ще си проспи назначението. Това е нарушение като за военен трибунал. Не съм сигурен, че ще оцени помощта ти!

Фин се усмихна:

— Не смяташ ли, че имам подготвен план?

— И какъв по-точно е той?

— Съвсем скоро ще разбереш — отвърна Фин. — Понеже и ти участваш.

* * *

Керенски попита:

— Къде е Мая?

— Кой? — невинно се изуми Фин.

— Дювал — уточни Керенски с леко раздразнение. — Включена е в състава на днешния изследователски отряд.

— А, тя ли? Прихванала е ориксянска припадница. Няма да я има няколко дни. Ние с Дал я заместваме в отряда. Проверете си списъка, сър!

Керенски изгледа Фин изпод вежди, после извади телефона си и провери състава на отряда. След малко изсумтя и махна на подчинените си да се придвижват към совалката. Фин и Дал се качиха по трапа. Анди нямаше представа как Фин е успял да подправи заповедта за назначението им и не изпитваше желание да се рови много дълбоко по въпроса.

На борда на совалката се намираха капитан Абърнати, командир К'ийнг и един извънредно нервен на вид мичман, когото Дал не бе срещал досега. Мичманът несъмнено бе забелязал присъствието на трима старши офицери в състава на изследователския отряд, беше си пресметнал вероятността за оцеляване и не беше харесал резултата.

Докато заемаше мястото си, Дал се усмихна на колегата си. Мичманът отклони очи.

Няколко минути по-късно, с Керенски на пулта за управление, совалката напусна дока и се насочи към „Нант“.

Абърнати кимна на Фин и на Дал:

— Тъй като някои от вас бяха добавени към отряда в последния момент, нека ви обясня какво е положението и какъв е планът за експедицията ни. „Нант“ е прекратил всякакви комуникации още отпреди да нападне кораба на понтифекса. Предполагаме, че шпионинът на календрианските бунтовници някак си е успял да прихване част от системите, да отреже комуникациите и да стреля по понтифекса, но след това екипажът трябва да си е върнал контрола върху кораба, иначе „Нант“ отдавна да е гръмнал на парчета местното величество. Нашата задача е да проникнем на борда, да проверим каква е ситуацията и ако е необходимо, да съдействаме за залавянето на бунтовника.

— Разполагаме ли с информация кой може да е предателят, сър? — чу се да питат Дал, изненадан от собствения си глас. Помисли си: „О, мамка му!“

— Отличен въпрос, мичман Дал! — заяви К'ийнг. — Точно преди да напуснем „Дръзки“, поисках екипажния списък на „Нант“. Съставът на кораба е бил стабилен от месеци, но има скорошно допълнение — моряк Джер Уестън. Той е главният заподозрян.

— Чакайте малко — прекъсна командира Фин. — Джер Уестън ли казахте?

— Да — отвърна К'ийнг, раздразнен от намесата на подчинения си.

— Преди това е служил на „Спрингфийлд“ — уточни Фин.

— Това е било назначението му преди „Нант“, да — отвърна научният офицер. — Защо питаш?

— Познавам го. Знаем се от „Спрингфийлд“.

— Мили Боже, човече! — възклика Абърнати и се наведе към младежа. — Разкажи ни за него!

— Няма кой знае какво за разказване... — Фин стрелна с поглед първо капитана, после и К'ийнг. — Работехме заедно на товарния док.

— Бил ли ти е приятел? — поинтересува се офицерът.

— Приятелство е силно казано, сър. Джер е боклук. Дума като „приятел“ не фигурира в речника му. Но съм работил редом с него над година. Прекарвахме доста време заедно. Не ми се виждаше да е предател.

— Ако шпионите приличат на предатели, не биха били добри шпиони — възрази К'ийнг.

— Фин, искам да науча всичко за Уестън — настоя Абърнати. — Всичко, което може да ни е от полза! Всичко, което може да ни помогне да си върнем контрола върху „Нант“, преди в този сектор да се съберат календрианските бунтовнически кораби. Понеже, ако довтасат, преди „Нант“ да се е върнал в строя, „Дръзки“ няма да успее самичък да опази понтифекса. И тогава няма да сме изправени просто пред дребни свади между календрианците. Цялата галактика ще пламне във война!

Последва дълга, напрегната секунда мълчание.

— Ами добре, сър — рече Фин в крайна сметка.

— Страхотно, благодаря — прие Абърнати. Внезапно видимо се отпусна. — Леле! Замяна във външния отряд в последния момент и просто ей тъй на се оказва, че познаваш моряка, когото смятаме за шпионин. Това е страхотно! Какви са шансовете за подобно съвпадение, а?

— Всъщност доста големи — промърмори Фин.

— Надали — намръщи се Абърнати.

— Капитане, преди моряк Фин да ни прекъсне с вмятането за Уестън, канех се да обсъдим разположението на „Нант“ с вас — обади се К'ийнг и двамата с капитана потънаха в разговор.

Дал се обърна към приятеля си:

— Добре ли си?

— Съвсем добре съм си!

— Сигурен ли си?

— Анди, стига вече! — изръмжа Фин. — Просто съвпадение, нищо повече. Смятам да преживея това. Ти също ще го преживееш. Ще се върнем на борда на „Дръзки“, ще си вземем по питие, а след това, когато Мая се събуди и ми нарита задника, ще вляза в лазарета. Това ми е предсказанието. Ще заложа и пари, ако искаш!

Дал се усмихна:

— Много бих се радвал!

Облегна се удобно. Надзърна към потъналите в обсъждането офицери. След това погледна и към другия мичман. Той зяпаше Фин с изражение, което Анди не можеше да разчете.

След малко му просветна. Другият им спътник изглеждаше облекчен.

И виновен, задето му е олекнало.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Докът на „Нант“ беше празен, като изключим няколко автоматични товарни колички, които се мотаеха наоколо.

— Фин и Дал, идвате с мен — нареди капитан Абърнати и посочи другия мичман. — Гроувър, ти си с Керенски и К'ийнг.

— Да, сър — каза мичман Гроувър и след това се преметна заднешком към совалката, улучен от пулсов лъч, изстрелян от една от автоматичните колички. Докато падаше, Дал мерна объркване в очите му.

А след това, следван от Фин и Абърнати, под обстрел се затича в търсене на прикритие. Намериха го на няколко метра встради, зад складовите контейнери. Няколко въоръжени товарни колички се търкаляха към тях, а други се насочваха към мястото, където се бяха скрили Керенски и К'ийнг.

Капитанът попита:

— Някой да има идеи?

— Тези колички се контролират от разстояние — отбеляза Фин.

— Ако успеем да се доберем до кабинета на интенданта тук в дока, можем да пренасочим сигнала на количките.

— Става — съгласи се Абърнати. — Ако този док е със същия план като на „Дръзки“, интендантството трябва да еeto там.

— Аз ще ида — реши Фин.

Капитанът вдигна ръка и отвърна:

— Не. Днес вече изгубихме един член на екипажа. Не искам да рискувам още някого!

„В противовес рискуваме живота на капитана, така ли?“ — помисли си Дал, но си удържа езика зад зъбите.

Абърнати вдигна пулсовия си пистолет.

— Вие двамата ме прикривайте. Тръгвам на три!

Той започна да брои. Дал се спогледа с Фин, който сви рамене и приготви своето оръжие.

На три капитанът излетя иззад варелите като стреснат пъдпъдък и се затича на неравен зигзаг през дока. Товарните колички изоставиха досегашните си мишени и стреляха по беглеца, пропускайки на косъм всеки път.

Дал и Фин се прицелиха и свалиха по една количка всеки.

Абърнати успя да стигне до кабинета на интенданта, гръмна прозореца и скочи през него, за да не губи време да отваря вратата. Няколко секунди по-късно товарните колички шумно се деактивираха.

— Вече е чисто — подвикна Абърнати, показва се и се измъкна през останките на прозореца. Моряците от „Дръзки“ се събраха над тялото на поваления Гроувър, на чието лице все още беше изписано неверие.

— Фин, струва ми се, че твоят приятел Джер Уестън вече е и убиец — заяви мрачно капитанът.

— Не ми е приятел, сър — поправи го Фин.

— Но го познаваш — въздъхна Абърнати. — Ако го намерим, ще имаш ли сили да го свалиш? Жив?

— Да, сър!

— Добре тогава.

— Капитане, трябва да тръгваме! — подкани го К'ийнг. — Може да се появят още колички. Всъщност готов съм да се обзаложа, че Уестън използва количките като собствена роботска армия, с която да държи натясно екипажа!

— Да, несъмнено си прав — съгласи се Абърнати и кимна на научния офицер. — Ние с теб ще си проправим път до мостика, където ще се опитаме да намерим капитан Бълингтън, а след това ще й съдействаме да си върне кораба. Керенски, ти вземи Фин и Дал и потърси Уестън! Заловете го жив!

— Да, сър — козириува Керенски.

— Добре. Да вървим!

Абърнати и К'ийнг се затичаха към изхода на дока, за да се впуснат в обиколка из коридорите на кораба и без съмнение — да се срещнат с още въоръжени колички, с които да се бият.

Фин се обърна към Керенски и попита:

— Та какъв ти е планът?

— План ли? — лейтенантът примигна.

— Ако съществува наистина Повествование, точно сега не е фокусирано върху него — отбеляза Дал по повод лейтенанта.

— Явно да — Фин се обърна към приятеля си. — Ами ти имаш ли план?

— Знаеш какво мисля. — Младият мичман посочи товарните колички.

— Смяташ, че Джер върти номера на Дженкинс — кимна Фин.

— Крие се в стените.

— Бинго.

— Би... какво? — попита Керенски. — Вие двамата за какво си говорите?

Вместо да му отговорят, Дал и Фин се захванаха с две отделни задачи. Анди прерови корабните записи, докато приятелят му ограбваше мъртвите товарни колички.

— Ето — след като приключи, Фин вдигнал шепа. — Три идентификатора. Ще оставим телефоните си, така че, когато влезем в товарните тунели, да нямаме идентификация, а въоръжените колички ще си мислят, че сме от тях, и няма да се опитват да ни убият.

— Дженкинс знаеше какъв номер ще му извъртим — напомни Дал.

— Вярно, но аз взех идентификатори от деактивирани колички — поправи го Фин. — Тези тук са просто убити наскоро. Техните номера са още в системата. Не мисля, че Джер разполага с време да пресметне събитията с толкова стъпки напред.

— Какви стъпки? — поинтересува се Керенски.

— Мисля, че си прав — Дал извади на телефона си карта на тунелите. — Не смяtam, че е имал време да накара скривалището си да изчезне от корабните записи, тъй като всички възли за разпределение на количките са още по местата си.

— Значи са общо седем — уточни Фин. — Кой от тях да пробваме първи?

Дал изтегли информацията за Уестън.

— Работното му място е било тук в доковия комплекс, тъй че предлагам да пробваме възела, който е най-близо до него — каза и след това се върна към картата и освети възела. — Да започнем оттук!

— Добре изглежда — съгласи се Фин.

— Нареждам ви да ми кажете какво планирате — измрънка Керенски жалостиво.

— Каним се да ти помогнем да заловиш Джер Уестън — обясни Фин. — Това вероятно ще доведе до повишение.

— О! — възклика Керенски и се поизправи. — В такъв случай непременно трябва да го заловим!

— И да отмъстим за смъртта на Гроувър — добави Дал, кимайки към все още сащисания труп на загиналия моряк.

— Да, и това също — съгласи се лейтенантът и погледна към трупа. — Бедното момче. Това му беше последната изследователска мисия.

— Така изглежда — кимна Фин.

— Не, имам предвид, че срокът на службата му изтичаше след няколко дни — обясни Керенски. — Записах го в отряда специално за да изживее още едно изследователско приключение. Последен щурм, така да се каже. Той се опита да изклиничи, но аз настоях.

— Много гаднярско от твоя страна!

Керенски кимна, понеже или не знаеше какво означава „гаднярско“, или просто не беше чул, или пък бе погълнат от мислите си.

— Срамота, честно. Освен това се канеше и да се жени!

— О, моля те, спри! — възклика Фин. — Иначе ще бъда принуден да те прасна!

— Какво? — Керенски се втренчи в моряка.

— Мисля, че искаше да каже, че трябва да тръгваме, сър — излезга Дал гладко.

— Ами добре — съгласи се лейтенантът. — И къде отиваме?

* * *

На ъгъла на коридора, който водеше към разпределителния център и по който се прокрадваха в момента, Керенски прошепна:

— Вие двамата изчакайте тук! Ще го изненадам и ще го смразя, а след това ще се свържем с капитана.

— Не можем да се свържем с него, оставихме телефоните си в совалковия док — поправи го Фин.

— А и би трябвало първо да деактивираме всички въоръжени колички — додаде Дал.

— Добре де, става — отвърна Керенски, леко раздразнен. — Но първо ще го смразя, ясно?

— Чудесен план — съгласи се Анди.

— Следваме ви по петите! — заяви Фин.

Керенски кимна и приготви оръжието си, след което изскочи в коридора с името на Джер Уестън в уста. Размениха се пулсови изстрели, всеки от които пропусна целта. От тавана се посипа дъжд от искри, когато един от изстрелите рикошира сред тръбите по тавана, те се срутиха върху Керенски и го затиснаха. Той изстена и припадна.

— *Наистина* е напълно безполезен! — възклика Фин.

— Какво искаш да сторим сега? — поинтересува се Дал.

— Имам план! Следвай ме!

С тези думи приятелят му се изправи и тръгна напред, скрил пулсовия пистолет зад гърба си. Анди го последва.

След няколко крачки кривата на коридора разкри разрошения Джер Уестън, застанал в разпределителния възел с пулсов пистолет в ръката, очевидно потънал в размисъл дали да убие Керенски, или да го пощади.

— Хей, Джер! — подвикна Фин, без да спира да крачи към някогашния си колега. — Това съм аз, братле!

Уестън присви очи.

— Фин? Вярно ли си ти? Тук? — той се усмихна. — Исусе, човече! Каква е вероятността, а?

— Нали? — възклика Фин и после стреля с вцепеняващ лъч по бившия си другар. Уестън падна.

— Това ли ти беше планът? — попита Дал след секунда. — Надяваше се, че ще спре да те разпознае, преди да стреля?

— В ретроспекция планът страда от сериозни логически недостатъци — призна Фин. — От друга страна — сработи. Не може да спориш с успеха!

— Естествено, че можеш, ако е основан на глупост.

— Тъй или иначе това потвърждава гледната ми точка — настоя Фин. — Ако трябваше да умра по време на сегашната мисия, подходящият момент щеше да е точно сега, нали? Когато се изправям срещу бившия си приятел от кораба? Да, но аз съм жив, а той е

замразен и заловен. Толкова по въпроса за Повествованието и умирането в драматично удобни моменти. Надявам се да си научил урока!

— Добре де — съгласи се Дал. — Може и да съм прекалил малко. Но въпреки това никога повече не тръгвам в бой с теб!

— Според мен взе мъдро решение — кимна Фин и погледна към малкия компютър в разпределителния възел, който Уестън вероятно използваше да контролира товарните колички. — Защо не обезвредиш количките убийци, а аз ще измисля как да измъкнем Джер оттук.

— Може да използваш количка — предложи Дал на път към компютъра.

— Добра идея!

Анди изключи количките из кораба. Малко след това откъм Керенски се разнесе стенание. Мичманът сподели с Фин:

— Май някой се е събудил!

— Прекалено съм зает да омотавам Джер като пуйка — отвърна приятелят му. — Би ли се заел, много те моля?

Дал се приближи до Керенски, който все още беше прикован под падналите тръби. Поздрави го:

— Добруtro, сър!

— Спипах ли го? — попита лейтенантът.

— Поздравления, сър. Планът ти проработи перфектно!

— Отлично — съгласи се Керенски и изпъшка, понеже парче от боклуците върху него притискаше гърдите му.

— Ще имаш ли нужда от помощ, за да се изкопаеш, сър?

— Ако обичаш! — съгласи се Керенски.

* * *

Сандра Бълингтън, капитан на „Нант“, отбеляза:

— В досието на моряк Уестън няма абсолютно нищо, което да намеква за симпатия към каузата на календиранските бунтовници. Поисках по хипервълната доклад от отдел „Вътрешни разследвания“ на Двойното О. Уестън не е нито религиозен, нито политически ориентиран. Та той дори не гласува!

Бълингтън, Абърнати, К'ийнг, Фин и Дал стояха пред огромния прозорец, гледащ към стая в брига, където седеше Джер Уестън. Беше прикован към стаза-кресло и то представляваше единственото обзавеждане в помещението. Имаше замаян вид, но се усмихваше. Керенски лежеше в лазарета с натъртени ребра.

— Ами приятели и семейство? — попита К'ийнг.

— И там ударих на камък, сър — отвърна Бълингтън. — Произхожда от стар род на методисти от другата страна на Двойното О. Никой от известните му познати няма никаква връзка с Календрия нито посредством религиозните й, нито чрез политическите ѝ битки.

Абърнати надникна през стъклото към Уестън.

— Дал ли е изобщо някакво обяснение?

— Не — отвърна капитанката на „Нант“. — Този кучи син уби осемнайсет членове на екипажа и дори не иска да сподели защо. За момента се е позовал на правото си да запази мълчание. Но заявява, че е готов да си признае всичко при едно условие.

— Което е...? — вдигна вежди Абърнати.

— Вие да сте човекът, пред когото ще признае.

— Защо пък аз?

Капитанката сви рамене:

— Не желае да каже. Ако търсите мнението ми, сигурно е, защото сте капитан на флагмана на флота и подвизите ви са известни из цялото Обединение. Сигурно просто иска да се предаде на знаменитост.

— Сър, препоръчвам да не го правите — заяви К'ийнг.

— Претърсили сме го физически — обади се Бълингтън. — В телесните му кухини няма нищо, а дори и да имаше, той се намира в стаза-кресло. В момента не е в състояние да движи нищо под шията си. Така че всичко ще е наред, ако стоите по-далеч от зъбите му!

— Все пак съм против — запъна се К'ийнг.

— Ако ще стигнем до истината, рискът си струва — прецени Абърнати и се обърна към Дал и Фин. — Тези моряци ще дойдат с мен, въоръжени. Ако нещо се случи, вярвам им, че са способни да свалят Уестън.

К'ийнг не изглеждаше доволен, но не се обади повече.

Две минути по-късно Абърнати, Дал и Фин влязоха в брига. Уестън се усмихна и се обърна към бившия си колега:

— Фин, ти ме гръмна!

— Извинявай.

— Няма нищо. Предположих, че ще ме прострелят. Само дето не знаех кой ще успее!

— Капитан Бълингтън твърди, че си готов да се разкриеш, но искаш да го сториш пред мен — обади се Абърнати. — Е, тук съм!

— Да, така е — съгласи се Уестън.

— Разкажи ни за връзката си с календрианските бунтовници.

— Това пък какво ще да е? — изуми се Уестън.

— Календрианските бунтовници — повтори Абърнати.

— Нямам представа за какво става дума.

— Стрелял си по кораба на понтифекса, след като „Дръзки“ беше обездвижен от бунтовниците — уточни капитанът. — Надали искрено очакваш да ти повярваме, че двете случки не са взаимосвързани.

— О, свързани са — съгласи се Уестън, — но бъркате за причината!

— Губиш ми времето — заяде се Абърнати и се обърна да си тръгне.

— Не искате ли да научите каква е връзката?

— Знаем каква е връзката — календрианските бунтовници.

— Не — отвърна Уестън. — Вие сте връзката.

— Какво? — присви очи Абърнати.

Уестън се обърна към Фин:

— Съжалявам, че се налага да си тук!

След това започна да примигва с едното си око, първо два пъти с лявото, после три пъти с дясното, после един път с лявото, после три пъти с дясното.

— Бомба! — изкрещя Фин и дал се хвърли върху капитана, а главата на Уестън експлодира.

Анди почувства как униформата и кожата на гърба му цвърчат под горещината, когато ударната вълна го хвърли върху Абърнати, смазвайки и двама им върху стената.

Неопределено по-късно чу някой да вика името му, отвори очи и видя капитана си, който го стискаше и разтърсваше. По ръцете и раменете си Абърнати имаше изгаряния, но като цяло изглеждаше добре. Дал го беше прикрил от най-лошата част на взрива. Когато го

осъзна, сякаш целият му гръб се съживи под акомпанимента на пронизваща болка.

Дал избута Абърнати от себе си и припълзя до Фин, проснат на пода с обгорени лице и гърди. Той се бе намирал най-близо до взрива. Точно когато Анди стигна до приятеля си, видя, че Фин се взира в него с едното си оцеляло око. Дланта на пострадалия трепна и Дал я сграбчи, с което предизвика гърч от болка у приятеля си. Опита се да разтвори пръсти, но Фин го стисна на свой ред. Устните му помръднаха.

Анди се наведе по-ниско към приятеля си, за да чуе какво има да му каже.

— Това е пълна дивотия! — прошепна Фин.

— Съжалявам!

— Не е по твоя вина — отбеляза неохотно пострадалият.

— Все пак съжалявам!

Фин сграбчи Дал по-здраво:

— Намери начин да спреш тая щуротия!

— Непременно — обеща му Анди.

— Добре — изпъшка Фин и умря.

Абърнати дойде да издърпа Дал от трупа на приятеля му. Въпреки болката мичманът замахна към капитана. Не улучи и изгуби съзнание, преди юмрукът му да завърши дъгата на удара си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Дал настоя пред Дженкинс:

— Кажи ми как да спра това безобразие!

Събеседникът му, който, разбира се, знаеше, че към тайното му убежище е тръгнал гост, го огледа от глава до пети и рече:

— Изглеждаш ми излекуван. Хубаво. Съжалявам за приятелчето ти Фин!

— Знаеше ли какво ще му се случи?

— Не — отвърна Дженкинс. — Нали не смяташ, че съчинителят на този боклук ми праща предварително сценариите си? А тази серия беше особено зле съчинена. Джер Уестън си обикаля години наред с биологична бомба в главата, в очакване да се сблъска с капитан Абърнати, когото вини за смъртта на собствения си баща по време на изследователска мисия преди двайсет години, и за целта се възползва от несвързан с нищо дипломатически инцидент? Мен ако питаш — пълна идиотщина.

— Именно за това ми кажи как да го спра!

— Не можеш да го *спреш* — възрази Дженкинс. — Няма как да се спре. Човек може само да се *скрие*.

— Криенето не е опция.

— Разбира се, че е! — Йети разтвори ръце, сякаш за да каже: „Огледай се!“

— Това не е опция за никой друг освен за теб — поправи се Дал.

— Не можем всички да пълзим из карантиите на космическия ни кораб.

— Има и други начини за скриване. Питай бившата си шефка Колинс.

— Тя е в безопасност само когато наглеждаш района. И не ползваш тоалетната.

— Намери как да слезеш от този кораб тогава. Заедно с приятелите си.

— С нищо няма да помогне — възрази Дал. — С въоръжените си товарни колички Джер Уестън уби осемнайсет члена от екипажа на „Нант“. Те не са били в безопасност от случващото се тук, на борда на „Дръзки“ нали? Цяла планета преболедува чума, за да получим възможност в последния момент да сътворим ваксина за Керенски! Местните също не успяха да се скрият. Дори ти не си в безопасност, Дженкинс!

— Може да се каже, че съм.

— Да речем, че си, понеже съпругата ти е загинала, а ти си бил само част от фоновата ѝ история — поправи го Дал. — Но какво ще стане, ако някой от сценаристите на телевизионното шоу, в което участваме, вземе та се сети за теб?

— Няма да се сетят.

— Готов ли си да се обзаложиш? На борда на „Нант“ Джер Уестън използваше твоя номер с криенето в товарните тунели. Там го намерихме. И там го золовихме. Какъвто и тъпак да е измислил последната серия, сега се е вторачил във факта, че товарните тунели могат да бъдат използвани за скривалища. Колко време ще мине, докато се сети и за теб?

Дженкинс не коментира, макар че Дал нямаше как да знае дали е така, защото обмисля възможността да попадне на мушката на сценариста или понеже бе станало дума за жена му.

— Никой от нас не е в безопасност — добави Анди. — Ти изгуби съпругата си. Аз току-що изгубих приятел. Казваш, че заедно с другарите ми всички ще умрем за нуждите на драмата. Аз пък казвам, че каквото и да се случи с нас, ще те сполети и теб. Цялата тази игра на криеница не променя ситуацията, Дженкинс! Просто отлага неизбежното. Междувременно ти живееш като плъх в стена.

Дженкинс се огледа и отбеляза:

— Не бих се сравnil с плъх...

— Доволен ли си да живееш по този начин?

— Не съм бил „доволен“, откакто умря жена ми. И бездруго именно смъртта ѝ ме наведе на всички предположения. Накара ме да проверя статистиките на смъртност на борда, да видя как се разгръщат събитията на този кораб. Да предположа, че най-логичното обяснение ще е, че сме участници в телевизионно предаване. Да осъзная, че съпругата ми е умряла в името на драматичния момент преди

рекламите. Че в този сериал тя е просто дребно колелце. Статист. Вероятно е получила десетина секунди ефирно време. Надали днес я помнят хората, които са гледали епизода ѝ. Дори те не знаят, че името ѝ е било Маргарет. Или че е харесвала белите вина повече от червените. Или че съм ѝ предложил в предния двор на родителите ѝ, по време на семейно събиране. Или че сме били женени от седем години, преди някакъв писарушко да реши да я убие. Но аз я помня!

— Смяташ ли, че тя щеше да е доволна от твоя начин на живот?

— Мисля, че щеше да разбере защо го правя — прецени Дженкинс. — Всичко, което върша на този кораб, опазва живота на хората.

— Опазва живота на някои от хората — поправи го Дал. — Но в играта няма печеливши. В крайна сметка все някой е принуден да умре. Алармената ти система поддържа живи по-старите членове на екипажа, но повишава вероятността да убият новите на борда.

— Има си рискове, да.

— Дженкинс, колко време ти и жена ти служехте на „Дръзки“, преди тя да бъде убита?

Морякът отвори уста да отговори, но я хлопна като капан.

— Не е било много отдавна, нали? — попита Дал.

Дженкинс поклати глава в отрицание, а след това сведе очи.

— Хората на борда са го измислили още преди да дойдеш ти — заключи Анди. — Може да не са стигнали до същото заключение като теб, но са видели какво се случва и са изчислили шанса си за оцеляване. Сега им даваш по-добри възможности да причиняват на новите хора същото, което са сторили на жена ти.

— Смятам, че ти е време да си тръгваш! — заяви домакинът му, все още със сведен поглед.

— Дженкинс, чуй ме! — Дал се наведе към него. — Няма начин да се скриеш. Няма начин да избягаш. Няма начин да се отървеш от съдбата. Ако Повествованието съществува — а ние с теб знаем, че го има, — тогава в крайна сметка нямаме свободна воля. Рано или късно Повествованието ще дойде за всеки от нас. И след това ще умрем от него. Като Фин. Като Маргарет. Освен ако не го спрем!

Дженкинс се обърна отново към Дал. Очите му бяха влажни.

— Ти си човек на вярата, нали, Анди?

— Знаеш историята ми. Знаеш, че съм религиозен!

— Как е възможно все още да съхраняваш вярата си?

— Какво имаш предвид?

— Ами ние с теб знаем, че в тази Вселена Господ е *писарушко*.

Той е сценарист на отвратителен телевизионен сериал, а със сценария Си не Го бива даже да си намери задника. Като знаеш това, как тъй запазваш вярата си?

— Понеже не смятам, че именно той е Господ — отвърна Дал.

— Тогава сигурно мислиш, че такъв е продуцентът на сериала?

Или може би президентът на кабелната мрежа?

— Мисля, че твоята и моята дефиниции за това какво е Бог доста се различават — отбеляза Дал. — Но не смятам, че каквото и да е от случващото се е дело на Бога или на какъвто и да е друг бог. Ако това е телевизионен сериал, тогава е създаден от хора. Каквото или което и да ни причиняват, те са също като нас. И това значи, че можем да ги спрем. Просто трябва да измислим как. *Ти* трябва да измислиш начина, Дженкинс!

— Защо пък аз?

— Защото познаваш по-добре от всички останали този телевизионен сериал, в чийто капан сме попаднали. Ако съществува решение или начин, ти си единственият, способен да го намери. И то скоро. Понеже не искам други мои приятели да умират заради калпав сценарист. Което включва и теб!

* * *

Хестър предложи:

— Можем да взривим „Дръзки“.

— Няма да стане — обади се Хенсън.

— Разбира се, че ще стане. Тряс-бууум и „Дръзки“ дава фира, сериалът — също.

— Сериалът не е просто за „Дръзки“ — уточни синът на милиардера. — Става дума за героите на борда. Капитан Абърнати и екипажа му.

— Или поне някои от екипажа — уточни Дювал.

— Петимата главни герои — поправи се Хенсън. — Ако взривиш кораба, те просто ще се качат на друг. По-добър. И ще го кръстят

„Дръзки Две“ или нещо такова. Случвало се е в други научнофантастични сериали.

— Учил си по темата? — подигра се Хестър.

— Да, разбира се — сериозно отвърна богаташът. — След онова, което се случи с Фин, отидох и проучих всяко едно телевизионно сериалче, което успях да намеря.

— И какво научи? — попита Дал. Вече беше информирал приятелите си за последната си среща със скрития програмист.

— Че Дженкинс е прав.

— В предположението си, че участваме в телевизионен сериал?

— поинтересува се Дювал.

— В предположението, че сериалът ни е *смотан*. Поне доколкото мога да преценя, онзи, в който участваме, е просто посредствен вариант на другия, за който спомена Дженкинс.

— „Междузвездни войни“ — уточни Хестър.

— „Междузвездно пътешествие“^[1] — отвърна Хенсън. — Имало е и „Междузвездни войни“, обаче просто е друг филм.

— Все тая — заключи събеседникът му. — Значи не само сме в смотан сериал, ами е и изплагатстван. Е, сега вече животът ми стана още по-безсмислен от преди!

— Че защо им е да правят сериала копие на някакъв друг сериал?

— изуми се Дювал.

— „Стар трек“ е бил много успешен по свое време. Тъй че се е пръкнал човек, готов да се възползва от основните му идеи. И номерът е минал, понеже и бездруго вече е доказано, че тези идеи работят. Хората продължават да се забавляват с все същата материя, добре предъвказана.

— Намири ли нашия сериал по време на проучването си? — полюбопитства Дал.

— Не — отвърна Хенсън. — Но и не съм смятал, че е възможно. Когато създаваш научнофантастичен сериал, създаваш нова въображаема времева линия, която започва точно преди първия снимачен ден. Така „миналото“ на сериала не включва самия него.

— Понеже така ще стане рекурсивно^[2] и мета — уточни Дювал.

— И това също, но не смяtam, че предците ни са умували много- много по темата. Просто са искали сериалите да са реалистични в своя

собствен контекст, а не можеш да го докараши реалистично, ако в собственото ти минало съществува твоя телевизионна версия.

— Адски гадно е, че водим подобни разговори! — оплака се Хестър.

— Не смятам, че на някой от нас му харесва.

— Не знам. На мен ми изглежда интересно! — възрази Дювал.

— Би било интересно, ако си седяхме в спалното и се друсахме яко — поправи я Хестър. — Да говорим сериозно по темата, след като приятелят ни умря, някак си отнема от удоволствието.

— Все още си ядосан заради Фин — констатира Хенсън.

— Естествено, че съм — плю Хестър. — Ти не си ли?

— Доколкото си спомням, двамата не се разбирахте добре, когато дойде на борда на „Дръзки“?

— Не съм казал, че винаги съм го харесвал. Но се сдушихме горе-долу, докато служехме заедно. А и беше един от нас. Ядосан съм на онова, което му се случи!

— Все още съм бясна, че ме приспа с онова хапче — обади се Дювал. — А и се чувствам виновна заради случилото се. Ако не го беше направил, може би щеше да е още жив.

— А ти можеше да си мъртва — посочи очевидното Дал.

— Не и ако не ми е било написано да умра в този епизод.

— Да, но на Фин му беше написано в епизода — отбеляза Хенсън. — Тъй или иначе щеше да присъства. При всички случаи щеше да е в онази стая, когато бомбата избухне.

— Нали се сещате — казах, че напоследък водим адски гадни разговори? — обади се Хестър. — Току-що? Е, точно този е от разговорите, които имах предвид!

— Съжалявам — извини се Дювал.

— Джими, ти каза, че започне ли сериалът, възниква нова времева линия — обади се Дал и пренебрегна безпомощното вдигане на ръце на Хестър. — Знаем ли кога се е случило това?

— Смяташ ли, че ще ни помогне с нещо? — полюбопитства Хенсън.

— Просто ми е интересно. Ние сме в алтернативна на реалността времева линия, каквото и да идва да рече „реалност“. Ще ми се да знам кога точно се е получило разцепването.

— Не мисля, че има как да узнаем. Няма показателни признания за момента, когато се е отделила линията, понеже от наша перспектива такава не е имало. Нямаме никакви алтернативни времеви линии, по които да се равняваме. Можем да виждаме само нашата.

— Защо не се захванем например с издирване на момента, когато в нашата Вселена са започнали да се случват пълни дивотии? — предложи Хестър.

— Дефинирай обаче „пълни дивотии“ — обади се Дювал. — Брои ли се пътуването в Космоса? Контактът с извънземни раси? А квантовата физика? Нея totally не я проумявам. От моята лична гледна точка, квантовата физика като нищо ще да е написана от смотан сценарист!

— Първият научнофантастичен телевизионен сериал, за който открих сведения, е нещо, наречено „Капитан Видео“, и е сниман през 1949-та — съобщи Хенсън. — Първият сериал за „Стар Трек“ е двайсет години по-късно. Тъй че вероятно нашият е създаден някъде между края на 70-те години на XX век и края на телевизионните предавания през 2105-та.

— Доста голям период за покриване — отбеляза Дал.

— Ако приемем, че „Стар Трек“ в действителност съществува — додаде Хестър. — Не се съмнявам, че множество най-различни развлекателни програми съществуват само в нашата времева криза. Онази, в която ни има, може да се връща назад, дори преди да е създаден този „Стар Трек“, и той да е вкаран в нашата линия само за да ни дразни.

— Е, не, това вече определено е рекурсивно и мета — обади се Дювал.

— Няма да се учудя случаят да е точно такъв — заяви Хестър.

— Вече установихме, че който и да ни е сценарист, той е пълен задник. Подобна шегичка е точно в стила на един шашав писарушко!

— Признавам ти го — съгласи се Дювал.

— Тази времева линия е гадна — заключи Хестър.

— Анди — обади се Хенсън и посочи встрани. Към масата, на която седяха, се приближаваше товарна количка. В багажника ѝ се возеше бележка. Дал я взе. Количката веднага се отдалечи.

— Послание от Дженкинс? — попита Дювал.

— Да — кимна Дал.

— И какво ни е писал?

— Пише, че май му е хрумнало нещо, което ще свърши работа. Иска да поговори с нас за предложението си. С всички ни.

[1] *Star Trek* (от англ. (между)звездно пътешествие) — в много държави названието на франчайза, включително и у нас, става нарицателно и впоследствие филмите и сериалите са изльзвани под името „Стар Трек“, както е споменат и навсякъде другаде в книгата. ↑

[2] *Recursive* (англ.) — буквально самопозоваващо се (термина е въведен от Дъглас Хофтатър). ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Дженкинс заяви:

— Искам да ви предупредя, че идеята ми ще ви се стори наудничава.

— Изумен съм, че все още изпитваш нуждата от подобни предупреждения — обади се Хестър.

Домакинът им кимна, все едно казваше „Имаш право“. След това изтърси:

— Пътуване във времето.

— Пътуване във времето ли? — изуми се Дал.

Дженкинс кимна и запали холографския си еcran, на който се показва времевата линия на „Дръзки“ с разклоняващи се надолу пипала, маркиращи набора от епизоди.

— Тук — посочи той към един дебел възел от пипала. — В средата на онова, което смяtam за четвърти сезон на сериала, Абърнати, К'ийнг и Хартнел взеха една совалка и я насочиха към черна дупка, като използваха създаденото от нея гравитационно изкривяване, за да се върнат назад във времето.

— Звучи ми като пълна дивотия — заяви Дал.

— Естествено, че е дивотия. Просто поредното нарушение на законите на физиката, предизвикано от Повествованието. Важното в случая не е, че са нарушили физическите закони по недостоверен начин. Същественото е, че са се върнали във времето. И то са се върнали към специфичен момент. В конкретна година. По-точно до 2010-та.

— Е, и? — примигна Хестър.

— Ами, смяtam, че причината да се върнат в тази година е, че това е била настоящата за продукцията на сериала.

— В научнофантастичните сериали хората се връщат във времето непрекъснато — намеси се Хенсън. — Вечно ги карат да се срещат със знаменити исторически личности или да взимат участие във важни събития!

Дженкинс възбудено го посочи с пръст:

— Точно това имах предвид! Ако един сериал се връща към конкретен момент в истинското му минало, то това обикновено е свързано със специфична важна историческа личност или събитие, понеже на зрителите трябва да се поднесе нещо познато им от историята, иначе няма да им е интересно. Но ако сериалът се върне към *настоящето*, тогава няма нужда от подобно нещо. Просто показва сегашния момент и героите реагират на него. Това е драматично-ироничен ход.

— Тоест ако сериалът е пратил героите да се шляят в отминали времена, то ако се срещат със знаменити хора — значи са в миналото, а ако не — то са в настоящето — уточни Дювал. — Настоящето на зрителите.

— Горе-долу — съгласи се Джленкинс.

— Това е страхотен факт по отношение на сериала, но какво общо има той с нас?

— Ако се върнем в настоящето, можем да намерим начин да спрем снимките — заяви внезапно Дал.

Дженкинс се усмихна и докосна носа си.

Дювал ги огледа и двамата, все още без да схваща.

— Я ми го обясни, Анди, понеже точно в момента ми се струва, че двамата с Джленкинс споделяте обща лудост!

— Не, всъщност има смисъл — възрази Дал. — Знаем кога е „настоящето“ по отношение на сериала. Знаем как да пътуваме във времето, за да стигнем до настоящето на предаването. Ако се върнем към онзи момент, можем да спрем хората, които снимат.

— Ако спрем сериала, тогава всичко спира — възрази Хестър.

— Не — отвърна Анди. — Когато Повествованието не се нуждае от нас, ние си съществуваме. А тази времева линия е съществувала преди Повествованието да започне да ѝ се меси... — той замълча и се обърна към Джленкинс. — Нали?

— Може би.

— *Може би?* — изуми се Хестър, внезапно загрижен за случващото се.

— Всъщност е интересен философски въпрос дали тази времева линия съществува независимо и Повествованието я използва, или създаването на Повествованието е създало и нея, предизвиквайки по

този начин мигновената поява на историята, въпреки че за нас тук вътре изглежда, че в действителност е изминало време — обясни Дженкинс. — До голяма степен това е последица от Силния антропен принцип^[1]...

— Дженкинс... — предупреди го Дал.

— ... но за него може да поговорим някой друг път — схвани намека му косматкото. — Въпросът е, че да — независимо дали е съществувала преди Повествованието, или е създадена от него, тази времева линия сега вече съществува и си съществува дори когато Повествованието не ѝ се налага.

— Добре — прие Хестър.

— Най-вероятно — додаде Дженкинс.

— Наистина ми се ще да го замеря с нещо — оплака се Хестър на Дал.

— Аз ще гласувам за представата, че съществуваме и ще продължим да съществуваме, дори ако сериалът спре — заяви Анди.

— Понеже иначе всички сме и бездруго обречени. Ясно?

Никой не предложи контрааргументи.

— В този случай можем да се върнем на темата, а именно — че ако пътуваме назад във времето и спрем сериала, тогава „Дръзки“ ще спре да бъде фокус на Повествованието. И ще се установи в битието си на обикновен кораб. Ние съответно ще спрем да въпълъщаваме в себе си славни статисти...

— ... и няма да умираме — допълни Дювал.

— Всички умират — възрази Дженкинс.

— Благодаря ти за точно тази новина — озъби се изнервена Мая.

— Имах предвид, че няма да умираме заради тръпката на зрителите!

— Вероятно няма — съгласи се косматкото.

— Ако наистина участваме в сериал, тогава ще е трудно да го спрем — обади се Хенсън и погледна към Дал. — Анди, един наистина успешен телевизионен сериал може да изкарва ужасно много пари, също като днешните драматични предавания. Не става дума само за сериала, а и за всичко около него — включително дреболии като фенстоки.

— Твоето гадже си има собствена кукла — ухили се Хестър на Дювал.

— Да, а пък ти си *нямаш* — върна му го тя. — В тази Вселена това е проблем!

— Казвам само, че дори ако успеем да пътуваме във времето и да намерим хората, които правят сериала, може да не сме в състояние да спрем снимките му — уточни Хенсън. — Може да се окаже, че са въвлечени твърде големи суми.

— Какви други варианти имаме? — попита Дал. — Ако киснем тук, то ни остава единствено да чакаме Повествованието да ни избие. Може и да имаме малък шанс да спрем сериала, но малък шанс там е по-добър от сигурната драматична смърт тук.

— Ама защо изобщо да се опитваме да спрем сериала? — попита Хестър. — Виж, ако сме просто статисти, тогава всъщност няма нужда от нас тук. Гласувам да се върнем във времето и просто да си останем там!

— Наистина ли искаш да живееш на Земята през двайсет и първи век? — изуми се Дювал. — Не е било особено приятна за живеене епоха. Не е като да са имали лекарство за рак например...

— Все тая!

— И срещу плешивост...

— Косата си ми е истинската, първоначална — заяде се Хестър.

— Не може да останете в миналото — възрази Дженкинс. — Ако го сторите, ще се разтворите.

— Какво?!

— Има някаква връзка със запазването на масата и енергията — обясни косматкото. — Всички атоми, които използвате сега, са били използвани в миналото. Ако останете там, тогава атомите трябва да се намират на две места по едно и също време. Което създава дисбаланс и атомите трябва да изберат къде да застанат. Така че в крайна сметка се спират на своята настояща спрямо онзи момент конфигурация, понеже, технически казано, вие сте от бъдещето, следователно всъщност все още не съществувате.

— Какво значи „в крайна сметка“ по-точно? — поинтересува се Дал.

— Около шест дни.

— Това е пълна идиотщина! — възклика Хестър.

— Не измислям аз правилата. Просто така е било предишния път. Според Повествованието има смисъл обаче — даде на Абърнати,

К'ийнг и Хартнел причиня да си свършат мисията за ограничен и драматичен времеви период.

— Тази времева линия е гадна! — заключи Хестър.

— Ако донесете атоми в бъдещето, ще имат същия проблем — додаде Дженкинс. — А в този случай ще изберат настоящето, което означава, че нещото от миналото ще се разтвори. Доста сериозен проблем всъщност. Но да знаете, че това е само един от многото.

— Какви други ни очакват?

— Ами например ще трябва да се сдобиете със совалка, което си е сериозно затруднение. Слабо вероятно е да ви позволят да вземете една назаем за малка екскурзийка. Но това не е наистина трудната част!

— А кое е? — попита Дювал.

— Ще се наложи една от петте звезди на шоуто да дойде с вас — обясни Дженкинс. — Изберете си — Абърнати, К'ийнг, Уест, Хартнел или Керенски.

— Че за какво ни е пък някой от тях? — попита Хестър.

— Ти сам го каза — отвърна домакинът им. — Вие сте незначителни образи. Ако вие се опитате да прицелите совалка към черна дупка, нали знаете какво ще стане? Гравитационните сили ще разкъсат совалката на парчета, а вие ще бъдете спагетирани^[2] в дълга верижка атоми, всмуkvани надолу към сингулярността — и ще умрете. Ще сте мъртви много преди спагетирането, естествено. Това е финалът на финалите. Схващате накъде бия, нали?

— И нищо подобно няма да се случи, ако ни придружава някой от главните герои в сериала? — учуди се Дал.

— Не, понеже Повествованието се нуждае от тях за по-нататък. Така че в този случай, когато се юрнете към черната дупка, превключвате на сюжетна физика.

— И сме напълно убедени, че главните герои никога не умирят? — поинтересува се Хестър.

— О, умирят, разбира се — възрази Дженкинс и младежът отново го изгледа така, сякаш умира от желание да го фрасне. — Но не и по този начин. Смъртта на някой главен герой се превръща в голямо шоу. Самата идея, че Повествованието ще остави някой от тях да се спомине по време на мисия за връщане във времето, целяща да спрат

снимките на собствения си сериал, не изглежда особено силно вероятна в общата схема на нещата.

— Хубаво е да знаем, че поне нещо не е много вероятно в дадения момент.

— И тъй, да обобщим — обади се Дал. — Трябва да отвлечем старши офицер, да откраднем совалка, да прелетим в опасна близост до черна дупка, да се върнем в миналото, да намерим хората, които правят сериала, да ги накараме да престанат да го правят и след това да се върнем в нашето време, преди атомите ни да си съберат багажа и ние да се дезинтегрираме.

— Струва ми се, че наистина обхвана всичко — съгласи се Дженкинс.

— Със сигурност звучи леко налудничаво.

— Нали ви казах още на влизане? — напомни му косматкото.

— И определено не ни разочарова.

— Е, и какво ще правим сега? — поинтересува се Дювал.

— Мисля, че ще трябва да обработваме задачата стъпка по стъпка — реши Дал. — И първата е: как да се сдобием със совалката?

Телефонът му звънна. Научният офицер К'ийнг му нареджаше да се яви в конферентната зала на старшите офицери.

* * *

Капитан Абърнати кимаше до К'ийнг, който обобщи:

— Религиозната война на Форшан се разгорещява. Общовселенското обединение се опитва да договори временно примире, но ни ограничава липсата на живи преводачи. Дипломатическата ни мисия разполага с компютърни такива, разбира се, но те превеждат с някаква точност само първия диалект и дори така им липсва способността да се справят с идиоми. Рискуваме непреднамерено да обидим Форшан в най-неподходящия възможен момент.

— К'ийнг ме осведоми, че говориш и четирите диалекта — намеси се Абърнати.

— Точно така, сър — козири у Дал.

— Тогава нямаме време за губене — заяви капитанът. — Налага се незабавно да се отправиш към Форшан и да влезеш в ролята на преводач за нашите дипломати.

— Да, сър — козири у Дал и по гърба му пролази тръпка. Помисли си: „Дойде и моят ред. Повествованието най-накрая ме докопа. Точно когато измислихме как да го спрем...“ На глас попита: — С колко време разполагаме, докато „Дръзки“ стигне до Форшан?

— „Дръзки“ не пътува натам — уточни К'ийнг. — Ние имаме мисия в системата Амис, която не може да бъде отложена. Ще трябва да отидеш сам.

— Как? — попита Дал.

— Ще вземеш совалка.

Анди избухна в смях.

— Мичман Дал, добре ли сте? — провери К'ийнг след малко.

— Извинете ме, сър, просто се притесних, че зададох такъв нелеп въпрос. Кога заминавам?

— Веднага щом ти назначим пилот за совалката — просветли го Абърнати.

— Ако е удобно да помоля за капитанското слизходжение, бих желал да избера сам пилота си — уточни Дал. — Всъщност мисля, че е най-добре сам да подбера целия си екип за тази мисия.

Абърнати и К'ийнг се намръзиха едновременно.

— Не съм сигурен, че ти трябва цял отряд за мисията — обади се научният офицер.

— С цялото ми уважение, сър, нуждая се от такъв — възрази Дал. — Както сам казахте, мисията е от критично значение. Аз съм един от малкото хора, владеещи и четирите форшански диалекти, така че очаквам да бъда използван пълноценно от нашите дипломати. Ще се нуждая от собствен отряд, който да използвам за изпълнение на задачи и по членовете му да изпращам комюниката между дипломатическите екипи. Също така ще се наложи да задържа пилота и совалката, в случай че ми потрябва да пътувам из самата Форшан, между въпросните дипломатически екипи.

— Колко голям отряд ще ти трябва? — попита К'ийнг.

Дал замълча и вдигна замислено очи.

— Пилот и двама помощници вероятно ще са достатъчни.

Научният офицер се спогледа с Абърнати, който кимна.

— Добре — съгласи се офицерът. — Но само хора с ранг мичман или по-нисък!

— Вече съм предвидил подходящите моряци — заяви Дал. — Макар че се чудя дали няма да бъде полезно да имам в екипа си и старши офицер.

— Като например? — поинтересува се Абърнати.

— Лейтенант Керенски?

— Не съм сигурен каква полза би могъл да имаш от един астрогатор на тази мисия, мичман — заяви К'ийнг. — Стараем се да включваме в изследователските отряди членове, които имат необходимите за случая умения!

Дал се поспря за момент при тази реплика, но продължи решително.

— Тогава може би вие, сър — предложи на К'ийнг. — Запознат сте до известна степен с форшанския език, ако не друго.

— Знам за какво е всичко това — обади се Абърнати.

Дал примигна.

— Сър?

— Знам какво целиш — повтори капитанът. — Беше заедно с мен на „Нант“, Дил!

— Дал.

— Дал — поправи се Абърнати. — Беше там, когато твоят приятел загина при опита на онзи луд да ме убие. Видя отблизо рисковете на изследователската мисия. А сега от теб се иска да водиш цял отряд и се притесняваш да поемеш отговорност, притесняваш се да не изгубиш някой под твоето командване!

— Напълно сигурен съм, че не става дума за това — възрази Дал.

— Аз пък ти казвам да не се притесняваш — заяви Абърнати, без да му обърне внимание. — Ти си офицер, Дил. Дал. Извинявай! Ти си офицер и си бил обучен за командир. Не се нуждаеш от мен, К'ийнг или Керенски да ти казваме онова, което вече знаеш. Просто си свърши работата! Вярвам в теб, да му се невиди!

— Вие сте моето вдъхновение, сър — опира почвата Дал след секунда.

— Предстои ти голямо бъдеще, мичман! — заяви Абърнати. — Няма да се учудя един ден да станеш част от офицерския ми състав.

— Нима ще живея толкова дълго?

— И тъй — продължи капитанът, — събери отряда си, инструктирай ги и ги приготви за излитане след четири часа. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Да, сър — прие Дал. — Благодаря, сър!

Изправи се и отдаде чест. Абърнати отвърна на поздрава му. Анди кимна на К'ийнг и след това напусна колкото можеше по-бързо, а на няма и десет крачки от конферентната зала се обади на Хестър.

— И какво стана? — попита приятелят му.

— Графикът ни току-що драматично се сгъсти — обясни Дал. — Слушай, разполагаш ли все още с вещите на Фин?

— Дали питаш за същите вещи, за които си мисля? — предпазливо се поинтересува Хестър.

— Да.

— Ами, в мен са. Щеше да е малко странно да ги предам заедно с всичко друго.

— Намери тогава малка синя продълговата вещ — нареди Дал. — Среща — в спалното на Мая. Колкото се може по-скоро!

[1] Силният антропен принцип гласи: „Вселената трябва да има свойства, позволяващи да се развива разумен живот.“ ↑

[2] *Spagetyfy* (от англ., превръщане в спагета; спагетиране) — истински и 100% реален научен термин, използван за описание на процеса, през който минава всичко, пропаднало през хоризонта на събитията на черните дупки. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Три часа и тридесет минути по-късно Дал почука на вратата на личната каюта на лейтенант Керенски. Хестър и Хенсън стояха зад него, а зад тях на товарна количка се кипреше голям контейнер от склада.

Вратата на каютата се плъзна в стената и иззад нея се появи Дювал, която изсъска:

— За Бога, влизайте вътре!

Дал надникна в каютата.

— Няма да се съберем вътре.

— Тогава *ти* влизай. И вкарай контейнера... — погледна към Хестър и Хенсън. — А вие двамата се опитайте да си пригадете вид, че не правите нищо, заради което ще ни застрелят!

— Чудничко — съгласи се Хестър.

Дал избута товарния контейнер навътре в каютата, влезе на свой ред и затвори вратата зад гърба си.

Вътре в помещението се намираше лейтенант Керенски, в състояние на липса на панталони и съзнание.

— Не можа ли да му обуеш отново панталона? — попита Дал.

— Анди, следващия път, когато *на теб* ти се прииска да упоиш до безсъзнание човека, с когото се чукаш, можеш да си го правиш както ти сърце пожелае — заяви Мая. — Което ми напомня да отбележа, че това е услуга от ниво „дължиш ми едно чукане“.

— Доста иронично, предвид обстоятелствата — отбеляза Дал, кимайки по посока на Керенски.

— Много смешно — озъби се Дювал.

— Откога е в безсъзнание?

— Няма и пет минути. Невероятен зор видях. Първо се опитах да го накарам да пийне по едно с мен — сложих малкото хапче в чашата му, — но той просто искаше да действаме по същество. Мога да ти разкажа какво се наложи да направя, за да го накарам да гълтне

питието, но то съдържа подробности за мен, които не мисля, че искаш да узнаеш!

— Опитвам се да си представя какво би могла да имаш предвид и честно да ти кажа, нищичко не ми идва наум.

— Най-добре така и да си остане. Както и да е. Вече е в безсъзнание и ако аз съм показател колко са ефикасни тези малки хапчета, ще е в насипно състояние поне няколко часа.

— Чудесно. Да се захващаме за работа!

Дювал кимна и смъкна бельото от койката на Керенски. Постла чаршафа и одеялото на дъното на контейнера. Попита:

— Ще му стигне ли въздухът?

— Затварянето не е херметично — посочи Дал. — Но може би вече е време да му обуеш гащите?

— Още не.

— Не съм сигурен накъде биеш.

— Млъквай и давай да го вкараме в това чудо!

Пет минути по-късно двамата бяха успели да сгънат Керенски в товарния контейнер. Дювал взе панталоните и якето на любовника си и ги натъпка в една мешка.

— Къде му е телефонът?

Мая грабна телефона на Керенски и го подхвърли на Дал, който натисна копчето за текстови съобщения, написа едно и го изпрати с думите:

— Така... Керенски току-що прати вест, че ще бъде в болнични за следващата си вахта. Така че имаме поне дванайсет часа, преди някой да дойде да го търси.

— Горкото копеле — промърмори Дювал, загледана в контейнера. — Криво ми става, че се отнасяме така с него. Може да е глупав и egoцентричен, но всъщност не е лош човек. А и на койката го бива.

— Въобще не ме интересува!

— Срамежливко!

— Ще имаш възможност да се помирите след това — напомни Дал и отвори вратата, от другата страна на която стоеше Хестър, който изръмжа:

— Помислих, че сте се заиграли на парчизи^[1] там вътре.

— Не почвай и ти! — възкликна Дювал. — Давай да го качваме на количката!

Няколко минути по-късно четиримата заедно с живия си товар стояха пред шлюза към совалковия док.

— Приготви совалката — нареди Дал на Хестър и се обърна към Хенсън и Дювал. — И натоварете багажа в совалката колкото се може по-тихично, ако обичате!

— Я виж кой взе да го раздава командир! — възкликна Мая.

— Засега нека просто се преструваме, че наистина уважавате наредденията ми, става ли?

— А ти къде отиваш? — попита Хенсън.

— Имам още едно бързо посещение в списъка. Трябва да взема някои допълнителни материали!

Хенсън кимна и вкара товарната количка в совалковия док, последван от Дювал и Хестър. Дал повървя, докато не намери празен товарен тунел и тихо отвори вратата към него.

От другата страна стоеше Дженкинс.

— Адски е изнервяющо, нали знаеш? — попита Дал.

— Опитвам се да не ти губя времето — отвърна Дженкинс. Подаде му куфарче. — Останките от онази експедиция, на която ходиха Абърнати, К'ийнг и Хартнел. Телефони и пари. Телефоните ще работят с комуникационните и информационните мрежи от онази ера. Мрежите обаче са бавни иrudimentарни. Бъдете търпеливи с тях. Парите са материални банкноти, все още се използват там, където отивате.

— Местните ще могат ли да познаят, че не са истински?

— Предишния път не можаха.

— С каква сума разполагаме?

— Около деветдесет и три хиляди долара.

— Това много ли е?

— Ще ви стигне за шест дни — увери го Дженкинс.

Дал взе куфарчето и се обърна да си тръгне.

— И още нещо... — косматкото му подаде малка кутия.

Мичманът я взе с думите:

— Наистина искаш да стигна докрай!

— Няма да дойда с вас — отвърна Дженкинс. — Така че трябва да го направиш от мое име.

— Може да не разполагам с достатъчно време.

— Знам — каза Дженкинс. — Не се чувствай длъжен — само ако ти се отвори възможност.

— А и няма да се запази — додаде Дал. — Знаеш, че няма.

— Няма и нужда. Просто трябва да изтрае достатъчно дълго.

— Добре.

— Благодаря! А сега според мен е време бързичко да се разкараш от този кораб. Беше умно да оставиш бележката от името на Керенски, но не бива да изкушаваш съдбата повече, отколкото се налага. А ти вече доста я изкуши!

* * *

— Не можете да ми причините подобно нещо! — приглушено се обади Керенски от вътрешността на контейнера си. Беше се събудил преди пет минути, след като проспа повече от десет часа. Оттогава насам Хестър се закачаше с него.

— Много забавно твърдение — заяви морячето, — предвид това къде се намираш!

— Пусни ме! Това е заповед!

— Продължаваш да ме забавляваш наистина! *Затворен си в контейнер*. Откъдето не можеш да избягаш.

Последва кратко мълчание. После Керенски жалостиво попита:

— Къде са ми панталоните?

Хестър стрелна с поглед Дювал.

— С този въпрос е по-добре да се оправяш ти!

Мая завъртя очи.

— Наистина ми се пишка — заяви Керенски. — Страшно много!

Дювал въздъхна и се обади:

— Анатоли, и аз съм тук.

— Мая? Хванали са и теб? Не се притеснявай. Няма да допусна копелетата да ти сторят нищо лошо! Чувате ли ме, кучи синове?

Хестър невярващо се облещи срещу Дал, който сви рамене.

— Анатоли — повтори Мая по-настоятелно. — Не са ме „хванали“.

— Така ли? — изуми се Керенски. След минута възклика. — О!

— „О“ я! — съгласи се приятелката му. — А сега ме чуй, Анатоли. Ще отворя контейнера, за да можеш да излезеш, но наистина се налага да не се правиш на глупак и да не изпадаш в паника. Смяташ ли, че ще се справиш?

Последва пауза. После Керенски отговори:

— Да.

— Анатоли, тази малка пауза ми служи за потвърждение, че онова, което в действителност се каниш да направиш, е някоя капитална глупост веднага щом те извадим от контейнера! Тъй че, просто за всеки случай, да знаеш, че двамата от приятелите ми държат насочени към теб пулсови пистолети. Ако направиш някоя голяма идиотщина, просто ще те застрелят. Разбираш ли ме?

— Да — каза Керенски със значително по-примиренчески тон.

— Добре — съгласи се Дювал и се приближи до контейнера.

— Пулсови пистолети? — попита полугласно Дал.

Не си носеха пулсови оръжия. Беше ред на Мая да свие рамене.

— Знаеш, че той лъже — обади се Хестър.

— Именно затова панталоните му са в мен — обясни девойката и започна да разкопчава щифтовете.

Керенски се изстреля от контейнера, претъркули се, зърна вратата и хукна към нея, отвори я и се метна навън. Всички в помещението го гледаха как изчезва.

— А сега какво ще правим? — попита Хенсън.

— Отиваме при прозореца — каза Дал.

Станаха и се насочиха към прозореца, като отвориха щорите, за да могат да виждат какво става отвън.

— Очертава се добра сцена! — промърмори Хестър.

Трийсет секунди по-късно Керенски се появи в полезнерието им, изтърча на улицата и там спря, напълно сащисан. Една кола му избибитка да се махне от платното. Той отстъпи на тротоара.

— Анатоли, върни се вътре! — призова го Дювал през прозореца. — За Бога, та ти не носиш панталони!

Керенски се обърна в посока към гласа ѝ. Извика към прозореца:

— Ние не сме на кораба!

— Не, това е „Бест Уестър Медия Сентър Ин енд Сютс“ — уведоми го Дювал. — В Бърбенк.

— Това планета ли е? — изкрещя Керенски. — В коя система се намира?

— О, Исусе Христе! — промърмори Хестър и викна на лейтенанта: — На Земята си, идиот такъв!

Астрогаторът се огледа невярващо:

— Да не е имало апокалипсис?

Хестър се обърна към Дювал:

— Ти наистина ли правишекс с този имбецил?

— Е, сега, той изкара тежък ден! — оправда Мая приятеля си и се обърна навън: — Върнахме се назад във времето, Анатоли! Сега е 2012-та година. Така си изглежда по принцип. А сега се прибери вътре!

— Упои ме и ме отвлече! — обвини я Керенски.

— Знам и наистина съжалявам, че се наложи. Но малко бързах. Виж, наистина трябва да се прибереш вътре. Ти си полугол. Дори и през 2012-та могат да те арестуват за такова нещо. А ти не искаш да те арестуват през 2012-та, Анатоли, хич не е приятно да си в затвора. Хайде, прибери се вътре, моля те! Ние сме в стая 215. Просто се качи по стълбите.

Керенски се огледа. Погледна към обезпанталонената си долна половина и след това спринтира обратно във вътрешността на „Бест Уестърн“.

— Няма да спя в една стая с него — предупреди Хестър. — Просто искам да си го изясним от самото начало!

Минутка по-късно на вратата се почука. Младежът отиде да отвори. Керенски прекрачи в стаята и заяви:

— Най-напред си искам панталоните!

Всички се обърнаха към Дювал, която отвърна с въпросително изражение, но след това извади панталоните на Керенски от мешката си и му ги хвърли.

— Второ — продължи той, докато тромаво ги нахлуваше, — искам да знам защо сме тук.

— Тук сме, понеже се приземихме и скрихме совалката в Грифин парк, а това беше най-близкият хотел — уточни Хестър. — А и е хубаво, че беше наблизо, понеже опакованият ти задник не е от най-леките!

— Нямах предвид хотела — изсъска Керенски. — Защо сме тук? На Земята. През 2012-та година. В Бърбенк. Някой да ми го обясни —

веднага!

Този път всички се обърнаха към Дал.

— Ами, доста сложно е за обяснение...

* * *

— Хапни нещо, Керенски! — посъветва Дювал, побутвайки остатъците от пицата към лейтенанта. Намираха се в сепаре в „Нумеро Уно Пиза“, недалеч от „Бест Уестърн“.

Астрогаторът вече носеше панталони, но почти не обърна внимание на пицата. Мусеше се.

— Не съм сигурен, че е безопасна.

— Да знаеш, че и в XXI век е имало контрол върху хранителните продукти — обади се Хенсън. — Поне в САЩ, ако не навсякъде.

— Ще се въздържа все пак.

— Нека умира от глад! — заяви Хестър и посегна към последното парче.

Дланта на Керенски се стрелна и го грабна.

— Успях! — заяви Дал и обърна телефона си — своя апарат от XXI век, — така че и останалите да видят статията, която им показваше.

„Хрониките на «Дръзки»“.

Пак обърна екрана към себе си.

— Излъчва се всеки петък от девет по нещо си, наречено „Коруин Екшън Нетуърк“, което пък е очевидно от вида, наричани „основни кабелни канали“. Започнали са го през 2007-ма, което означава, че сега върви шести сезон.

— Това е пълна дивотия — заяви Керенски с пълна с пица уста.

Дал го стрелна с поглед, след това натисна екрана, за да покаже нова статия.

— В ролята на лейтенант Анатоли Керенски в „Хрониките на «Дръзки»“ участва актьор на име Марк Кори... — с тези думи обърна телефона, за да покаже на Керенски снимка на ухиления му двойник в моден блейзър и официална риза с разкопчана яка. — Роден през 1985-та в Чатсуърт, Калифорния. Няма да се учудя, ако туй е някъде недалеч оттук.

Керенски сграбчи телефона и прочете нацупено статията. Заяви:

— Това не доказва нищо! Нямаме идея колко точна е тази информация. Нищо чудно да се окаже, че тази... — той скролна екрана на телефона нагоре, за да потърси шапката на страницата — тази „информационна база данни Уикипедия“ да е компилирана от пълни идиоти... — и върна телефона.

— Можем да се опитаме да издирим въпросния Кори — предложи Хенсън.

— Ще ми се първо да пробваме някой друг — Дал отново започна да ръчка телефона. — Ако Марк Кори е редовна звезда в сериала, вероятно ще е трудно да се доберем до него. Струва ми се, че трябва да се целим по-ниско.

— Какво имаш предвид? — поинтересува се Дювал.

— Ами мисля, че трябва да започнем с мен — Дал отново обърна телефона към приятелите си, на екрана грееше снимка, изобразяваща на пръв поглед собственото му лице. — Запознайте се с Брайън Абнът.

Приятелите на мичмана се втренчиха в снимката.

— Малко е изнервяющо, а? — каза Хенсън след малко. — Да гледаш физиономията на някой, който е досущ като теб, но не си ти.

— Няма майтап — съгласи се Дал. — Разбира се, и вие си имате собствени хора...

При тези думи останалите се захванаха да включват телефоните си.

— Какво казва за *него* Уикипедията? — изсумтя Керенски. Той си нямаше телефон.

— Нищо — отвърна Дал. — Очевидно не е на нивото й. Проследих линка на „Хрониките на «Дръзки»“ до база с данни на име IMDB, където е публикувана информация за актьорите в сериалите. Там моят човек си има страничка.

— И как ще се свържем с него? — попита Дювал.

— Няма контактна информация на тази страница — уточни Дал.

— Но нека вкарам името му в полето за търсене.

— Току-що се намерих! — възклика Хенсън. — Аз съм някакъв тип на име Чад.

— Познавах един Чад навремето — заяви Хестър. — Все ме пердашеше.

— Много съжалявам!

— Е, нали не си бил *ти*? Нито пък двойникът ти.

— Той си има собствена страница — изуми се Дал.

— Чад ли?

— Не, Брайън Абнът... — Дал превъртя през сайта, докато намери раздел, озаглавен „Контакти“. Натисна го и на екрана изскочи адрес. — Препраща ме към агента му — уточни.

— Брей, дори по онова време актьорите са си имали агенти! — възхити се Дювал.

— Искаш да кажеш „дори *сега*“ — поправи я Анди и отново натисна екрана си. — Агенцията му е само на няколко мили оттук. Можем да идем пеша.

— А какво ще правим, след като стигнем дотам? — полюбопитства Дювал.

— Смятам да взема адреса от тях.

— Мислиш ли, че ще ти го дадат? — намръщи се Хестър.

— Естествено — увери го Дал. — Нали аз съм той!

[1] *Parcheesi* (от англ.) — подобна на „Не се сърди, човече!“ американска игра с пionки и дъска (известна още като „Двайсет и пет“). ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Дювал посочи нагоре по „Камарило Стрийт“:

— Ето, виждам го! Онзи с колелото!

— Сигурна ли си? — попита Дал.

— Ще те позная, дори да си нахлупиш велосипедна каска! — увери го Мая. — Довери ми се.

— Само внимавай да не го стреснеш! — заръча ѝ Анди. Беше нахлузил ниско закупената наскоро бейзболна шапка и държеше брой на „Лос Анджелис Таймс“ в ръка. Двамата стояха пред жилищния блок, в който живееше Брайън Абнът.

— *Tu ли си човекът, който ми казва да не го панирам?* Та ти си неговият двойник!

— Не искам да се панира, *преди да ме види* — уточни Дал.

— Не се притеснявай, бива ме с мъжете — увери го Дювал. — А сега върви да застанеш там и гледай да не изглеждаш... — тя замълча неуверено.

— Как точно да не изглеждам?

— Особено двойнишки... Поне не през следващите няколко минути.

Дал се ухили, отстъпи назад и вдигна вестника си.

Миг по-късно чу Мая да казва:

— Здрави!

Надникна над ръба на вестника, колкото да зърне как приятелката му се приближава до Брайън Абнът, който слизаше от колелото и сваляше каската си.

— Здрави — отвърна той и след това я погледна по- внимателно.

С усмивка заяви: — Чакай, не ми подсказвай. Работили сме заедно!

— Може би — допусна Дювал лукаво.

— Наскоро — додаде Абнът.

— Може би — повтори Мая.

— В онази реклама за крем против хемороиди?

— Не — възрази Дювал равно.

— Задръж! — Абнът я посочи. — „Хрониките на «Дръзки»“!
Преди няколко месеца. Двамата имахме някаква сцена заедно, в която
ни преследваха роботи убийци. Кажи ми, че не греша!

— Много е сходно с това, което си спомням от случая — съгласи
се Дювал.

— Благодаря ти! Много мразя, когато забравям хора, с които съм
работил. Все още си в екипа на сериала, нали? Мисля, че съм те
мяркал на площадката от време на време.

— Может и така да се каже — съгласи се Дювал. — Ами ти?

— Аз си имам малко развитие на героя в сериала — отвърна
Абнът. — Само няколко кадъра през сезона и, естествено, ще убият
героя ми след няколко епизода, но поне дотогава обирам меда... — той
махна към жилищната сграда. — Тъй или иначе, по договор оставам
тук до края на годината.

— Значи се канят да те убият? — попита Дювал. — Сигурен ли
си?

— Така ми съобщи агентката ми — уточни актьорът. — Тя каза,
че още пишли сериата, но работата е почти опечена. Нямам нищо
против обаче, понеже тя иска да кандидатствам за няколко филмови
роли и ако остана в „Дръзки“ сериалът ще ми пречи.

— Тъжно за героя ти обаче.

— Е, това е то научнофантастичната телевизия... Някой трябва
да облече червената риза.

— Какво?

— Червената риза — повтори Абнът. — Нали се сещаш, в
оригиналния „Стар Трек“ винаги участват Кърк или Боунс, или Спок и
освен тях — по някой нещастен пич в червена униформа, когото
изпаряват преди първата реклама. Поуката от това е да не се носи
червена риза. И да не отиваш на експедиция, където си единственият,
чието име липсва в надписите в началото на епизода.

— Аха — възклика Дювал.

— Никога ли не си гледала „Стар Трек“? — попита Абнът с
усмивка.

— Малко преди моето време е бил.

— Е, та какво те води в моя квартал, ъъ...

— Мая — подсказа му тя.

— Мая — повтори актьорът. — Да не би да си дошла в сградата на оглед на апартамента, който се продава? Сигурно не бива да го казвам, но мисля, че ще е по-разумно да поогледаш на друго място. Почти съм сигурен, че последният обитател на жилището си правеше мет във ваната. Цяло чудо, че сградата не гръмна.

— О, няма да се задържа задълго — увери го Дювал. — Всъщност дойдох да търся теб.

— Сериозно? — каза Абнът с изражение, което се колебаеше между поласканост, че привлекателна жена дири връзка с него, и притеснение, че жената, която можеше и да е луда, знае къде живее той.

Дювал разчете идеално колебанието в изражението му.

— Не те преследвам — увери го тя.

— Пфу, отдъхнах си!

Мая врътна глава към Дал, все още полускрит зад шапката и вестника.

— Всъщност приятелчето ми ей там е твой голям фен и просто иска да се срещнете. Ако нямаш нищо против. Наистина ще му допадне!

— Ами добре, защо не? — каза Абнът, все още загледан в Дал. — Как се казва приятелят ти?

— Анди Дал.

— Наистина ли? Много шантаво. Това всъщност е името на героя ми в „Хрониките на «Дръзки»“.

— Именно заради това иска да се срещнете.

— Името не е единственото общо между нас — добави Дал. Приближи се до Абнът, свали си шапката и захвърли „Таймс“. — Здрави, Брайън. Аз съм ти. В червената униформа.

* * *

— Все още имам проблем със ситуацията — обясни Абнът. Седеше заедно с моряците от „Дръзки“ в апартамента в „Бест Уестърн“. — Така де, имам наистина голям, голям, голям проблем със ситуацията!

— Само си мислиш, че проблемът е в *твоята* половина на полето — отвърна Хестър. — Помисли за нас. Ти поне не си плод на нечие *въображение*.

— Знаете ли колко шантаво е всичко това? — попита Абнът.
— Тъй като от известно време живеем с идеята — да, знаем.
— Значи разбирате защо се шашкам по въпроса?
— Можем пак да преброим луничките, ако искаш? — предложи

Дал.

Имаше предвид онзи момент малко след като се представи, когато Абнът провери всяка видима луничка, бенка и петънце по двама им, за да се увери, че са идеални копия един на друг.

— Не, просто трябва да преспя с мисълта.

Хестър погледна към приятеля си, обърна се към Абнът, после — отново към мичмана. Изражението му ясно казваше: „Двойникът ти е мискинин.“ Дал сви рамене — актьорите са си актьори.

— Знаеш ли какво ме убеди, че може и да казваш истината? — попита Абнът.

— Фактът, че седиш в една стая със своето точно копие? — предположи Хестър.

— Не — отвърна Абнът. — Е, да де. И *това* също. Но онова, което наистина ми помага да си наглася в главата представата, че казвате истината, е *той*... — и посочи Керенски.

— Аз ли? — изненада се лейтенантът. — Защо пък аз?

— Защото истинският Марк Кори за нищо на света не би се появил в „Бест Уестърн“ в опит да врътне номер на дребно актьорче, чието име дори не си е дал труда да запомни. Нищо лично, но другото ти аз е пълен задник!

— Този е същият — осведоми го Хестър.

— Хей — възмути се Керенски.

— Трудничко е да прегълтнеш свое второ аз наоколо... — каза Абнът и посочи Керенски отново. — Но втори като него? Това въщност е по-лесно за приемане.

— Значи ни вярваш — заяви Дювал.

— Не знам дали ви *вярвам* — отвърна Абнът, — но това определено е най-стрannото проклето нещо, което някога ми се е случвало, и искам да открия какво става по-нататък.

— Значи ще ни помогнеш.

— Иска ми се да ви помогна, но не знам дали съм способен на това — отвърна Абнът. — Вижте сега, аз съм просто статист. Допускат ме на площадката за работа, но не е като да мога да вкарам още някого с мен. Получавам по няколко реплики с редовните актьори, но иначе ми е наредено да не ги беспокоя. А и не говоря с екипа на сериала или другите продуценти. Не мога да ви уредя среща с някой от тях, дори и да иска. А и в случай че успея, не смятам, че някой от тях ще ви повярва. Това е Холивуд. Изкарваме си хляба с измисляне на разни неща. А историята, която ми разказвате, си е напълно откачена. Ако я повторя пред някого, просто ще ме изхвърлят от снимачната площадка.

— Това може и да те спаси от смърт след няколко епизода — предположи Хенсън пред Дал.

Абнът поклати глава:

— Не, просто ще потърсят за ролята някой, който достатъчно прилича на мен, че да свърши работа. Все едно ще си мъртъв. Освен ако не останеш тук!

Дал поклати глава:

— Изпаряваме се след пет дни.

— Изпарявате се?

— Дълга и широка е. Включва атоми.

— Пет дни не е кой знае колко време. Особено ако имате намерение да убиете цял сериал.

— Кажи ни нещо, което не знаем — озъби се Хестър.

— Може би не си в състояние да ни помогнеш пряко — намеси се Дювал. — Но дали пък не познаваш някой, който може? Дори като статист все се срещаш с хората, които работят по върховете на хранителната верига.

— Нали това ви обяснявам — отвърна Абнът, — не мога. Не познавам никого в сериала, който може да ви изкара нагоре по стълбицата... — той спря поглед върху Керенски и внезапно наклони глава. — Но знаете ли какво, може би познавам някого извън сериала, който да е в състояние да ви помогне.

— Защо ме гледаш по този начин? — попита лейтенантът, притеснен от погледа на актьора.

— Това единствените дрехи, с които разполагате, ли са? — попита Абнът.

— Не ми дадоха възможност да си събера багажа — обади се Керенски. — Що? Какво ѝ има на униформата?

— Нищо ѝ няма, ако си участник в Комик-кон, но няма да стане за клуба, който имам предвид.

— Кой клуб? — попита Дал.

— Какво е Комик-кон? — попита Керенски.

— Клуб „Лозата“ — обясни Абнът. — От онези много тайни клубове, където не се допускат обикновени простосмъртни. Аз не мога да вляза там. Но Марк Кори се класира. Кажи-речи.

— Кажи-речи? — вдигна вежди Дал.

— Това ще рече, че има достъп до първия етаж, но не и до втория, и определено не и до мазето. За втория етаж трябва да си звезда със собствено шоу, не част от второстепенния актьорски състав. За мазето е нужно да правиш по двайсет милиона на филм и да получаваш дял от печалбата.

— Все още искам да знам какво е Комик-кон! — обади се астрогаторът.

— После, Керенски! — прекъсна го Хестър. — Исусе! — и се обърна към Абнът. — И какво от това? Караме Керенски да се прави на Марк Кори и да влезе в клуба, така ли? Какво ще постигнем?

Абнът поклати глава.

— Той няма да се прави на Кори. Вкарвате го в клуба и го карате да свърши същото, което Анди стори с мен. Изкарайте го навън и го заинтригувайте, и може и да успее да ви помогне. Не бих му казал, че искам да смажа сериала, понеже това ще рече, че ще си изгуби работата. Но като изключим този момент, може би ще успее да ви представи на Чарлз Поулсън. Той е автор на сериала и изпълнителен продуцент. Тоест човекът, с когото трябва да говорите. Онзи, когото се налага да убедите.

— Значи можеш да ни вкараш в този клуб? — попита Дал.

— Не мога — отвърна Абнът. — Както казах, аз не се класирам за там. Но имам приятел, който е барман вътре и му уредих участие в рекламка миналото лято. Спасих го да не му конфискуват имота. Тъй че ми е дължник. Той може да ви вика... Или по-точно да вика *него* — и посочи към Керенски. Огледа останалите и махна и към Дювал. — Да речем, и нея също.

— Помогнал си на приятеля си да си спаси къщата и в замяна той ще вика двама души в един клуб, и тези две услуги са равни по стойност? — изуми се Хестър.

— Добре дошъл в Холивуд! — приветства го Абнът.

— Приемаме — заяви Дал. — И благодаря, Брайън!

— Радвам се да помогна — отвърна двойникът му. — Така де, един вид се привързах към вас. Като видях, че сте всъщност истински и тъй нататък.

— Радвам се да го чуя.

— Може ли да те питам нещо?

— Давай.

— Бъдещето — каза Абнът. — Наистина ли е като в сериала?

— Бъдещето наистина е като в сериала — увери го Дал. — Но не знам дали е истинското бъдеще.

— Но то е вашето минало — възрази Абнът. — Ние сме част от миналото ви. 2012-та година, имам предвид.

— 2012-та е част от миналото ни, но не *тази* 2012-та — поправи го Дал. — В нашето минало няма сериал на име „Хрониките на «Дръзки»“. В нашата времева линия той не съществува.

— Това означава, че и *аз* може да не съществувам във вашата времева линия.

— Възможно е — призна Дал.

— Значи ти си единствената част от мен там. Единствената част от мен, съществувала *изобщо*.

— Предполагам и така може да се каже — съгласи се Анди. — Също както и ти си единствената част от мен, съществувала тук.

— Това не те ли притеснява? — попита Абнът. — Да знаеш, че съществуваш, но не съществуваш, и че си истински, ама не си, всичко това едновременно?

— Да, и при това имам нужната подготовка да решавам дълбоки, екзистенциални проблеми — призна си Дал. — Как решавам например точно този? Всъщност не ми пuka дали съществувам наистина или не, дали съм истински или измислен. Онова, което искам точно сега, е просто да бъда човекът, който сам решава собствената си съдба. Подобен избор би ме задоволил. И върху това работя в момента.

— Мисля, че може и да си по-умен от мен — заяви Абнът.

— Няма проблем — отвърна Дал. — Аз пък смятам, че изглеждаш по-добре от мен.

Абнът се ухили:

— Ще се задоволя и с това. И като повдигнахме темата, време е да ви заведем на пазар, приятели. Тези униформи са подходящи за бъдещето, но тук и сега ще ви жигосат като шантавеляци, които не излизат достатъчно често от мазето. Имате ли пари?

— Разполагаме с деветдесет и три хиляди долара — съобщи му Хенсън. — Минус седемдесет и осем за обяд.

— Мисля, че ще ни стигнат — увери ги Абнът.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Мразя тези дрехи! — възмути се Керенски.

— Добре изглеждаш — увери го Дал.

— Не е вярно. Изглеждам все едно съм се обличал на тъмно. Как може хората да носят такива парцали?

— Спри да мрънкаш — заяви Дювал. — Не е като да не се обличаш цивилно там, откъдето идваме!

— Да, ама това бельо сърби — подръпна тук и там Керенски.

— Ако знаех, че си такова мрънкало, никога нямаше да спя с теб!

— Ако аз пък знаех, че ще ме упоиш, отвлечеш и ще ме върнеш в тъмното средновековие *без панталони*, никога не бих спал с теб! — върна ѝ го астрогаторът.

— Приятели — намеси се Дал и врътна поглед към таксиджията, който старателно не обръщаше внимание на кукувците на задната седалка. — Малко прекалявате със средновековието!

Таксито, което се движеше по „Сънсет“, зави по „Вайн“.

— Значи сме сигурни, че Марк Кори още е вътре, нали? — попита Керенски.

— Брайън твърди, че приятелят ти се обадил веднага щом онъ влязъл и ще звънне, ако си тръгне. Не ми се е обаждал оттогава насам, така че приемаме, че двойникът е вътре.

— Не смятам, че този план ще свърши работа — опъна се лейтенантът.

— Ще проработи — отвърна Дал. — Сигурен съм!

— Стана при приятелчето ти, но този тип може да се окаже по-различен.

— Стига де — възрази Дювал. — Ако поне малко прилича на теб, ще си падне незабавно по себе си. Ще е все едно се гледа в огледало, в което може да ръчка!

— Туй пък какво ще рече?

— Ще рече, че няма да възникнат спънки в това да се захласнеш по себе си — уточни Мая.

— Ти всъщност хич не ме харесваш — досети се Керенски след малко.

Тя се усмихна и го потупа по бузата:

— Харесвам си те, Анатоли, честна дума! Наистина. Но точно в момента искам да се съсредоточиш. Мисли за това като за поредната изследователска мисия!

— На тези мисии винаги ме раняват — отбеляза Керенски.

— И така да е, но пък винаги оцеляваш!

Таксиджията паркира до тротоара:

— Клуб „Лозата“.

Тримата слязоха от таксито, Дювал се спря да плати на шофьора. От вътрешността на клуба тътнеше музика. Отвън се виеше опашка от млади, хубави и щателно позиращи люде.

— Хайде! — Анди се приближи към пропуска. Дювал и Керенски го последваха.

— Опашката започва ей там — осведоми ги биячът на входа и махна към хубавите, позиращи люде.

— Да, но ми заръчаха да говоря с теб — каза Дал и протегна длан със сгъната в нея стодоларова банкнота, както му беше наредил Абнът. — Мич, нали?

Мич от пропуска почти незабележимо надзърна към дланта на Дал, след това се ръкува с него и сръчно забърса банкнотата.

— Аз съм — призна си. — Хайде, казвай!

— Предполага се да ти съобщя, че тези двамата са приятели на Роберто — заяви Дал, споменавайки името на приятеля на Абнът, бармана, и кимайки към Керенски и Дювал. — Той ги очаква!

Мич погледна към двойката. Ако беше забелязал приликата на Керенски с Марк Кори, не сподели този факт. Отново се взря в Дал. Каза:

— Само на първия етаж, ясно? Ако се опитат да идат на втория, излитат по дупе. Ако слязат в мазето, не само излитат по дупе, но ще жертвват и зъби!

— Първият етаж — повтори Дал и кимна.

— Ти не влизаш — добави Мич. — Нищо лично!

— Няма проблем.

Биячът махна на Керенски и Дювал и откачи въжето. Откъм редицата красиви, позиращи лица се разнесоха звучни възражения.

— Ще се справиш ли? — попита Дал, когато Мая мина край него.

— Вярвай ми, ще се справя. Само си следи телефона!

— Непременно — обеща Анди.

Двамата му приятели изчезнаха в дълбините на клуб „Лозата“. Мич окачи отново въжето зад гърба им.

— Слушай — попита го Дал, — къде наоколо нормалните хора могат да пийнат по едно?

Биячът се усмихна и му посочи:

— Пробвай ирландския пъб ей там. Барманът се казва Ник. Спомени му, че аз те пращам!

— Благодаря! — Дал се насочи към пъба.

Кръчмата се оказа шумна и претъпкана. Анди си проправи път до бара и порови в джоба си за пари.

— Брайън, нали? Здрасти! — каза му някой.

Дал вдигна поглед към втренчения в него барман и се усмихна:

— Фин!

— Ник — поправи го барманът.

— Съжалявам — извини се Дал след секунда. — Малко се обърках.

— Недостатъци на професията — съгласи се Ник. — Ставаш известен с ролята си!

— Аха — съгласи се Анди.

— Всичко наред ли е? — попита го барманът. — Изглеждаш ми малко... — размаха ръце — замаян!

— Добре съм — отвърна мичманът и положи усилие да се усмихне. — Съжалявам. Просто ми е малко странно да срещна тук точно теб.

— Такъв е животът на актьора — отвърна Ник. — Като няма работа, бачкам на бара. Какво ще пиеш?

— Избери ми една бира.

— Смелчага! — похвали го Ник.

— Имам ти доверие!

— Знаменити последни думи — отбеляза барманът и се насочи към кранчетата. Дал го гледаше как ги върти и много старательно се опита да не се пошащавва.

— Заповядай! — след минута Ник му поднесе стъклена халба. — Местна жива бира. Нарича се „Старлет Старт“.

Дал я опита.

— Не е зле.

— Ще предам на майстора ѝ какво си казал — обеща Ник. — Може и да го помниш. Ние тримата участвахме в една сцена заедно. Убиха го роякботи.

— Лейтенант Фишър? — предположи Дал.

— Точно същия — отбеляза Ник и кимна към чашата на клиента си. — В реалния живот се назова Джейк Клейн. Малката му пивоварна потръгна обаче. Сега се занимава предимно с нея. Даже си мисля да се присъединя към предприятието.

— И да спреш с актьорството?

Ник сви рамене.

— Не е като да се избиват да ме канят за роли. Тук съм вече от девет години и онази в „Дръзки“ беше най-доброто, което съм докопал, а и тя не беше кой знае каква роля. Убиха ме чрез експлодираща глава.

— Спомням си — кимна Дал.

— Мисля, че това беше последната капка... — Ник се захвани да мие чаши в мивката на бара, за да си придаде вид на зает, докато говореше. — Снимахме една и съща сцена десет пъти. Всеки път се налагаше да се хвърлям заднешком, все едно има истинска експлозия. И около седем вечерта си казах: „На трийсет години съм и какво правя с живота си? Преструвам се, че умирам в телевизионен сериал, който дори не бих гледал, ако не участвах в него!“ В определен момент се налага да се запиташ защо се напътваш. Така де, *ти* например защо го правиш?

— Аз ли?

— Аха — кимна Ник.

— Ами, занимавам се с това, понеже дълго време не знаех, че имам избор.

— Точно там е работата. Имаш избор. Още ли участвуаш в сериала?

— Засега.

— Но се канят да те убият и теб?

— След няколко епизода — призна Дал. — Освен ако не намеря начин да го избегна.

— Не го избягвай. Умри и след това прецени какво да правиш с остатъка от живота си.

Анди се усмихна:

— За някои от нас не е чак толкова просто!

Отпи от бирата си.

— Ипотека, а? — подчекна барманът.

— Нещо такова.

— *C'est la vie* — заключи Ник. — Та какво те води тук долу в Холивуд и на „Вайн“? Мислех си, че живееш в Толука Лейк.

— Мои приятели решиха да ходят в клуб „Лозата“.

— А теб не те пуснаха, а? — попита барманът. Дал сви рамене.

— Трябваше да ми кажеш. Приятелят ми е бияч там.

— Мич.

— Точно същия.

— Той ми препоръча да дойда тук в пъба.

— Ясно — кимна Ник. — Извинявай!

— А, няма нищо. Наистина се радвам да те видя отново!

Барманът се ухили и след това отиде да обслужи и други клиенти.

Телефонът на Дал извибрира. Той го измъкна от джоба си и вдигна.

— Къде си?! — попита Дювал.

— В пъба малко по-нататък по улицата — обясни Дал. — Прекарвам си много странно. Защо?

— Трябва да се върнеш обратно тук. Току-що ни изритаха от клуба!

— Теб и Керенски ли? — попита Дал. — И как стана тази работа?

— Не само мен и Керенски — отвърна Дювал. — И Марк Кори е с нас. Той нападна лейтенанта.

— Какво?

— Отидохме при Кори в сепарето му, той видя Керенски, викна: „Значи ти си копелето, чиято снимка е в «Гоукър»“ — и му се нахвърли.

— Какво, по дяволите, е „Гоукър“?

— Не питай мен, това не е родният ми век — заяви Дювал. — Така че ни изхвърлиха и тримата и Кори е припаднал на тротоара. Вече

беше пиян като дъска, когато влязохме.

— Ами изстържи го от улицата, прерови му джобовете, за да вземеш номерчето за паркинга, качете се в колата му и след това ме изчакайте. Ще дойда до няколко минути. Постарайте се да не ви арестуват!

— Нищо не обещавам — заяви Дювал и затвори.

— Проблем ли има? — попита Ник. Беше се върнал, докато Дал говореше по телефона.

— Приятелите ми са се забъркали в сбиване в „Лозата“ и са ги изритали — обясни Анди. — Ще трябва да ида да ги прибера, преди да дойде полицията.

— Много интересна нощ си изкарваш.

— Представа си нямаш. Какво ти дължа за бирата?

Ник махна с ръка:

— За сметка на заведението е. Поне едно хубаво нещо да те сполети тази вечер.

— Благодаря — кимна Дал, поспря, загледан в телефона си, и после вдигна очи към Ник. — Нещо против да се снимаме заедно?

— Сега ти почваш да се държиш странно — заяви барманът, но се усмихна и се наведе напред.

Анди протегна ръка настрани и щракна снимката.

— Благодаря!

— Няма защо — отвърна Ник. — А сега по-добре побързай, за да не откарат приятелите ти!

Дал побърза.

Две минути по-късно беше пред клуб „Лозата“, където Дювал и Керенски се бореха с Марк Кори до лъскава черна кола, докато Мич и момчето от паркинга ги зяпаха. Красивите позьори от опашката бяха наизвадили телефоните си и снимаха в реално време.

— Човече, каква е тая щуротия? — попита Мич, докато Дал се приближаваше. — Твойте дружки не бяха вътре и десет минути — и този пич се опита да срути клуба, за да ги докопа.

— Много се извинявам за случката.

— А и тази щуротия с клонингите е направо втрисаща — додаде Мич.

— Приятелите ми дойдоха да извадят Марк — изльга Дал и посочи Керенски. — Това е официалният му двойник. Използват го за

разни мероприятия от време на време. Чухме, че започнал да се държи странно, и дойдохме да го изведем, понеже трябва да е на площадката утре.

— Не се държеше странно, докато не се появиха приятелчета ти — възрази Мич. — А и за какво му е на тоя пич двойник? Той е второстепенен актьор в научнофантастичен сериал от основните програми по кабела. Не е като да е действително знаменит.

— Само да го видиш на Комик-кон! — похвали го Дал.

Биячът изсумтя.

— Дано да се е накефил в такъв случай, понеже повече няма да го пуснат тук. Когато твоят приятел се освести, кажи му, че ако се появи отново, ще добие втора космическа благодарение на крака ми върху задника си.

— Ще използвам точно тези думи — обеща Дал.

— Не се колебай — посъветва го Мич и се върна към задълженията си.

Анди се приближи до Дювал.

— Какъв е проблемът?

— Той е пиян и е като локум — обясни Мая, която се бореше с Кори. — Но е и достатъчно буден да се препира с нас.

— Не можеш да се справиш с един размекнат пияндурик?

— Разбира се, че мога — възрази Дювал. — Но ти каза да не довеждаме нещата до арест!

— Малко помош няма да навреди — обади се Керенски, когато пияната ръка на Кори заби пръст в носа му.

Дал кимна, отвори вратата на черната кола и издърпа предната седалка. Дювал и лейтенанта награбиха по-здраво Кори, закрепиха го и го метнаха на задната седалка. Актьорът се заби вътре като ракета, с глава в отсрещния ъгъл и щръкнал във въздуха задник. Изстена и после изпъшка треперливо. Пак беше припаднал.

— Няма да седна до него — заяви Керенски.

— Не, няма — съгласи се Дал, бръкна в колата и извади портфейла на Кори от джоба му. Протегна го на Керенски. — Ти караш!

— Защо пък аз?

— Защото, ако ни спрат, ти ще си той — обясни Дал.

— Ясно — кимна астрогаторът и взе портфейла.

— Аз ще платя на паркинга — добави Дювал.

— Дай му щедър бакшиш.

След минута Керенски успя да открие какво означава D на скоростната кутия и те четиридесетте потеглиха по „Вайн“.

— Придържай се към ограничението на скоростта — посъветва Дал.

— Нямам представа къде отивам — отвърна Керенски.

— Нали си астрогатор? — подчекна го Мая.

— Това тук е улица — възрази любовникът й.

— Чакай — тя извади телефона си. — Това чудо има вградена карта. Нека го поръчкам!

Керенски изсумтя и продължи да кара.

— Е, вечерта беше забавна — сподели Мая с Дал, докато вкарваше адреса на „Бест Уестърн“ в телефона си. — А ти как прекара?

— Видях стар приятел — каза Анди и й показва снимката си с Ник.

— О — тя взе телефона му. Пресегна се към задната седалка и го сграбчи за ръката. — О, Анди! Добре ли си?

— Добре съм.

— Прилича точно на него! — каза Дювал и пак погледна снимката.

— Като две капки вода са — отвърна Анди и се зазяпа през прозореца.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Достатъчно дълго спа — заяви Дал, кимвайки към проснатия в безсъзнание на леглото Марк Кори. — Събуди го!

— Това ще рече да го докосна — възпротиви се Дювал.

— Не е задължително — Хестър се пресегна, взе една от възглавниците, която Кори не използваше, и го млатна с нея по главата. Спящият красавец рязко се събуди.

— Готин подход! — похвали Хенсън младежа, който кимна, поласкан от комплиманта.

Кори седна и се огледа, объркан. Попита, без да се обръща конкретно към някого:

— Къде съм?

— В хотел — отвърна Дал. — „Бест Уестърн“ в Бърбенк.

— Защо съм тук?

— Припадна в клуб „Лозата“, след като нападна един мой приятел — обясни Дал. — Натикахме те в колата ти и те докарахме тук.

Кори погледна надолу и сбръчка вежди.

— Къде са ми панталоните?

— Отнехме ти ги.

— Защо?

— Понеже трябваше да поприказваме с теб.

— Можеше да го направите и без да ми сваляте панталоните — намуси се актьорът.

— В един идеален свят — може би — ухили се Дал.

Кори замаяно се втренчи в него. След малко възклика:

— Познавам те! Ти си статист в сериала ми... — обърна се към Дювал и Хенсън. — Вие двамата също... — плъзна поглед и по Хестър. — Теб обаче никога не съм те виждал!

Младият мичман леко се притесни от това твърдение и сподели с Кори:

— Снимахме една сцена заедно. Нападнаха те роякоботи.

— Пич, снимам много сцени със статистите — увери го актьорът.

— Нали затова им викат статисти... — той отново съсредоточи вниманието си върху Дал. — И ако някой от вас изобщо иска да работи пак в сериала, най-добре да ми върнете панталоните и ключовете от колата, незабавно!

— Панталоните ти са в тоалетната — уведоми го Хенсън. — Сушат се.

— Беше толкова пиян, че се опика — довърши Хестър.

— Освен че ти свалихме панталоните за целите на дискусията, решихме, че може и да не ти се ходи на работа с дрехи, които смърдят на урина — додаде Дал.

Кори озадачено ги огледа, сведе поглед към бельото си и след това се сгъна на две и го подуши. И Дювал, и Хестър изглеждаха отвратени; Анди го гледаше безстрастно.

— Добре си мириша — заяви актьорът.

— Бельото е ново — осведоми го Дал.

— Чие е? — попита Кори. — Твоето ли?

— Не, мое — отвърна Керенски. През цялото време досега бе седял безмълвно в полагаемото се на апартамента кресло, с гръб към леглото. Сега се изправи и се обърна с лице към Марк. — В крайна сметка нали двамата сме един размер.

Кори се втренчи тъпло в лейтенанта. Накрая промърмори:

— Ти!

— Аз — съгласи се Керенски. — И съм също така и „ти“.

— Значи теб видях в „Гоукър“ вчера.

— Дори не знам какво е това — озадачи се астрогаторът.

— Там имаше видео на някой, досущ като мен на вид, застанал на улицата по без гащи — осведоми го Кори. — Снимали са го с телефон и са го пратили на уеб сайта на „Гоукър“. Сериалът ни трябваше да потвърди, че тогава съм бил на снимачната площадка, преди някой да повярва, че не съм аз. А си бил ти!

— Да, вероятно съм бил аз — съгласи се Керенски.

— И кой си ти?

— Аз съм ти — обясни Керенски. — Или поне този, на когото се преструваш.

— Това прозвучва като пълна дивотия.

— Е, и твоите приказки за „Гоукър“ ми звучат като пълна дивотия, тъй че сме квит — увери събеседника си астрогаторът.

— И защо си търчал по улицата по без гащи? — попита Кори.

Керенски махна с ръка към присъстващите в стаята и обясни:

— Те ми взеха панталоните.

— Защо?

— Понеже трябваше да поговорим с него — обясни Дал.

Кори откъсна поглед от двойника си:

— Абе хора, какво ви има?

— Ти все още си тук — посочи му очевидното Дал.

Актърът обаче отново го пренебрегна. Стана от леглото и отиде до Керенски, който си стоеше и го наблюдаваше. На свой ред го огледа най-внимателно и заяви:

— Това е изумително! Изглеждаш досущ като мен!

— Аз съм точно като теб — увери го Керенски. — До последната подробност.

— Това не е възможно — заяви Кори, втренчен в лицето на двойника си.

— Възможно е — лейтенантът пристъпи по-близо до него. — Вгледай се по-внимателно!

Двамата стояха на няма и инч разстояние, докато Кори проучваше тялото му.

— Добре, *това* почва да става бая страшничко — тихичко каза Хестър на Дал.

— Марк, нуждаем се от помощта ти! — заяви Анди на Кори. — Нужен си ни, за да ни уредиш разговор с Чарлз Поулсън.

— Защо? — попита актьорът, без да сваля поглед от Керенски.

— Има някои подробности за сериала, които трябва да обсъдим с него — заяви Дал.

— Той не приема срещи в момента — отвърна Кори и се обърна.

— Преди няколко месеца синът му катастрофира с мотоциклета си. Пострада тежко, в момента е в кома и лекарите не дават надежда, че ще излезе от нея. Поулсън му подари мотора за рождения ден. Носят се слухове, че шефът си влиза в офиса всяка сутрин, сяда и зяпа в стената, докато стане шест вечерта и дойде време да се приbere вкъщи. Няма да ви приеме!

След тази реч актьорът отново се обърна към Керенски.

— Трябва да опитаме! — настоя Дал. — Именно за това си ни нужен. Той може да избегне да се среща с почти всички останали, но ти си звездата в сериала му. Трябва да те приеме!

— Не му трябва да приема никого — възрази Кори.

— Можеш да го накараш да те приеме — перифразира Дювал.

Кори погледна към нея, след което се откъсна от Керенски, за да пристъпи в нейна посока. Попита:

— И защо ми е да го правя? Права си, ако се затръшкам и настоя да се видя с Поулсън, все ще намери време да ме приеме. Но ако ме приеме и му загубя времето, може да ме изрита от сериала. Може да накара да убият героя ми по някакъв ужасен начин само за да набере бързо рейтинг по този начин. А след това ще остана без работа. Знаете ли колко трудно е в този град да се докопаш до главна роля в сериал? Преди да получа тази, бях сервитьор. Нямам намерение да жертвам всичко заради вас, хора!

— Важно е — заяви Дал.

— Аз съм важният — поправи го Кори. — Кариерата ми е важна. По-важна е от всичко, което вие бихте могли да искате.

— Ако ни помогнеш, можем да ти дадем пари — предложи Хенсън. — Имаме деветдесет хиляди долара.

— Че това е по-малко, отколкото взимам на серия — отвърна Кори и се втренчи отново в Керенски. — Постарайте се повечко, ставали?

Дал отвори уста да заговори.

— Аз ще се оправя с него — прекъсна го Керенски и огледа другарите си. — Нека поговоря с Марк!

— Ами говори? — предложи Хестър.

— Насаме — настоя астрогаторът.

— Сигурен ли си? — попита Дал.

— Напълно.

— Добре — Анди махна на Дювал, Хенсън и потресения Хестър да излязат от стаята.

— Кажи ми, че не съм единственият, който смята, че тук ще се случи нещо *невероятно* — промърмори Хестър в коридора.

— Само ти си — увери го Дал.

— Не, не е — възрази Дювал.

Хенсън също поклати глава.

Мая додаде:

— Не е възможно да не си видял как Кори реагира на Анатоли, Анди!

— Сигурно не съм обърнал внимание.

— Да бе — ухили се Хестър.

— Ама ти *наистина* си голям срамежливко! — изсъска Дювал на Дал.

— Просто предпочитам да си мисля, че вътре се провежда трезва, разумна дискусия и че Керенски използва някои особено добри аргументи.

От другата страна на вратата се разнесе приглушено *tup*.

— Да, *точно* това се случва вътре — ухили се още по-широко Хестър.

— Възнамерявам да ида да почакам във фоайето! — осведоми ги Дал.

* * *

Два часа по-късно, когато зората пукна, умореният Керенски слезе долу във фоайето.

— На Марк му трябват ключовете — заяви. — В шест и половина трябва да е в гримърната.

Дал порови в джоба си и извади ключовете.

— Значи ще ни помогне?

Керенски кимна.

— Ще пусне съобщение веднага щом се добере до площадката. Ще каже на Поулсън, че напуска, освен ако не си уредят среща днес.

— И как точно успя да го убедиш да мине на наша страна? — попита Хестър.

Керенски го прикова с открыти поглед.

— Наистина ли се интересуваш?

— Ами — поколеба се младежът. — Всъщност не. Не особено.

— И аз така си мислех — заключи лейтенантът. Взе ключовете от Дал.

— Аз се интересувам — обади се Дювал.

Керенски въздъхна и се обърна към нея:

— Кажи ми, Мая, дали някога си срещала човек, който те познава напълно, толкова дълбоко и изцяло, че все едно двамата споделяте едно и също тяло, мисли и копнежи? И това усещане е съчетано със знанието, че онова, което усещаш към този човек, е същото, което той изпитва към теб, чак до последния атом, който те съставя? Имала ли си такъв партньор?

— Всъщност не.

— Жал ми е за теб — заключи Керенски и се насочи обратно към хотелската стая.

— *Непременно* трябваше да попиташи! — изсъска Хестър на Дювал.

— Интересно ми беше — отвърна тя. — И какво от това?

— Сега виждам *сцени* — обясни младежът. — Заседнали са в съзнанието ми. И никога няма да се изтрият. Ти си виновна!

— Това определено е страна на Керенски, която не съм виждал преди — съгласи се Дал. — Не съм забелязвал да се интересува от мъже.

— Не става дума за интерес от този вид — възрази Хенсън.

— Да не си *пропуснал* последните няколко часа? — изуми се Хестър. — И бълскането?

— Не, Джими е прав — съгласи се Дювал. — Той не се интересува от мъже. Интересува се от себе си. Открай време. Просто сега имаше възможност да доведе този интерес до ново ниво.

— Пфуй — възклика Хестър.

Мая го погледна:

— Ако ти се отвори такава възможност, ти няма ли да се възползваш?

— Аз не се възползвах — посочи Дал.

— Да, но вече установихме, че си срамежливко — уточни Дювал.

Дал се ухили:

— Имаш право!

Асансьорът се отвори и от кабината излезе Кори, следван от Керенски. Приближи се до Дал.

— Трябва ми телефонният ти номер — каза. — Тъй че да ти звънна, когато уредя среща за днес.

— Добре — Анди му го продиктува.

Кори го вкара в абонатите си и след това ги огледа внимателно.

Каза:

— Искам да оцените това, което върша за вас. Поставям си задника на котлона, като ви уреждам тази среща. Тъй че ако сторите нещо, с което да заплашите кариерата ми, кълна се, че ще ви намеря и ще прекарате остатъка от живота си в страдание. Ясен ли съм?

— Напълно — каза Дал. — Благодаря ти.

— Не го правя заради вас — додаде Кори и кимна към Керенски.

— А заради него!

— Въпреки това ти благодаря.

— Също така, ако някой пита, причината да ме натиквате в колата ми снощи е, че съм получил алергична реакция към танините във виното, което пих в клуб „Лозата“.

— Разбира се — съгласи се Дал.

— Това си е самата истина — додаде Кори. — Хората са алергични към какво ли не.

— Да.

— Не сте видели някой да снима, докато сте ме пъхали в колата, нали?

— Май имаше един-двама...

Актьорът въздъхна:

— Танините. Запомнете го!

— Непременно.

Кори кимна на Дал, след това се отправи към Керенски и го притисна в страстна прегръдка. Лейтенантът му отвърна.

— Ще ми се да разполагахме с повече време — каза Марк.

— На мен също!

Двамата отново се прегърнаха и се разделиха. Кори излезе от лобито. Астрогаторът го изпрати с поглед.

— Леле! — възклика Хестър. — Loша работа, Керенски!

Керенски вихрено се обърна.

— Какво пък значи това?

Хестър вдигна ръце:

— Нямам намерение да те съдя!

— Кое да съдиш? — попита Керенски и огледа останалите. — Какво? Да не мислите, че съм правил секс с Марк?!

— А не си ли? — попита Дювал.

— Говорихме си — отвърна Керенски. — Най-изумителният разговор, който съм водил някога през живота си. Все едно се срещнах с брата, когото никога не съм имал!

— Стига де, Анатоли! — възрази Хестър. — Всички чухме блъскането!

— Марк си обуваше панталоните — обясни Керенски. — Върнах му ги и той все още беше нестабилен, така че падна. Това е всичко.

— Добре — прие младежът. — Извинявай!

— Исусе! — Керенски се огледа. — Абе, хора! Имах едно от най-великите изживявания в живота си, да поговоря с единствения човек, който наистина схваща — разбира ме изцяло, — и вие си седите тук и си мислите, че изпълнявам някакъв сорт времево-възвратен инцестов мастурбационен акт! Много благодаря, че осракте изумителното ми, променящо живота изживяване. Направо ми се гади от вас! — и изхвърча стремително.

— Е, това беше поучително — заключи Дювал.

Керенски се върна с гръм и тръсък и посочи към нея:

— И да знаеш, че късаме!

— Разбирам те напълно — съгласи се тя.

Керенски изхвърча стремително за втори път.

— Ще ми се да посоча, че бях прав — обади се Дал след малко.

Дювал се приближи до него и го удари по главата.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Личният офис на Чарлз Поулсън се намираше в Бърбенк, на площадката на студиото, в сграда, в която се приютиваха три други филмови компании, две агенции, технологичен стартъп и некомерсиална организация, позиционираща се „за борба с млечницата“. Офисите на Поулсън заемаха третия етаж; групата се качи в асансьора.

— Изобщо не трябваше да ям последното бурито — оплака се Хестър, докато влизаха в асансьора. На лицето му беше изписана болка.

— Казах ти да не го взимаш — отвърна Хенсън.

— Да, ама казахте също и че през ХХI век има закони за безопасността на хранителните продукти!

— Не мисля, че подобни закони биха те спасили от трето *carnitas burrito* — възрази Хенсън. — Тук не става дума за развалена храна, а за преяддане със свинска сланина!

— Трябва ми тоалетна!

— Не може ли да почака? — обърна се към приятеля си Дал. Асансьорът стигна до третия етаж. — Срещата все пак е доста важна.

— Ако не си намеря тоалетна, няма да ме искате и на срещата — отвърна Хестър. — Понеже се очаква картинаката да стане мръсна!

Асансьорът се отвори и петимата излязоха. Надолу по коридора отдясно се виждаше табелка за мъжка тоалетна. Хестър се насочи към нея — забързано, но сковано — и изчезна зад вратата.

— Колко ли време ще отнеме? — поинтересува се Дювал. — Срещата ни е след една минута.

— Да си чувала някога за инцидента „Карнитас“? — попита я Дал.

— Не — призна Мая. — Но ако съдим по съпътстващите го събития, по-добре, че не съм.

— Сигурно ще се забави доста — предположи Анди.

— Не можем да го чакаме — заяви Керенски.

— Не — съгласи се Дал.

— Вие вървете — предложи Хенсън. — Аз ще остана тук да се уверя, че Хестър е добре. И ще заемем позиции в приемната, докато вие приключите.

— Сигурен ли си?

— Няма проблем — кимна Хенсън. — На тази среща ние с Хестър и бездруго ще сме само зрители. Нищо не ни пречи да почакаме в приемната и да си четем списания. Няма нищо по-забавно от това да наваксваш с остарели с триста и петдесет години клюки!

Дал се ухили при тези му думи:

— Добре. Благодаря, Джими!

— Ако вътрешностите на Хестър експлодират, да ни съобщиш!

— помоли Дювал.

— Първа ще узнаеш! — увери я Хенсън и се насочи към тоалетната.

Рецепционистката на „Поулсън Продакшънс“ се усмихна топло на Керенски, докато заедно с Дал и Дювал влизаха във фоайето.

— Здрави, Марк! — каза му. — Радвам се да те видя отново!

— Ъъъ — отвърна Керенски.

— Дошли сме на среща с господин Поулсън — уведоми я Дал, прекъсвайки обзелото лейтенанта смущение. — Имаме уговорен час. Марк го уреди.

— Да, разбира се — кимна рецепционистката, поглеждайки към екрана на компютъра си. — Господин Дал, нали така?

— Това съм аз.

— Моля, седнете ето там, а аз ще осведомя шефа, че сте тук! — каза момичето и отново се усмихна на Керенски, преди да вдигне слушалката, за да се обади на Поулсън.

— Мисля, че флиртува с теб — каза Дювал на Керенски.

— Тя смята, че флиртува с Марк — посочи ѝ лейтенантът.

— Може би между тях има нещо...

— Стига де!

— Просто се опитвам да ти помогна да се съвземеш след раздялата!

— Господин Дал, Марк, госпожице — обади се рецепционистката, — господин Поулсън ще ви приеме. Последвайте ме, моля!

Тя ги поведе по коридора към голям кабинет, в който зад голямо бюро седеше шефът ѝ.

Поулсън погледна раздразнено Керенски.

— Очаква се да говоря с тези твои хора, не с теб! Ти трябва да си на площадката!

— На снимки съм — увери го Керенски.

— Тук няма камери — отвърна Поулсън. — Снимките ги правят в студиото. На площадката. Ако не си там, значи не те снимат. Ако не те снимат, значи губим времето и парите на продукцията. Студиото и „Коруин“ и бездруго ми правят проблеми, че тази година изоставаме с графика. Така че само влошаваш ситуацията!

— Господин Поулсън — обади се Дал, — може би следва да се обадите на площадката и да проверите дали Марк Кори е там?

Поулсън го стрелна с поглед и за първи път му обърна внимание.

— Струващ ми се някак си познат. Ти кой си?

— Казвам се Андрю Дал — представи се младежът, настани се на едното кресло пред бюрото и махна на Дювал, която седна на другото. — Това е Мая Дювал. Служим на „Дръзки“.

— Ами тогава и вие трябва да сте на площадката — изръмжа продуцентът.

— Господин Поулсън — повтори Дал, — обадете се на площадката да проверите дали Марк Кори е там.

Поулсън посочи към Керенски.

— Че той стърчи пред мен!

— Не, нищо подобно — възрази Дал. — Точно затова сме дошли да говорим с вас.

Продуцентът присви очи.

— Знаете ли, че ми губите времето?

— Иユсе — обади се изнервен Керенски. — Що просто не звъннеш на проклетата площадка? Марк е *там*!

Поулсън поспря, втренчи се за момент в лейтенанта, след което вдигна телефона на бюрото си и натисна едно копче.

— Ало, здрави, Джуди — каза. — На площадката ли си?... Аха, добре. Кажи ми дали Марк Кори е там? — той замълча за момент, после пак стрелна с поглед Керенски. — Добре. И откога е там?... Добре. Да се е държал странно днес? Нетипично за него например?... Аха, да... Не. Не. Няма нужда да говоря с него. Благодаря, Джуди! — и

затвори. Каза: — Това беше изпълнителната ми продуцентка, Джуди Мелендес. Тя твърди, че Марк е на снимачната площадка още от часа за грим в шест и половина.

— Благодаря — каза Керенски.

— Добре, гълтвам кукичката — реши Поулсън. — Кой тогава си ти, по дяволите? Марк очевидно те познава, иначе нямаше да уреди тази среща. Приличаш на негов едноличен близнак, но знам, че си няма братя. Какъв си тогава? Негов братовчед? Искаш ли да участваш в сериала? За това ли е всичко?

— Нима пускате членове на семействата да участват в сериала?

— попита Дал.

— Не си счупваме краката от бързане да го рекламираме, но естествено — кимна Поулсън. — Предишния сезон дадох роля на чичо ми. Щеше да си изгуби застраховката от актьорската гилдия, тъй че му дадох ролята на адмирал, който се опита да прати Абърнати на военен съд. Също така дадох и малка роля на сина си... — той внезапно спря насред изречението.

— Научихме за сина ви — каза Дал. — Много съжалявам за случилото се!

— Благодаря — отвърна Поулсън и отново замълча. От агресивен продуцент се бе смалил до уморен, дребен човечец. След малко добави. — Извинявайте, много е тежко!

— Не мога дори да си представя — увери го Дал.

— Радвай се, че не можеш — каза Поулсън и се пресегна през бюрото си към снимка в рамка, погледна я и я взе в ръка. — Глупаво хлапе! Казах му да внимава, като кара мотора в дъжда! — обрна за момент рамката, показвайки своя снимка заедно с младеж, облечен в мотоциклетни кожени дрехи. Баща и син се усмихваха към камерата. Добави: — Но той никога не ме слушаше!

— Това ли е синът ви? — попита Дювал и посегна към снимката.

— Да — Поулсън ѝ я подаде. — Матю. Току-що беше взел доктората си по антропология, когато ми каза, че иска да се пробва в актьорството. Отговорих му, че ако иска да е актьор, защо тогава съм се оръсил да му изкарвам диплома за антрополог? Но го пуснах да се снима в сериала. Взе участие като статист в няколко епизода, преди... така де.

— Анди! — изсъска Дювал, подавайки снимката на Дал.

Той се втренчи в нея. Керенски се приближи да погледне и той.
Възкликна:

— Това сигурно ще да е някаква шега!

— Какво? — Поулсън се втренчи в тях тримата. — Познавате ли го? Познавате ли Матю?

Тримата му посетители се бяха втренчили в него.

— *Матю!* — изпищя женски глас откъм приемната в другия край на коридора.

— О, мамка му! — Дювал се изстреля от стола си и излетя от кабинета. Дал и Керенски я последваха.

В приемната рецепционистката се беше овесила на врата на Хестър и хълцаше от радост. Младежът си стоеше с окачена на шията девойка и в дълбок потрес.

Хенсън забеляза тримата си приятели и тръгна към тях с думите:

— Влязохме в приемната. Честно, друго не сме правили. Влязохме тук, мацката изпищя и на практика прескочи бюрото си, за да се добере до Хестър. Какво става?

— Мисля, че открихме кой актьор играе ролята му — обясни Дал.

— О! И кой е той?

— Матю? — обади се Поулсън от коридора. Беше последвал тримата си гости извън стаята, за да провери какво се случва. — Матю? *Матю!*

Втурна се към Хестър, прегърна го с все сили и започна да го целува по бузата.

— Хлапето на Чарлз Поулсън — отговори Дал на въпроса на Хенсън.

— Онова, дето е в кома? — попита приятелят му.

— Същото.

— О, леле... — възкликна Хенсън. — Леле майко!

И тримата се взираха в Хестър, който прошепна:

— Помогнете ми!

— Някой ще трябва да им обясни кой всъщност е Хестър — каза Керенски.

Те с Хенсън и Дювал се загледаха в Дал.

Той въздъхна и пристъпи към приятеля им.

* * *

Дал попита Хестър:

— Добре ли си?

Намираха се в частна болнична стая, в която на леглото лежеше Матю Поулсън, чийто живот поддържаха тръбички. Хестър се взираше в коматозния си двойник.

— Със сигурност съм по-добре от него!

— Хестър! — изсъска Дал и погледна през прага, на който стоеше, за да се увери да не би Чарлз Поулсън да е достатъчно близо в коридора, че да чуе този коментар. Не беше. Намираше се в чакалнята заедно с Дювал, Хенсън и Керенски. При Матю Поулсън пускаха само по двама посетители.

— Извинявай — промърмори Хестър. — Не исках да прозвуча гаднярски. Просто... е, сега вече всичко добива смисъл, нали?

— Какво имаш предвид?

— Ами аз — обясни Хестър. — Вие с Дювал и Хенсън и Фин сте *интересни*, понеже се налага да имате любопитни истории, тъй че да могат да ви убият по по-трогателен начин. Фин е ликвидиран от човек, който го познава, нали така? Теб щяха да те убият, когато се върнеш на Форшан. Но аз не се отличавам с нищо необично. Аз съм си просто момче от Де Майнс, със средняшка гимназиална диплома. Постъпих във флота на Двойното О, за да пообиколя Вселената, преди да се прибера у дома и да се установя. Но преди да дойда на „Дръзки“, си бях просто поредния саркастичен самотник. А сега всичко добива смисъл — понеже всъщност не се е *очаквало* от мен да изиграя специална роля, нали така? Наистина съм просто статист. Герой за запълване на пространството, който Поулсън е създал за детето си, докато то се умори да си играе на актьор и се върне в университета за докторската си степен. Дори единственото нещо, което мога да правя — да пилотирам совалка, — е просто случайна способност, породена от това, че в сериала им трябващ човек да седне на седалката — и защо пък ролята да не я получи продуцентското хлапе? Нека се чувства *специален*!

— Не мисля, че е точно така... — каза Дал.

— Точно така си е — възрази Хестър. — Аз съм предназначен да запълвам място и това е всичко.

— Това изобщо не е вярно.

— Не е ли? — Хестър погледна към Дал. — И как ми е собственото име?

— Какво?

— Как ми е собственото име? — повтори младежът. — Бие сте Анди Дал, Мая Дювал, Джими Хенсън. Анатоли Керенски, за Бога! Какво е *моето* собствено име, Анди? Не го знаеш, нали?

— Със *сигурност* си имаш име — отвърна Дал. — Мога да погледна в телефона и ще го намеря.

— Да, но не го знаеш. Никога не си го използвал. Не си ме наричал с него. Ние сме *приятели*, а ти дори не ми знаеш цялото име!

— Съжалявам — извини се Анди. — Просто никога не съм си и помислял да те нарека другояче освен Хестър.

— Нали това ти казвам и аз? Ако дори *приятелите* ми не се и питат как ли пък се казвам, това показва ролята ми във Вселената доста точно, нали? — младежът отново се загледа в изпадналия в кома Матю Поулсън.

— Е, и как точно се казваш? — попита накрая Дал.

— Джаспър — отвърна Хестър.

— Джаспър ли?

— Тачено в семейството ми име. Джаспър Алън Хестър.

— И би ли желал да те наричам Джаспър отсега нататък?

— Мамка му, не! — възклика Хестър. — Че кой би искал да му викат Джаспър? Ужасно глупаво име!

Дал се опита да сподави смяха си, но не успя. Приятелят му се усмихна.

— Ще продължа да ти викам Хестър. Но искам да знаеш, че дълбоко в себе си всеки път казвам „Джаспър“.

— Щом това те радва...

— Джаспър, Джаспър, Джаспър!

— Стига де — възрази Хестър. — Стига! Никак не ми се ще да те убия в болница!

Отново насочиха вниманието си към Матю Поулсън.

— Бедното хлапе — каза двойникът му.

— На твоята възраст е.

— Да, но аз най-вероятно ще го надживея. Много странно, като се сетиш кой го казва.

— И аз така си мисля — съгласи се Дал.

— Това му е проблемът с живота в ХХI век — каза Хестър. — В нашия свят, ако го сполетеше същият инцидент, биха могли да го оправят. Така де, мамка му, Анди, само си помисли какви ужасни неща ти са се случвали и си оцелявал!

— Оцелявах, понеже още не ми беше дошло време да умра! — възрази Дал. — Както при Керенски и изумителните му възстановителни способности. Всичко е благодарение на Повествованието.

— Има ли значение защо? Така де, честно, Анди! Ако си на косъм от смъртта, но оцелееш и се излекуваш по някакъв безумен измислен начин, трябва ли да ти пука? Не, понеже не си умрял! Повествованието ни загробва, когато му е удобно. Но това не е непременно изцяло лошо нещо.

— Току-що казваше, че най-сетне си осъзнал защо си господин Никой — напомни му Дал. — Не ми прозвуча като да си влюбен в Повествованието!

— Не съм казал такова нещо. Но мисля, забравяш, че единствен аз от всички нас не бях първоначално обречен да умра ужасяващо, за да забавлявам зрителите.

— Хубав аргумент.

— Сериалът, в който живеем, е пълна помия. Но тази помия понякога работи в наша полза.

— Докато накрая не ни убие.

— Да ви убие — напомни му Хестър. — Аз може и да оцелея, не забравяй! — и махна към Матю Поулсън. — И ако той живееше в нашия свят, също щеше да бъде спасен!

Дал изгуби дар слово при тези думи. Хестър в крайна сметка вдигна поглед и забеляза, че приятелят му го зяпа любопитно.

— Какво има?

— Мисля си.

— За какво?

— Как да използвам Повествованието в наша полза.

Хестър присви очи.

— Това включва и мен по някакъв начин, нали?

— Да, Джаспър. Напълно си прав!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Чарлз Поулсън отвори вратата към конферентната зала, където седяха и чакаха петимата му гости. Следваше го друг мъж.

— Извинявайте за забавянето — каза продуцентът и посочи спътника си. — Искахте да се срещнете с главния сценарист на сериала, ето ви го. Това е Ник Уайнщайн, обясних му какво се случва.

— Здрави — каза Уайнщайн, втренчен в петимата. — Леле. Чарлз наистина не се е майтапел!

— Еха, бива си я шегичката! — възклика Хестър, прекъсвайки втренчването с увиснали челюсти, жертва на което бяха станали и петимата.

— Каква шегичка? — изуми се сценаристът.

— Господин Уайнщайн, случайно да сте били статист в сериала си? — попита Дал.

— Веднъж, преди няколко сезона. Трябаше ни топло тяло за погребална сцена. Случайно бях на снимачната площадка. Замериха ме с костюма и ми казаха да го раздавам натъжен. Защо?

— Познаваме човека, когото сте играли — обясни Дал. — Нарича се Дженкинс.

— Така ли? — попита Уайнщайн и се усмихна. — И какъв е той?

— Ами тъжен, подлуден интроверт, който така и не е преодолял загубата на съпругата си — обясни Дювал.

— О! — Уайнщайн спря да се усмихва. — Горкият!

— Ти обаче си по-добре поддържан — окуражи го Хенсън.

— Това вероятно е първият път, когато някой ми е направил такъв комплимент — сценаристът посочи брадата си.

— Нали каза, че искате да говорите за нещо с мен и Ник? — обърна се към Дал Поулсън.

— Така е — кимна Анди. — Моля, седнете!

— Кой е Дженкинс? — прошепна Керенски на Дал, докато Поулсън и Уайнщайн заемаха местата си.

— После ще ти обясня.

— И тъй... — На всеки няколко секунди Поулсън неволно стрелкаше Хестър с поглед.

— Господин Поулсън, господин Уейнщайн, има причина да се върнем обратно във вашето време — каза Дал. — Дойдохме да ви убедим да спрете вашия сериал!

— Какво? — зяпна Уейнщайн. — Защо?

— Защото иначе ще умрем — отвърна Анди. — Господин Уейнщайн, когато вие убивате по някой и друг статист в съответния епизод, актьорът в ролята от сценария в крайна сметка си тръгва от снимачната площадка и отива да обядва. Но там, където сме ние, човекът си остава мъртъв. А хората умират практически във всеки епизод!

— Е, не точно във всеки — запъна се Уейнщайн.

— Джими? — подкани Дал.

— „Хрониките на «Дръзки»“ до момента има излъчени сто двайсет и осем серии в течение на шест сезона — изброя Хенсън. — По един или повече членове на екипажа на кораба са умирали в деветдесет и шест от тези серии. В сто и двайсет епизода смъртта е изобразена по един или друг косвен начин. Досега в сериала сте убили поне четиристотин человека от екипажа на „Дръзки“ и като добавим и сериите, в които унищожават друг кораб или са нападнати планети, или те страдат от болести, общата бройка на смъртните случаи вече се смята в милиони.

— Като не броим загиналите врагове — добави Дал.

— Не, те биха увеличили значително бройката.

— Той добре се подкова за сериала — обясни Анди на Уейнщайн за Хенсън.

— Всички тези смъртни случаи не са по моя вина — отвърна сценаристът.

— Ти си ги *написал* — възрази Дювал.

— Не съм написал *всичките*. В екипа има и други сценаристи.

— Но ти си главният — възрази Хестър. — Всичко в сценарийте минава през твоето одобрение.

— Целта не е да ти приписваме тези убийства — намеси се рязко Дал, — не е имало откъде да знаеш. От твоята гледна точка си писал измислици. От нашата гледна точка обаче това е истина.

— Как въобще работи тази система? — попита Уейнщайн. — Как тъй написаното от нас тук засяга вашата реалност? Това е пълна глупост!

Хестър изсумтя:

— Добре дошъл в нашия живот!

— Какво имаш предвид? — попита Уейнщайн, насочвайки вниманието си към него.

— Да не смяташ, че животът ни е изпълнен със смисъл? — попита младежът. — Вие ни карате да живеем във Вселена, в която на свобода из космически станции се разхождат роботи убийци с харпуни понеже, разбира се, съществуването на смъртоносни роботи харпунджии изобщо не е пълна глупост!

— И съществуването на ледени акули също — додаде Дювал.

— Както и борговианските земни червеи — допълни Хенсън.

Уейнщайн вдигна пръст:

— Не нося отговорност за онези земни червеи! Две седмици бях в болничен заради птичи грип! Сценаристът на този епизод обожава „Дюн“. По времето, когато се върнах, вече беше късно. Наследниците на Хърбърт ни разкостиха заради тях!

— Влетяхме *вътре* в черна дупка, за да попаднем тук — продължи Хестър и посочи с палец Керенски. — И се наложи да отвлечем това нещастно копеле, за да сме сигурни, че номерът ще проработи, защото е главен герой в сериала и няма да умре извън екрана. Само си помислете по въпроса — физиката *около него се променя!*

— Не че това ме предпазва от редовно правене на кайма — обади се Керенски. — По едно време се чудех защо все ми се случват лоши неща. Сега знам, че е така, понеже поне един от главните ви герои трябва да бъде подложен на страдания. Това е адски гадно, да знаете!

— Ти дори си го принуждавал да се излекува много бързо, за да може пак да го пребиеш — обвини Дювал. — И като се замисля по въпроса, това си е чиста жестокост!

— Да не забравяме и Кутията — допълни Хенсън и махна към Дал.

— Кутията ли? — Уейнщайн зяпна Дал.

— Всеки път, когато приписвате научни безумия на сериала, в действителност проблемът се решава посредством поставянето му в

Кутията и след това, когато е драматично удобно, тя изплюва отговор — обясни Дал.

— Никога не сме описвали Кутия в сериала — Уейнщайн изглеждаше объркан.

— Да, но пишете научни небивалици, нали? През цялото време. Затова си има Кутия.

— В училище преподават ли ви научни дисциплини? — попита Хестър. — Просто се питах.

— Ходил съм в „Оксидентъл Колидж“ — сподели Уейнщайн. — Имат наистина добри научни програми.

— Да, но ти дали си ги *посещавал*? — почуди се Дювал. — Понеже трябва да ти кажа, че в нашата вселена е пълна каша!

— Другите научно фантастични сериали си имат научни съветници и консултанти — сподели Хенсън.

— Да, ама това е научна *фантастика* — подчертва Уейнщайн. — И втората част от израза също важи!

— Само че ти го правиш щуроучна фантастика — възрази Хестър. — А на *нас* ни се налага да живеем в нея.

— Ех! — обади се Дал, прекъсвайки всички за пореден път. — Нека се опитаме да не губим посоката!

— И каква е посоката? — попита Поулсън. — Нали каза, че имаш идея, за която да говорим, тъй че съм готов да я чуя, а досега само се заяждате с главния ми сценарист!

— Чувствам се малко нещо притиснат в ъгъла — додаде Уейнщайн.

— Недей — успокои го Дал. — Както казах — не си могъл да знаеш. Но сега вече знаеш откъде идвате и защо сме се върнали да спрем сериала ви.

Поулсън отвори уста да се обади, може би да възрази и да предложи поредната шепа причини защо това би било невъзможно. Анди вдигна ръка да предотврати възраженията:

— А сега, след като всички сме тук, знам и защо простото спиране на сериала няма как да се случи. И бездруго си беше безнадеждна идея. Но сега вече аз и не искам сериалът да свършва, понеже виждам начин да проработи във ваша полза. Ваша и наша.

— Изплюй камъчето тогава! — подкани го Поулсън.

— Чарлз, синът ти е в кома — каза Дал.

— Да.

— И няма никакви шансове да излезе от нея.

— Ами не — призна Поулсън след малко и се огледа с овлажнели очи. — Няма.

— Не си споменал нищо такова — каза Уейнщайн. — Мислех си, че все има шанс!

— Не — отвърна Поулсън. — Доктор Лоу ми сподели вчера, че на резонанса мозъчните функции на Матю продължават да се влошават и че в настоящия момент единствено машините поддържат тялото му живо. Ще изчакаме, докато съберем семейството, за да можем да си вземем сбогом. След това ще го изключим от апаратурата... — той погледна към смълчалия се на мястото си Хестър и след това отново към Дал. — Освен ако нямаш друга идея!

— Имам — отвърна мичманът. — Чарлз, мисля, че можем да спасим сина ти.

* * *

— Кажи ми как — настоя Поулсън.

— Ще го вземем с нас. Обратно на „Дръзки“. Там можем да го излекуваме. Разполагаме с технологията да го направим. А и дори ако не разполагаме... — той посочи Уейнщайн, — имаме Повествование. Господин Уейнщайн ще напише епизод, в който Хестър е ранен, но оцелява и е отведен в лазарета, където ще се лекува. И го излекуват. Хестър оживява. Синът ти оздравява.

— Ще го вземете в сериала — уточни Поулсън. — Това ти е планът!

— Такава е идеята — кимна Дал. — Нещо подобно.

— Подобно... — намръщи се Поулсън.

— Е, има някои логически проблеми. Като например и такива, които са — по липсата на по-добро определение — теологически.

— Като например?

Дал се обърна към Уейнщайн, който също се мръщеше.

— Предполагам, че вече си се сетил за няколко...

— Аха — Уейнщайн махна към Хестър. — Първият е, че и двамата ще попаднат във вашата Вселена.

— Може да измислиш някаква врътка — обади се Поулсън.

— Бих могъл, разбира се — съгласи се Уейнщайн. — Но ще е шантава и лишена от смисъл.

— Това откога е проблем за теб? — поинтересува се Хестър.

— Затруднението с двамата в тяхната Вселена идва оттам, че в тази не остава нито един — уточни сценаристът, пренебрегвайки коментара на Хестър. — Ти имаше — имаш, извинявай — син, който играе този герой тук. Ако и двамата са там, не остава кой да изиграе героя.

— Ще направим нов кастинг за ролята — отвърна Поулсън. — Ще изберем някой, който прилича на Матю...

— Но тогава проблемът ще е кой от... — Уейнщайн погледна към двойника на сина на продуцента.

— Хестър — напомни му той.

— Кой от Хестъровците ще засегне новият актьор тук — обясни сценаристът. — Освен това аз пръв ще си призная, че си нямам представа как работи това шантаво вуду, но ако ще се опитвам да го направя, определено не бих използвал заместник на Хестър, понеже кой знае как ще се отрази това на лечебния процес при сина ти. Може да не се събуди себе си.

— Така си е — каза Дал. — Ето защо предлагаме следващото решение...

— Аз оставам тук — вметна Хестър.

— Значи оставаш тук, преструващ се на сина ми — каза Поулсън. — Той ще се съвземе по чудо, след това ще снимаме серия, в която играеш сина ми и ще те излекуваме.

— Нещо подобно — съгласи се Хестър.

— Какво е това с разните подобни? — изръмжа Поулсън. — Какъв е проблемът?

Дал погледна отново към Уейнщайн.

— Кажи му.

— О, мамка му! — Ник се надигна в стола си. — Става дума за онуй нещо с атомите, нали?

— С атомите ли? — попита Поулсън. — Какво нещо с атомите?

Уейнщайн се хвани за главата.

— Какъв съм глупак! — промърмори под нос. — Чарлз, когато писах онзи епизод, където Абърнати и останалите се връщаха във

времето, врътнахме го така, че те да могат да прекарат само шест дни тук, преди атомите им да се върнат към настоящите си местоположения във времевата линия.

— Нямам представа какво значи това, Ник — увери го Поулсън.
— Кажи ми го на нормален човешки език.

— Значи, че ако останем в тази времева линия шест дни, умираме — обясни Дал. — А вече сме тук трети ден.

— Значи също, че ако Матю отиде до тяхната времева линия, ще има само шест дни, преди същото да се случи и с него — допълни Уейнщайн.

— Що за глупава шибана идея! — избухна Поулсън срещу сценариста. — Защо, мамка му, си направил това нещо?

Уейнщайн вдигна нещастно ръце.

— Че откъде да знам, че един ден ще седим тук и ще го обсъждаме? — каза жалостиво. — Испусе, Чарлз, та ние просто се опитвахме да сглобим проклетия епизод. Трябваше ни да си имат причина да свършат всичко по план. В онзи момент имаше смисъл.

— Е, промени го — нареди Поулсън. — Ново правило — хората, които пътуват във времето, могат да си прекарват в другия край колкото шибано време си поискат.

Уейнщайн погледна към Дал умолително.

— Твърде късно е — каза Анди, разчел правилно погледа на сценариста. — Правилото беше в сила, когато пътувахме във времето, и освен това това не е серия от сериала. Действаме извън Повествованието, което означава, че дори ако можехте да го промените, нямаше да има ефект, понеже не се записва на лента. Така че трябва да работим с настоящото положение.

— Прави са — каза Поулсън на Уейнщайн и посочи екипажа на „Дръзки“. — Вселената, както си я написал, е гадна!

Сценаристът изглеждаше съсипан.

— Не е знаел — оправда го Дал пред продуцента. — Не може да го обвиняваш. А и се нуждаем от него, така че, моля те, не го уволнявай!

— Няма да го изритам — обеща Поулсън, все още втренчен в Ник. — Искам да знам как ще *оправим* ситуацията.

Уейнщайн отвори уста, после я затвори, накрая се обърна към Дал с думите:

— Бих оценил високо помощта ти!

— Е, тук положението става малко шантаво... — обади се Анди.

— Става ли? — попита Уайнщайн.

Дал се обърна към Поулсън.

— Хестър остава тук. Ние ще вземем сина ти с нас. Връщаме се в нашето време и в нашата вселена, но той — при тези думи посочи Уайнщайн — пише, че човекът на борда с нас е Хестър. Не се опитваме да го вкарваме тайно или да му намерим друг статист. Той трябва да бъде централен герой за Повествованието. Наричаме го по име. С пълното му име. Джаспър Алън Хестър.

— Джаспър ли? — зяпна Дювал.

— Не сега — предупреди я Хестър.

— И така, наричаме го Джаспър Алън Хестър — поде Поулсън.

— И какво? Въпреки това си е моят син, не твой приятел.

— Не — отвърна Дал. — Не и ако кажем, че не е. Ако Повествованието твърди, че той е Хестър, значи е.

— Но... — Поулсън сам се прекъсна и погледна към Уайнщайн.

— Това ми изглежда като пълна шашмалогия, Ник!

— Не, не е — възрази Уайнщайн. — Обаче в това е същината. Не е *необходимо* да има смисъл. Достатъчно е просто да се случи! — той се обърна към Дал. — Използваш калпавия светоградеж на сериала в твоя полза!

— Не бих го казал точно по този начин, но да — съгласи се Анди.

— Ами тази щуротия с атомите? — попита Поулсън. — Мислех си, че тя е голям проблем.

— Ако Хестър беше тук, а синът ви там, тогава щеше да бъде — обясни Уайнщайн. — Но понеже със сигурност Хестър ще бъде там, то тогава синът ви със сигурност ще е тук и всички техни атоми ще са си на местата, където се очаква да си бъдат — той се обърна към Дал. — Нали така?

— Нещо подобно — съгласи се мичманът.

— Харесва ми този план! — възклика Уайнщайн.

— Сигурни ли сте, че ще проработи? — попита Поулсън.

— Не, не сме — отвърна Хестър.

Всички се втренчиха в него.

— Какво? — наежи се той. — Не знаем ще свърши ли работа. Може и да бъркаме със сметките. В който случай, господин Поулсън, синът ви ще умре.

— Но тогава и ти ще умреш — каза Поулсън. — Няма нужда да умираш.

— Господин Поулсън, важният факт в случая е, че ако синът ви не беше изпаднал в кома, щяхте в крайна сметка да ме убияте веднага, щом му писне да бъде актьор — обясни Хестър и след това посочи Уейнщайн. — Тъй де, *той* щеше да ме убие. Вероятно щеше да ме изяде космически язовец или да ми се случи нещо друго напълно малоумно. Синът ви в момента е в кома, тъй че може и да оживея, но пък нищо чудно някой ден да се озова на палуба шест, когато „Дръзки“ влезе в космическа битка, в който случай ще съм просто някакво си неизвестно копеле, всмукано във вакуума. И в двата случая ще съм умрял безсмислено... — той огледа присъстващите. — Смятам, че по този начин, *ако* умра, ще съм умрял в опит да направя нещо ценно — да спася сина ви, господин Поулсън. Животът ми все пак ще е послужил за нещо, което до момента му е убягало. А ако номерът проработи, тогава и синът ви ще продължи да живее, което нямаше да се случи преди това. И при двата варианта, както ми се струва, все съм в по-добра позиция от преди!

Поулсън се изправи, пресече стаята до стола на Хестър и с хълцане се срути върху младежа. Жертвата, като не знаеше какво точно да прави с него, го потупа неуверено по гърба.

— Не знам как да ти се отплатя — рече Поулсън на Хестър, когато най-сетне се разделиха. Огледа останалите от екипажа. — Как да се отблагодаря на всички ви!

— Що се отнася до това — отвърна Дал, — имам едно нелошо предложение по въпроса.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Таксито зави от „Норт Оксидентъл Булевард“ по „Истърли Теръс“ и полека спря пред жълто бунгало.

— Това е адресът — заяви шофьорът.

— Ще имате ли нещо против да изчакате? — попита Дал. — Ще се забавя само няколко минути.

— Трябва да оставя брояча включен.

— Няма проблем! — младият мичман излезе от колата и извървя постланата с тухли алея чак до входа. Почука.

След малко на вратата се показва млада жена.

— Не ми трябват други броеве от „Наблюдателна кула“! — заяви тя.

— Моля? — не я разбра Дал.

— Или от Книгата на Мормон — добави жената. — Така де, благодаря много. Оценявам, че сте се сетили за мен! Но нямам нужда от нищо.

— Имам доставка за вас, но не е нещо от споменатите — обясни Дал. — Първо обаче ми кажете дали вие сте Саманта Мартинес.

— Да?

— Наричам се Анди Дал. Може да се каже, че ние двамата почти имаме общ приятел... — той ѝ подаде малка кутия.

Жената не я взе.

— Какво е това?

— Отворете я!

— Съжалявам, господин Дал, но съм малко подозрителна към странни мъже, дошли на вратата ми в събота сутрин, питачи ме за името ми и приносители на загадъчни пратки — обясни Мартинес.

Дал се усмихна.

— Права сте! — и отвори кутията, като разкри малка черна полусфера, в която разпозна холографски проектор. Включи го — във въздуха над проектора се появи и увисна образът на момиче с лицето на Саманта Мартинес. Носеше сватбена рокля, усмихваше се и стоеше

до мъж, който изглеждаше като спретнато избръсната версия на Дженкинс. Дал протегна полусферата към Мартинес.

Смълчана, тя се взираше в образа близо минута, преди да промърмори:

— Що за чудо!

— Сложна работа, да — съгласи се Дал.

— Да не сте фотошопнали лицето ми в снимката? И как постигате триизмерния ефект? — посочи към реещото се изображение.

— Това някаква нова джаджа на „Епъл“ ли е?

— Ако питате дали съм променял образа, отговорът е отрицателен. А що се отнася до проектора, вероятно е най-добре да се каже, че е нещо като прототип... — Анди докосна повърхността на полусферата и образът се измести, смени го друга снимка на Дженкинс и двойничката на Мартинес, щастливо взрени един в друг. След няколко секунди снимката се смени с друга.

— Що за чудо! — повтори момичето.

— Вие сте актриса.

— Бях актриса — отвърна Саманта. — Опитвах се да пробия няколко години, но не стигнах доникъде. Сега съм учителка.

— Когато бяхте актриса, сте имали малка роля в „Хрониките на «Дръзки»“ — обясни Дал. — Помните ли?

— Да — потвърди Мартинес. — Героинята ми беше застреляна. Участвах в епизода за около минута.

— Това е Вашата героиня — обясни Дал. — Нарича се Маргарет. Мъжът на снимката е нейният съпруг... — той подаде проектора на Мартинес.

Тя го взе, пак го погледна и после го остави на малка масичка от другата страна на вратата. Обърна се отново към госта си:

— Това някаква шега ли е?

— Не, не е шега — увери я мичманът. — Не се опитвам да ви измамя, нито пък да ви продам нещо. След днешния ден повече няма да ме видите. Просто ви доставям тази пратка, нищо повече!

— Ама че чудо. Не разбирам дори как сте се сдобили с тези мои снимки заедно с човек, когото дори не познавам!

— Снимките не са мои, негови са — поправи я Дал и протегна към Саманта кутията, в която бе пристигнал проекторът. — Ето. Вътре

има бележка от него. Ще ви обясни нещата по-добре, отколкото мога аз, така смятам.

Мартинес взе кутията и извади оттам сгънат лист, нагъчкан с изписани редове. Попита:

— Това е от него?

— Да.

— Защо го няма тук? — попита Мартинес. — Защо не го достави сам?

— Сложно е — въздъхна Дал. — Но дори ако можеше да дойде лично, мисля, че щеше да се бои да ви донесе пратката. А и смятам, че ако ви беше видял, това щеше да разбие сърцето му.

— Заради нея.

— Да.

— А дали би искал да се срещне с мен? — попита Мартинес. — Това неговият начин да се представи ли е?

— Мисля, че е начинът му да се представи — съгласи се Дал. — Но се боя, че не може да се срещне с вас.

— Защо?

— Налага се да бъде на друго място — това е най-лесният начин да го обясня. Може би писмото ще ви помогне да разберете по-добре.

— Съжалявам, че продължавам да го повтарям, но все още не разбирам! — възклика Мартинес. — Изниквате на вратата ми със снимки на някоя, която досущ прилича на мен, и твърдите, че това е момичето, което съм играла за минута в телевизионен сериал, а тя е мъртва и има съпруг, който пък ми праща дарове. Знаете ли колко наудничаво звуци това?

— Знам — увери я Дал.

— Защо би направил той подобно нещо? Какъв е смисълът?

— За мнението ми ли питате?

— Да.

— Понеже скърби за съпругата си. Тя му липсва толкова много, че битието му се е преобърнало с главата надолу. Донякъде е трудно да се обясни, но самият факт, че вие сте тук и сте жива, по определен начин означава, че животът на жена му продължава. Тъй че той ви я изпраща. Би искал да ви даде част от живота, който е споделял с нея.

— Но защо?

— Защото това е неговият начин да се сбогува — обясни Дал. — Поднася ви я, тъй че и самият той да може да продължи напред.

— Той ли ви го каза? — попита Мартинес.

— Не — отвърна Анди. — Но мисля, че заради това го е сторил.

Актрисата отстъпи бързо от вратата. Когато се върна след минутка, държеше носна кърпичка, с която си беше обърсала сълзите. Погледна към Дал и се усмихна вяло.

— Това определено е най-странината събота сутрин, която съм изживявала в последно време.

— Много се извинявам!

— Не, няма проблем — отвърна Мартинес. — Но все още ми се струва странно. Предполагам, че помагам на приятеля ви, нали така?

— Мисля, че да — кимна Дал. — Благодаря от негово име.

— О, извинявайте... — Мартинес отстъпи леко встрани. — Няма ли да влезете за малко?

— С удоволствие бих приел поканата, но не мога. Бroatът на таксито щъка, а и приятелите ми вече ме чакат.

— Връщате се на вашето загадъчно, странно място — каза Мартинес.

— Да. Което ми напомня да ви предам, че този проектор и писмото вероятно ще изчезнат след няколко дни.

— Ще се изпарят, така ли? Един вид „това писмо ще се самоунищожи след пет секунди“?

— Горе-долу.

— Да не сте шпионин или нещо подобно? — усмихна се Мартинес.

— Сложно е — каза Дал за пореден път. — Във всеки случай бих ви предложил да направите копия на всичко. Предполагам, можете просто да прожектирате образите върху бяла стена и да ги снимате, а писмото да сканирате.

— Ще го направя — обеща Мартинес. — Благодаря, че ми казахте!

— Пак заповядайте! — Анди се обърна да си тръгне.

— Чакайте малко — обади се актрисата. — Вашият приятел. Ще го видите ли, когато се приберете?

— Да.

Саманта пристъпи през прага и целуна лекичко Дал по бузата.

— Предайте му това от мен. И му кажете, че съм му пратила благодарностите си. Предайте му също, че ще се грижа добре за Маргарет от негово име.

— Непременно — каза Дал. — Обещавам!

— Благодаря! — Мартинес се надигна и го целуна и по другата буза. — А това е за вас!

Мичманът се усмихна.

— Благодаря.

С усмивка от ухо до ухо Мартинес се прибра в бунгалото.

* * *

Пред совалката Дал попита Хестър:

— Значи си готов за това?

— Не, разбира се — ухили се той. — Ако всичко мине според плана, то в момента, когато се върнете в собствената ни вселена, аз ще бъда преместен от това идеално функциониращо тяло в такова с тежки физически и мозъчни увреждания и в онзи момент ще мога само да се надявам, че не сме сгрешили в предположението си за възможностите на медицината от XXV в. Ако *не* всичко мине според плана, тогава след четирийсет и осем часа атомите ми ще се разбягат. Ще ми се да те попитам как според теб човек се приготвя за този или онзи сценарий?

— Имаш право — съгласи се Анди.

— Ще ми се да знам как изобщо ме склони да участвам.

— Очевидно съм много убедителен — заключи мичманът.

— От друга страна, аз пък съм човекът, когото Фин успя да убеди да му пази дрогите, понеже ми внущи, че били бонбони — напомни Хестър.

— Ако си спомням правилно, те бяха с глазура.

— Аз съм доверчив и слабохарактерен, това се опитвам да ти подскажа.

— Не съм съгласен с подобно определение!

— Естествено, че *така* ще кажеш — възрази Хестър, — след като вече си ме уговорил да участвам в налудничавия ти план.

Те двамата стояха от двете страни на тялото на Матю Поулсън, чиято носилка бе обкръжена от преносимата животоподдържаща

апаратура. Дювал проверяваше оборудването, към което бе прикачено коматозното тяло.

— Как е той? — попита Дал.

— Стабилен е — отвърна Мая. — В момента машините вършат тежката работа, а совалката има адаптери, които мога да използвам, тъй че не трябва да се притесняваме, че ще изтощим батерийте. Поне ако не възникнат някакви сериозни медицински проблеми отсега и до връщането у дома, всичко ще е наред.

— А ако възникнат? — попита Хестър.

Дювал го погледна.

— Тогава ще направя всичко по силите си съгласно нивото на подготовка, което имам... — пресегна се и го потупа по рамото. — Не се притеснявай. Няма да допусна да се случи нищо!

— Приятели, време е да тръгваме! — обади се Керенски откъм пилотската седалка на совалката. — Пътуването ни до Грифин парк не е минало незабелязано и поне три въздушни возила идват насам. Разполагаме само с няколко минути, преди картинаката да се скрофти!

— Ясно — Дал пак погледна към Хестър. — Значи си готов?

— Да — кимна приятелят му.

Те двамата излязоха навън, на поляната в имението на Чарлз Поулсън в Малибу. Продуцентът и семейството му бяха там в трепетно очакване. Хенсън, който им беше правил компания, се отдели от тях и се присъедини към Дал. Хестър отиде да застане при семейството на Поулсън.

— Кога ще разберем? — попита продуцентът.

— Ще караме с пълна мощност на двигателите чак до черната дупка, която използваме — отвърна Дал. — Ще стигнем в рамките на един ден. Предполагам, ще научиш, когато синът ти започне отново да се държи като твой син.

— Ако стане — отвърна Поулсън.

— Ако стане — съгласи се Дал. — Но нека се придържаме към предположението, че ще стане.

— Да, нека — обади се Хестър.

— Няма как да не задам и този въпрос — обърна се към Поулсън Анди, — дали сме се споразумели за всичко?

— Да. Оттук насетне няма да загине никой от героите ви. Шоуто ще спре на слуки да избива статисти. А и самият сериал ще стигне до

края си следващия сезон и повече няма да правим нови сериали във вселената, намираща се на сто години разстояние от вашата времева линия.

— А този епизод? — попита Дал. — Онзи, където всичко е планирано да се случи?

— Тъкмо преди няколко минути Ник ми пусна съобщение за него. Каза, че е почти готов с грубата чернова. Веднага щом я завърши, ние с него се хващаме да я изльскаме, а след това ще я пуснем за снимки, стига само да... е, щом разберем дали планът ви е проработил.

— Ще проработи — обеща Дал.

— Ще обърка до небесата плановете за продукцията — заяви Поулсън. — Накрая ще се наложи да платя за този епизод от джоба си!

— Ще си струва — обеща Анди.

— Знам — отвърна продуцентът. — Ако всичко проработи, ще стане страхотна серия за вас!

— Разбира се.

Хестър забели леко очи.

— Чувам хеликоптери — обади се Хенсън. От совалката се разнесе воят на форсирани двигатели. Дал се обърна към Хестър.

— Късмет! — пожела му младежът.

— Скоро ще се видим — отвърна Анди и се насочи към совалката.

Бяха отлетели, преди хеликоптерите да стигнат до доскорошното им местоположение.

* * *

— Време е — каза Керенски, докато приближаваха черната дупка. — Всички да се пригответ за прехода! Дал, ела седни на мястото на втория пилот!

— Не мога да пилотирам совалки.

— Не искам от теб да я управляваш — отвърна лейтенантът. — Искам просто да набереш автоматичната поредица за насочване и кацане, в случай че гаднярът сценарист накара нещо да се взриви и ме рани!

Дал се надигна и погледна към Дювал.

— Хестър как се справя?

— Наред е, всичко е наред — увери го Мая. — Обаче още не е Хестър.

— Въпреки това го наричай Хестър. Може да има значение!

— Ти си шефът — съгласи се тя.

Дал седна отново на креслото на втория пилот.

— Помниш ли как да го направиш? — попита той Керенски.

— Прицелвам се в цепнатината между акреционния диск и радиуса на Шварцшилд и форсират двигателите на сто и десет процента — отвърна астрогаторът добросъвестно. — Знам си урока. Въпреки че щеше да ми е по-полезно да съм наблюдавал по време на самата процедура предишния път. Но не, вие ме държахте в контейнер. Без панталони!

— Много съжалявам — каза Дал.

— Не че има значение и без друго — ухили се лейтенантът. — Аз съм ви заешкото краче за късмет, нали? Така че ще се справим с това изпитание без проблеми!

— Да се надяваме, че и за другите важи същото.

— Ако този твой план проработи — попита Керенски, — откъде ще разберем, че е проработил?

— Когато съживим Хестър, той ще си е Хестър — каза Дал.

Изписука сензор.

— Преход след десет секунди — заяви астрогаторът. — Значи няма да разберем, преди да се върнем на „Дръзки“.

— Вероятно — каза Дал.

— Вероятно ли?

— Сетих се за един начин, по който ще научим, че трансферът не се е получил.

— Как?

Совалката се заби в назъбения процеп между акреционния диск и радиуса на Шварцшилд и премина незабавно.

На главния экран надвисваща огромна планетата Форшан, а над нея дузина кораби, включително „Дръзки“, бяха вкопчени в битка.

Всеки един от сензорите на борда засвятка в червено и започна да вие.

Най-близкият до тях звездолет засия, изстреляйки цял куп торпеда срещу совалката.

— Когато преминем, може да се озовем в нещо такова — обясни
Дал.

Керенски изпищя и на Анди му призля, когато лейтенантът
гмурна совалката в серия обходни маневри.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Идват пет торпеда — каза Дал, втренчен в дисплея на втория пилот и борейки се с гаденето в корема си, предизвикано от резкия лупинг.

— Знам — изръмжа Керенски.

— Двигателите са много зле — добави Дал. — Изпекли сме ги при преминаването.

— Знам — повтори астрогаторът.

— Защитни средства?

— Това е *совалка* — изсъска Керенски. — Използвам ги всичките! — и хвърли совалката в яростен свредел. След маневрата торпедата промениха курса си и първоначалната конфигурация се разпръсна.

На екрана на Дал светна съобщение.

— Три торпеда са ни прихванали — съобщи той. — Сблъсък след шест секунди!

Керенски вдигна очи към тавана, все едно към небесата:

— Дявол те взел, нали съм от *главните герои*! Направи нещо!

Лъч светлина избликна от „Дръзки“, изпарявайки най-близкото торпедо. Лейтенантът устремно изтегли совалката встрани, за да се размине с взрива и отломките. Пулсовият лъч на „Дръзки“ прихвана и другите торпеда и ги разложи на съставните им атоми.

— Мамка му и светаго духа, *стана*! — възклика Керенски.

— Само да го знаеше и преди, а? — ухили се Дал и се изненада сам себе си.

Телефонът на совалката се активира.

— Керенски, обади се!

В другия край на линията беше Абърнати.

— Керенски слуша.

— Нямаме време! — заяви капитанът. — С теб ли е носителят?

„Носител ли?“ — зачуди се Дал и после си спомни, че Хестър носи в тялото си инвазивни клетки, в чиято ДНК е кодирано

съобщение, описващо последната воля и завещанието на лидера на форшанската дяснотранна схизма — които, ако бъдеха разчетени, щяха да сложат край на религиозните войни на Форшан, което пък нямаше да е удобно за никой от лидерите и от двете страни на конфликта — на свой ред и причината за наличието на всички тези кораби в небето: целта им бе да свалят совалката.

След това Дал си спомни, че допреди една секунда не беше вярно абсолютно нищо от цялата тази дивотия.

Но сега вече беше.

— Носителят е при нас — докладва Керенски. — Моряк Хестър.
Да. Но е ужасно зле, капитане! Едва го поддържаме жив!

Панел на екрана на втория пилот засия пред Дал.

— Три нови торпеда идват насам! — каза той на астрогатора, който завъртя совалката в нова поредица главозамайващи маневри.

— Керенски, говори главният медицински офицер Хартнел — обади се нов глас. — Имунната система на моряка Хестър се бори с тези клетки и губи битката! Ако не го качим веднага на борда, те ще го убият и след това и клетките ще умрат!

— Обстреляват ни — отвърна Керенски. — Което малко затруднява придвижването.

Нов пулсов лъч бъльвна от „Дръзки“ и изпари следващите три торпеда.

— Ти се тревожи за стигането до „Дръзки“, Керенски — нареди Абърнати, — и остави на нас да се тревожим за торпедата! Край!

— Носител ли? — обади се Дювал от задната част на совалката.

— В тялото си имал клетки с кодирано съобщение в ДНК-то?
Това е пълна идиотщина!

— Ник Уейнщайн беше принуден да напише епизода ужасно набързо — оправда го Дал. — Трябва да му го признаете!

— Той е написал също и *това*, а? — Керенски посочи към наблюдалните екрани и ширналата се пред тях космическа битка. — Ако някога го видя отново, ще му наритам задника!

— Съсредоточи се! — нареди Дал. — Трябва да стигнем до „Дръзки“, без да умрем!

— Как мислиш, дали синът на Поулсън е в старото тяло на Хестър? — попита Керенски.

— Какво?

— Мислиш ли, че размяната свърши работа?! — попита лейтенантът, поглеждайки към него.

Дал на свой ред погледна през рамо към тялото на носилката.

— Не знам. Може би?

— „Може би“ ми е достатъчно — астрогаторът прекрати маневрирането със совалката и я стрелна право към „Дръзки“ с най-високата възможна в сегашното й състояние скорост. Около тях форшанските кораби изстреляха торпеда, лъчи и снаряди. „Дръзки“ засия като коледно дръвче, стреляйки с всички налични оръжия, за да свали торпедата, да обезоръжи лъчите и ракетните оръжия на форшанския космически флот.

— Това е лоша идея! — заяви Дал на Керенски, който мрачно се взираше напред, центрирал „Дръзки“ в средата на наблюдателното си поле.

— Или ще живеем, или ще умрем — отвърна лейтенантът. — Защо да се ебаваме?

— Повече те харесвах, преди да станеш фаталист! — заключи Анди.

Дясното на борд се взриви торпедо, което изтласка совалката от курса й. Инерционните погасители примигнаха, размятайки Хестър, Дювал и Хенсън из задната част на совалката.

— Не влитай в торпеда! — извика Дювал.

— Вината е на сценариста! — отвърна Керенски.

— Това е тъпо оправдание! — възрази Мая.

Совалката отново се разлюля, а второ торпедо отбеляза разминаване на косъм.

След това влетяха между двойка кораби, пробивайки си път към „Дръзки“.

— Совалковият док е на носа! — обади се Дал. — Не се насочваме натам!

— Сега ще разберем колко добър совалков пилот съм според сценариста! — отвърна Керенски и завъртя совалката в задна спирала на Фиbonачи, минаваща над „Дръзки“.

Дал простена, когато корабът се завъртя и назря на главния екран. При прелитането си торпедата караха совалката да избира, пропускайки на косъм нейната скъсяваща се дъга. Дал беше сигурен, че ще се размажат в обшивката на „Дръзки“, но миг по-късно се

озоваха в совалковия док и тупнаха на палубата. Совалката яростно изскърца и от външната ѝ страна се разнесе трясък от счупване.

Керенски угаси двигателите с доволен крясък:

— Това е то яката телевизия!

— Никога повече не идрам да летя с теб! — предупреди го Дювал от задната част на совалката.

— Няма време за губене! — изръмжа лейтенантът, сменяйки настроението си така внезапно, че у Дал не остана и капка съмнение, че го е сграбчило Повествованието. — Трябва да закараме Хестър в лазарета! Дал, ти си с мен от лявата страна на носилката. Дювал, Хенсън, хващате отдясно. Да побързаме!

Дал се разкопча и с внезапно омекнали колене се заолюлява към кърмата на совалката. Керенски беше използвал името на Хестър под влияние на Повествованието.

Докато търчаха пред коридорите с носилката, чуваха бутменето и тътена на „Дръзки“ под обстрел.

— Сега, когато сме на борда, всички тези кораби нападат „Дръзки“ — обясни Керенски. — Трябва да побързаме!

Корабът потрепери отново, по-силно.

— Доста се забавихте! — заяви медицинският офицер Хартнел, когато те четиримата вкараха носилката в лазарета. — Още малко и нямаше да имаме лазарет! Или каквато и да е друга част от кораба!

— Не можем ли да избягаме? — чу се да казва Дал, докато наместваха носилката.

— Двигателите бяха повредени по време на нападението — отвърна Хартнел. — Няма къде да бягаме. Ако не успеем много бързо, да извадим това съобщение от моряка всички сме мъртви! Вдигай!

Четиримата вдигнаха тялото на Хестър и го положиха на медицинската маса. Докторът включи таблета си и тялото на „носителя“ се скова.

— Така, вече е в стаза — заяви Хартнел. — Ще остане стабилен, докато всичко приключи! — погледна към таблета си и се намръщи. — Откъде, по дяволите, са всички тези фрактури и мозъчната травма?

— Пътуването със совалката беше много тежко — заяви Керенски.

Хартнел го погледна така, сякаш се канеше да каже нещо, но след това целият кораб подскочи, мятайки на пода всички освен

Хестър.

— Ох, това не е на добре! — промърмори Дювал.

Телефонът на Хартнел се включи.

— Говори капитанът — каза Абърнати по линията. — Какво е състоянието на носителя?

— Моряк Хестър е жив и в стазис — докладва Хартнел. — Каня се да взема проба от инвазивните клетки и да започна процеса по декодиране.

Корабът отново яростно се разтърси.

— Ще трябва да работите по-бързо! — заяви Абърнати. — Понасяме удари, които не можем да си позволим. Трябва ни бързо разшифроване!

— „Бързо“ няма как да стане — отвърна Хартнел. — Колко време може да ми отпуснете?

Ново потреперване и лампите примигнаха.

— Не повече от десет минути — каза Абърнати. — Опитай се да не ги използваш докрай! — и се изключи.

Хартнел огледа присъстващите.

— Прецакани сме! — каза.

Дал не можа да се въздържи да не се ухили наудничаво при тези думи.

„Почти съм сигурен, че не беше в Повествованието, когато го каза!“ — помисли си.

— Анди! — обади се Хенсън. — Кутията!

— Мамка му! — възклика Дал. — Кутията!

— Какво е Кутията? — попита Хартнел.

— Вземете проба и ми я дайте — каза му Анди.

— Защо?

— Ще я занеса в ксенобиологията да я пусна там.

— Разполагаме със същото оборудване тук...

Дал погледна към Керенски с молба за помощ.

— Просто го направи, Хартнел — нареди лейтенантът. — Преди всички да умрем заради теб!

Докторът се намръщи, но взе пробника си и го заби в ръката на Хестър, след това извади контейнерчето с пробата и го връчи на мичмана.

— Ето! А сега някой моля да ми обясни за какво става дума!

— Анди! — намеси се Хенсън. — За да стигнеш до ксенобиологията оттук, се налага да минеш през палуба шест!

— Вярно — Дал се обърна към Керенски. — Ела с мен, моля те!

— Кой ще ми каже какво става тук?! — попита Хартнел, а след това Дал и Керенски минаха през вратата и излязоха в коридора.

— Какво ѝ има на палуба шест? — попита лейтенантът, докато тичаха.

— Има тенденцията да се взривява, когато ни нападат — обясни Дал. — В моменти като сегашния.

— Пак ли ме използваш вместо заешко краче?

— Не точно, но...

Палуба шест експлодираше и гореше.

— Коридорите са блокирани! — надвика шума Керенски.

— Насам! — извика Дал и удари с длан копчето за достъп до товарните тунели.

Чу се шумно всмуване, когато нагрятият въздух от палуба шест нахлу в отворения шлюз. Керенски премина и Анди затвори зад него, а в коридора зад гърба им избухна още нещо.

— Оттук!

Те двамата си проправиха път край товарните колички и до входна врата от другата страна на палубата, а след това обратно в основните коридори.

Лейтенант Колинс не изглеждаше щастлива да види Дал.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Анди я пренебрегна и се насочи към склада, откъдето извади Кутията.

— Хей, не можеш да я използваш в присъствието на Керенски!

— възмути се Колинс, настъпвайки към младежа.

— Ако се опита да ме докосне, свали я! — нареди Дал на Керенски.

— Ясно!

Колинс рязко се закова на място.

— Вземи ѝ таблета — добави Анди.

Керенски взе таблета на лейтенантката.

— Колко време имаме? — попита Дал и постави Кутията на индукционната поставка.

— Седем минути — отвърна астрогаторът.

— Ще стане! — Анди пъхна пробата в Кутията и натисна зеления бутона. След това отиде до Керенски, взе таблета на Колинс, отписа я и се логна в собствения си акаунт.

— А сега какво? — попита спътникът му.

— Сега ще чакаме — отвърна Дал.

— Колко време?

— Колкото е драматично приемливо!

Керенски позяпа Кутията.

— Значи това е нещото, което ме предпази да не стана на пиختия, когато пипнах меровианска чума?

— Точно така.

— Ама че е шантаво!

Колинс зяпна Керенски с увисната челюст.

— Ти знаеш? — попита. — Не биваше да научаваш!

— В момента знам доста повече от теб — увери я астрогаторът.

Кутията иззвъня и на таблета плиснаха данни. Дал почти не ги погледна.

— Дотук добре — каза. — Сега обратно в лечебницата!

Изтърчаха от ксенобиологията и през товарния коридор се върнаха на палуба шест.

— Почти стигнахме! — възклика Керенски, докато излизаха сред пожарищата на палубата.

Корабът се разтърси яростно и главният коридор на палуба шест се срути върху Дал, смазвайки го и забивайки назъбено парче метал през черния му дроб. Мичманът се втренчи за момент в него, после в Керенски.

— Що ти беше да казваш „почти стигнахме“? — прошепна, а думите капеха от устата му между капките кръв.

— О, Боже, Дал! — Керенски се помъчи да вдигне отломките от него.

— Спри! — нареди му Дал, но лейтенантът не му обърна внимание. Повтори по-настоятелно: — *Спри!*

Керенски спря. Анди побутна към него таблета, който все още стискаше.

— Нямаме време. Вземи резултатите! Заредете ги в компютъра в лечебницата. Не позволявай на Хартнел да спори! Когато компютърът

се сдобие с данните, Повествованието ще ги подхване. Ще стане. Но трябва да си там. Побързай!

— Дал...

— Ето защо те взех с мен — обясни мичманът. — Понеже знаех, че каквото и да се случи с мен, ти ще успееш да стигнеш навреме. Сега върви! Стани герой, Керенски! Стани герой!

Керенски кимна, взе таблета и хукна.

Дал остана да лежи с прободен черен дроб и в последните си мигове в съзнание се опита да се съсредоточи върху факта, че Хестър ще живее, корабът ще бъде спасен и приятелите му ще довършат дните си, без да ги преследва Повествованието. За всичко това бе нужна само още една драматична смърт на статист. Неговата драматична смърт.

„Честна сделка е“ — каза си и се опита да се утеши с мисълта колко добре свършва всичко. Всичко е тип-топ. Спасява приятелите си. Спасява Матю Поулсън. Спасява „Дръзки“. Честно и почтено.

Но докато светът посивяваше и потъваше в чернота, последна мисъл избълбука от дълбините на онова, което бе останало от него.

„Мамка му, искам да живея!“

Но след това все пак настъпи мрак.

* * *

— Стига толкова драматизъм! — заяви нечий глас. — Знаем, че си буден!

Дал отвори очи.

Над него се беше надвесил Хестър, зад когото надничаха Дювал и Хенсън.

Анди му се усмихна.

— Получи се — каза. — Това си ти! Наистина стана!

— Разбира се, че се получи! — ухили се Хестър. — Защо да не стане?

Дал се изсмя слабо. Опита се да се надигне, но не успя.

— В стазисно медицинско кресло си — обясни Дювал. — Отглеждаш си нов черен дроб и доста изгоряла кожа, зарастват ти и счупени ребра. Няма да ги хареса какво ще усетиш, ако мръднеш!

— Откога съм в това нещо? — попита младежът.

— От четири дни — отвърна Хестър. — Беше жив труп!

— Мислех, че съм чист труп.

— О, щеше да си трупясал, ако някой не те беше спасил! — увери го Дювал.

— Кой по-точно? — попита Дал.

Пред него се появи ново лице.

— Дженкинс!

— Ти беше точно до товарния тунел — обясни програмистът. —

И си рекох, че пък що да не ти помогна!

— Благодаря ти.

— Няма нужда от благодарности — отвърна Дженкинс. — Направих го по-скоро от личен интерес. Ако умреше, никога нямаше да разбера дали си доставил онова съобщение от мое име.

— Предадох го — увери го Дал.

— Как го прие тя?

— Прие го добре, даже се очаква да ти върна една целувка от нея.

— Е, може би някой друг път — притесни се Дженкинс.

— За какво си говорите вие двамата? — поинтересува се Дювал.

— Ще ти обясня по-късно — Дал отново се вгледа в програмиста. — Значи си излязъл от нелегалност, така ли?

— Да — отвърна косматкото. — Време е вече.

— Добре.

— А добрата новина е, че всички сме герои — даде Хестър. — „Съобщението“ бе извадено от тялото ми и излъчено от „Дръзки“, с което се сложи край на религиозната война на Форшан. Само какъв късмет, а?

— Изумително! — възклика престорено Дал.

— Разбира се, дори и в грам от историята не се съдържа и капка смисъл, като се замислиш — даде Хестър.

— Че кога е имало?

По-късно същия ден, след като приятелите му си тръгнаха, в лазарета се появи и друг посетител.

— Научен офицер К'ийнг! — възклика Дал.

— Мичман! Оправяш ли се?

— Така твърдят.

— Лейтенант Керенски ми съобщи, че ти си разшифровал кода, за да бъдат излъчени навреме последната воля и завещание на водача на дяснотранната схизма.

— Предполагам, че така излиза — призна Дал. — Макар че не мога да си припиша цялата заслуга.

— Въпреки това за смелостта и саможертвата ти съм те препоръчал за повишение — заяви К'ийнг. — Ако го одобрят, а несъмнено ще го одобрят, тогава ти също ще се издигнеш в ранг. Тъй че нека бъда първият, който ти го казва: Поздравления, лейтенант!

— Благодаря, сър — отвърна Дал.

— Има и още нещо — даде научният офицер. — Само преди няколко минути получих специално кодирано съобщение от Висшето командване на Общовселенското обединение. Беше ми съобщено, че трябва да ти прочета текста на глас, и то насаме.

— Добре, сър. Готов съм!

К'ийнг извади телефона си, натисна екрана и прочете думите на него:

„Анди, не знам дали тези слова ще те достигнат. Ник написа сцената и я заснехме, но е очевидно, че няма да бъде излъчена по телевизията. Не знам дали самият процес на заснемане е достатъчен, а не виждам и начин да ни съобщиш, ако си получил съобщението ми. Но ако стане, надявам се да узнаеш две неща. Първо, много се извинявам за всичко, през което се наложи да преминете — Ник имаше усещането, че наистина трябва да наблегнем на действието в тази серия, иначе публиката щеше да започне да се пита какво става. Може би това не представлява кой знае какъв аргумент за теб в момента, предвид къде се намираш, но определено имаше смисъл за нас. Второ, думите не ми стигат да благодаря на теб, Джаспър и цялата група за онова, което сторихте за семейството ми и за мен. Ти ми върна сина и с този си жест върна слънцето в живота на всички ни! Ще спазим нашата страна на уговорката. Ще бъде изпълнено всичко, както сме се споразумели. Не знам какво друго да ти кажа освен това: благодаря, задето ни даде възможност да заживеем щастливо оттук насетне. Ще сторим същото и за теб. С любов и благодарност — Чарлз Поулсън.“

След кратка пауза Дал каза на К'ийнг:

— Благодаря!

— Няма защо — офицерът и си прибра телефона. — Извънредно странно съобщение.

— Би могло да се каже, че е кодирано, сър — отвърна новоповишиеният лейтенант.

— А позволено ли ти е да кажеш на прекия си началник за какво се отнася?

— Това е съобщение от Господ — отвърна Дал. — Или по-точно от човек, достатъчно близко до Него за нашите цели.

К'ийнг оценително огледа подчинения си:

— Понякога имам чувството, че на борда на „Дръзки“ се случват неща, за които не ми е писано да научавам. Подозирам, че това е едно от тях.

— Сър, с цялото ми уважение — каза Дал, — просто не знаете колко сте прав!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Дювал попита:

— И сега какво?

Бяха се събрали и четиридесета в столовата и ровеха в чиниите си с обяд.

— Какво имаш предвид? — попита Хестър.

— Ами — а сега какво? — Дювал го посочи. — Ти си трансплантиран в ново тяло... — завъртя се към Дал. — Той пък се върна от мъртвите, а и всички ние ходихме до алтернативна реалност, за да се спасим да не ни избиват за целите на драматургията. Спечелихме. А сега какво?

— Не мисля, че гледаш на случилото се от правилната посока — отвърна Хенсън. — Според мен не сме спечелили нищо друго освен правото сами да контролираме собствения си живот.

— Така е — съгласи се Хестър. — Всичко преживяно означава просто, че ако един ден се подхлъзнем в банята и си счупим главата в ръба на тоалетната чиния, последната ни мисъл може да бъде изпълнено със задоволство: „Е, аз и само аз си го причиних!“

— Както го излагаш, май не си струваше усилията — замисли се Дювал.

— Нямам против да умра след удар в ръба на тоалетната — възрази Хестър. — Стига да се случи на възраст поне сто и двайсет години.

— На сто и двайсетия ти рожден ден ще дойда да лъсна подовете — обеща му Мая.

— Ще те очаквам с нетърпение!

— Анди? А ти добре ли си? — попита Хенсън.

— Добре съм — усмихна се Дал. — Съжалявам. Просто си размишлявах. За това да си измислен и тъй нататък.

— Тази фаза вече я минахме — отвърна Хестър. — Това беше същността на целия ни напън.

— Прав си — съгласи се Анди. — Така е.

Дювал погледна телефона си.

— Мамка му, ще закъснея! Ще развеждам нов член на екипажа!

— О, тежкото битие на повишените! — промърмори Хестър.

— Ами тежко си е наистина! — отвърна Мая и се надигна.

— Ще те изпратя — предложи й младежът. — Така че да можеш да споделиш повече подробности за мъките си.

— Отлично — съгласи се Дювал и двамата си тръгнаха.

Хенсън отново се загледа в Дал. След малко попита:

— Все още ли размишляваш за измислените герои?

— Донякъде. Но всъщност си мислех за теб, Джими!

— За мен?

— Ами да. Понеже докато се възстановях от последното ни приключение, осъзнах нещо съществено за теб. Всъщност не ти е тук мястото!

— Много интересно — заинтригува се Хенсън. — Защо мислиш така?

— Ами нека съставим списък. Сещаш ли се как ние петимата се срещнахме първия ден, онзи, в който постъпихме в екипажа на „Дръзки“? Всеки от нас се оказа жизненоважен по някакъв свой начин. Излезе, че ключов за приключението е Хестър, който уж беше най-незначителен. Дювал имаше медицинска подготовка и се сближи с Керенски, което пък ни помогна, когато имахме нужда от него, и го накара да се включи в екипа, когато ни потрябва. Фин ни даде инструментите и информацията, от които се нуждаехме, а смъртта му се оказа катализатор за действие. Дженкинс ни снабди с контекста за нашата ситуация и със способа да предприемем нещо по въпроса.

— Ами ти? — попита Хенсън. — Къде е твоето място в историята?

— Честно казано, това и аз се затруднявах да определя — призна Дал. — Чудех се с какво допринасям аз в групата. Мислех си, че може би аз съм човекът с плана... онзи, който измисля основните идеи, според които действат всички останали. Осъществява логистиката. Но после се замислих за Керенски и за това с какво допринася той за сериала.

— Той е човекът, когото смазват в почти всяка серия, за да се покаже, че и главните герои ги сполитят беди — обади се Хенсън.

— Точно така.

— Но ти няма как да си Керенски, понеже вече си имаме един — самия той.

— Не става дума за това, че пребиват Керенски — възрази Дал, — а за това, че той не умира.

— Изгубих ти мисълта.

— Джими, колко пъти би следвало да съм умрял, откакто стъпих на борда на „Дръзки“? Сещам се за поне три случая. Първия път, когато бях нападнат при колонията в Ескридж, там, където загинаха Касауей и Мбеки. След това в залата за разпити на „Нант“, където бяхме с Фин и капитан Абърнати. А след това на палуба шест, когато се завърнахме на „Дръзки“ с Хестър. Три пъти би трябвало да съм ритнал кофата, без никакви условности и съмнения. *Би* трябвало да съм умрял три пъти! Но не съм. Да, раняваха ме. При това наистина сериозно. Но го преживявах. Та това ме наведе към истината. Аз съм главният герой.

— Ама ти си статист! — възрази Хенсън. — Всички сме такива. Дженкинс го каза. Чарлз Поулсън го каза. Дори актьорът, който те играе, твърди същото!

— Аз съм статист в сериала — отвърна Дал. — Но съм главният герой в нещо друго.

— Какво? — попита Хенсън.

— Именно това бих искал да ми кажеш, Джими.

— Какво? Какви ги говориш?

— Помниш ли — казах, че не ти е тук мястото? Всички в групата изпълняват някаква важна за историята роля. Всички освен теб. Що се отнася до теб, ти просто се навърташ *наблизо*, Джими. Имаш си минало, но то всъщност няма никакво значение за онова, с което сме се захванали. Притежаваш няколко полезни способности — беше назубрил подробностите за сериала, умееш да разговаряш с хората и от време на време им напомняш да вършат разни работи. Допринасяш точно толкова, колкото да изглежда, че имаш някаква роля. Но колкото повече си мисля по въпроса, толкова по-ясно ми става, че в действителност не пасваш в картинаката така, както всички ние.

— Жivotът е такъв, Анди — възрази Хенсън. — Объркан е. Не всички пасваме идеално в него.

— Не — отвърна Дал. — Ние *пасваме*. Всички пасват. Всички останали освен теб. Единственият начин да имаш и ти място в

историята е просто да не ти е дошло още времето. Единственият начин да паснеш е, ако с нас става нещо друго. Очакваше се да си мислим, че сме реални хора, докато не открихме, че сме участници в телевизионен сериал. Но съм наясно, че за мен самия това обяснение не е достатъчно. Вече би трябвало да съм умрял няколко пъти, както би било нормално да умират също и Керенски и останалите главни герои на сериала, само че те са живи, понеже вселената си ги е набелязала за любимци. Вселената е набелязала за любimeц и мен...

— Може просто да си късметлия.

— Чак такива късметлии в реалността няма, Джими! Та да ти споделя какво си мисля. Смяtam, че няма телевизионен сериал. Не и истински. Смяtam, че Чарлз Поулсън и Марк Кори, а и Брайън Абнът, както и всички други от миналото са също толкова измислени, колкото се предполага да сме и ние. Смяtam също, че капитан Абърнати, командир К'ийнг, медицинският офицер Хартнел и главният механик Уест играят дребните роли в нашето повествование, а ние с Мая, Фин и Джаспър сме хората, които имат значение в действителност. Смяtam също, че в крайна сметка ти съществуваш по една-единствена причина.

— И каква е тя, Анди? — полюбопитства Хенсън.

— Да ми кажеш, че съм прав в размишленията си.

— Родителите ми биха били изненадани от заключението ти — каза Хенсън.

— Моите родители щяха да се изненадат от всичко случващо се — отвърна Дал. — Но в случая не става въпрос за родителите ни.

— Анди, познаваме се от години... Все ми се струва, че знаеш кой съм аз.

— Джими — отвърна Дал, — моля те! Кажи ми, ако съм прав!

Хенсън поседя известно време, загледан в приятеля си. Накрая отбеляза:

— Не смяtam, че всъщност ще се зарадваш особено, ако ти се каже, че си прав в размислите си.

— Не искам да се радвам — отвърна Анди. — Просто искам да знам!

— А и дори ако си прав — додаде Хенсън, — какво ще извлечеш от това? Не ти ли е по-добре да си вярваш, че си постигнал нещо? Че си достигнал до обещания ти щастлив завършек? Защо искаш да ровиш по темата?

— Понеже искам да знам. Винаги съм искал да знам!

— Понеже си такъв човек, вярно си е — съгласи се Хенсън. — Търсач на истината. Духовник.

— Да.

— Човек, който иска да знае дали наистина е, какъвто е, или са го написали да бъде такъв — даде богаташът.

— Да.

— Някой, който има нужда са се увери дали наистина е самостоятелен или...

— Силно се надявам, че не се готвиш да се пошегуваш, както ми се струва!

Хенсън се усмихна:

— Извинявай, просто нямаше да се сдържа... — той се надигна от мястото си и се изправи. — Анди, ти си ми приятел. Нали вярваш в това?

— Да — отвърна Дал. — Вярвам!

— Тогава може би трябва да повярваш и в това — независимо дали си статист или главен герой, историята свършва тук. Когато приключи, какъв би искал да бъдеш и какъв си ще зависи само и единствено от теб. Ще се случва далеч от погледа на всякааква публика и от перото на писателя. Ще си свободен.

— Ако продължа да съществувам, когато спрат да ме описват — даде Дал.

— И това го има — съгласи се Хенсън. — Интересен философски въпрос. Но ако се налага да изказвам предположения, бих казал, че твоят създател ще изкаже желание да живееш щастливо оттук насетне.

— Това е просто предположение, така ли? — попита Дал.

— Може и да е нещо повече от предположение — смотолеви синът на милиардера. — Но все пак ще ти споделя поне едно: ти беше прав.

— За кое?

— Че още не съм направил това, което се очаква от мен — обясни Хенсън. — Но сега е време да ида да се занимая с нещо друго, с което би трябвало — тоест да заема поста си. Ще се видим на вечеря, Анди!

Дал се ухили.

— Да, ако сред нас има свободни по това време.

— Суперско, ще се видим тогава! — Хенсън се отдалечи.

Анди поседя още няколко минути в столовата, обмисляйки всичко, което се беше случило, и онова, което приятелят му сподели. След това се изправи и отиде на поста си на мостика. Понеже, независимо дали беше измислен или не, на борда на космически кораб, в телевизионен сериал или на някакво съвсем друго място, той все пак си имаше работа за вършене, заобиколен от приятелите си и екипажа на „Дръзки“.

И той съвестно изпълняваше задълженията си до онзи ден шест месеца по-късно, когато повреда в системите предизвика врязването на „Дръзки“ в малък астероид, при което корабът се изпари, а всички на борда му загинаха на място.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Не, не, просто се ебавам с теб.
Всички живяха в щастие до края на дните си.
Честна дума.

КОДА^[1] I

[1] Кода — допълнителна част след края на музикално произведение, свързана сюжетно и стилово с него. ↑

ПЪРВО ЛИЦЕ

Здравей, Интернет!

Няма подходящ начин да започна това чудо, тъй че направо скачам с главата надолу.

И тъй, аз съм сценарист на телевизионен сериал по голяма мрежа, който току-що откри, че хората, които е измислят в главата си (и е избивал със скорост от около един на епизод), са всъщност истински. А сега получих писателски блокаж и не знам как да се отърва от него, а ако не го измисля много скоро, ще ме уволнят. Помощ!

Ето, сега прекарах 20 минути втренчен в този последен абзац и се чувствах като пълен идиот. Нека го разделя на по-дребни части, така че да мога малко по-добре да ти го обясня.

„Здравей, Интернет“: Нали се сещате за онзи комикс от „Ню Йоркър“, където едно куче си говори с друго посредством компютър и казва „В интернет никой не знае, че си куче“. Аха, така си е, самата истина.

Не, аз не съм куче. Но да, имам нужда от доза анонимност. Понеже, мили Боже, виж само какво съм написал преди малко. Това не е от нещата, дето просто ги казваш на глас пред други хора. Но в интернет? Анонимно? Може и да стане.

„Аз съм сценарист...“: Наистина съм такъв. От няколко години работя по сериала, който (уф) има достатъчно успех да се върти по телевизията вече няколко години. Не ми се ще да навлизам в особено много подробности за него, понеже — не забравяйте — се опитвам да запазя известна анонимност в случая, докато разреша проблема, пред който съм изправен. Достатъчно е да кажа, че сериалът няма да спечели някое сериозно „Еми“, но все пак е от онзи тип, който ти, драги ми Интернет, вероятно следиш. Освен това в истинския свят си имам страница в IMDB. И е доста дълга. Та така.

„.... който току-що откри, че хората, които създава в главата си, са истински“: Да, знам. Знам! Не казах ли по този повод „Мили

Боже!“ само преди два абзаца? Не си мисли, че нямам представа колко същите с бели конци изглежда това твърдение — като бълнуване на откачалник на спийд? Знам. Много, много, много, много добре го осъзнавам. Щях да пиша за това в собствения си истински блог (ако си имах истински блог де, понеже работя за ежеседмичен телевизионен сериал и *откъде да взема времето*) и да намеря някакъв начин да се превърна в същински Уитли Стрибър^[1] покрай тази история. Но не искам да ми се случва подобно нещо. Това е лайфстайл. Шантав лайфстайл, свързан с говорене късно нощем в подкаста си с хора с шапки от фолио. Не искам подобно нещо. Просто копнея да мога да се върна отново към писането си.

Но все пак: Хората, които описвам в сценариите си, съществуват. Знам го, понеже се срещнах с тях, кълна се в Господ, изправиха се пред мен от плът и кръв, можех да посегна и да ги докосна. А всеки път, когато убивам някой в творенията си, той наистина умира. За мен това е просто полагане на словото върху страницата. За тях е падане от висока сграда или удар от кола, или пък изяждане от мечка или нещо друго (това са просто примери, не са непременно начини, по които съм убивал героите си).

Само си представете! Представете си какво значи това! Самото написване на „Боб е изяден от язовци“ в сценария означава, че някъде във вселената някое бедно копеле на име Боб току-що е било преследвано и уловено от кръвожадни зверове от семейство Порови. Да, звучи много забавно, както го описвам. Но ако си на мястото на Боб? Гадна работа, а? И накрая се оказваш мъртвец, благодарение на мен. Което обяснява и следващата част:

„Сега получих писателски блокаж“: Знаеш ли, досега никога не съм разбирал какво е това блокирал творец. Човек както си е писател и внезапно открива, че не може да пише, понеже приятелката му скъсала с него? Глупости, пич, това е *идеалният* момент за писане. Не е като да имаш нещо друго за правене по нощите, нали? Много ти е трудно да се справиш със следващата сцена? Накарай нещо да се взриви. Готово! Изпълнен си с екзистенциални съмнения за мястото си във Вселената? Я се вземи в ръце! Да, ти си един незначителен червей в грамадното черво на историята. Но си незначителен червей, който си изкарва хляба, като измисля щуротии, което означава, че не му се налага да вдига тежки сандъци или да пита хората дали искат и

пържени картофки с бургера си. Така че се взимай в ръце и марш обратно на работа!

В добър ден съм способен да спретна първата чернова на един епизод за около шест часа. Бива ли го? Е, не е като излязъл изпод перото на Шекспир, но пък Шекспир е написал „Тит Андроник“ така че чудо голямо. Шест часа един сценарий в добър ден. А трябва да си призная, че като сценарист съм имал повече от достатъчно добри дни.

Но сега съм изпаднал в писателски блокаж и не мога да напиша сценарий, понеже, *мамка му, като пиша, убивам хора!* Това е съвсем прилично извинение за писателския блокаж, ако ме питате. Приятелката ти те зарязала. Чудо голямо. Пращаш хората на смърт с щракане по клавишите? Това може и да те вцепени на място. Е, вцепених се и още как. Седя си пред лаптопа, „Файнъл Драфт“^[2] е заредена и просто се взирам в екрана с часове.

„Ще ме уволнят“: Работата ми е да пиша сценарии. Ама не ги пиша. Ако не започна отново съвсем скоро, няма причина да ме държат и на работа. В състояние бях да отложа неприятностите, защото преди да ме сполети писателският блокаж, имах един сценарий в изходящата кутия, но това ми дава само около седмица спасение. Което не е много време. Нали разбирате защо съм притеснен?

„Помощ!“: Вижте, имам нужда от помощ. При това не мога да си говоря по темата с моите познати. Понеже отново: *Tова си е чиста лудост!* Не мога да си позволя хората, с които работя — или други сценаристи, с които се познавам и повечето от които са безработни и биха се изкефили много да изпълзят по трупа ми, за да се докопат до място в екипа на сериала ми, — да си мислят, че ми хлопат дъските. Такива приятни работни местенца не растат по дърветата. Но все пак трябва да поговоря с някого, понеже, дявол да ме вземе, нямам си и най-малко понятие какво би следвало да предприема в случая. Нуждая се от някаква перспектива извън тази в собствената ми глава!

И ето тук идва твоята роля, Интернет. Ти имаш перспектива. А и предполагам, че някои от четящите този текст може да се окажат достатъчно отегчени, че да помогнат на някакъв си анонимен пич в интернет, който търси съвет за напълно идиотска ситуация. Все пак или това, или „Гневните пилета“, нали така?

Та, какво ще кажеш, Интернет?

Твой: Анон-и-писател

* * *

Тъй значи, добрата новина е, че очевидно хората четат това писание. Лошата е, че ми задават въпроси, вместо, нали се сещаш, да ми помагат. Но пък от друга страна, когато анонимно публикуваш в интернет вестта, че героите, за които пишеш, внезапно са оживели, предполагам, че се очаква първо да отговориш на няколко въпроса. Ами добре. Та за онези от вас, които имат нужда от подобно упражнение, ето набързо по нещо покрай най-често срещаните въпроси, които съм имал до момента. Ще перифразирам някои, за да не повтарям и тях, и коментарите.

Пич, ти сериозно ли говориш?

Пич, съвсем сериозен съм. Не съм се надрусал (надрусането е по-забавно), не си го измислям (ако си го измислях, щяха да ми плащат за това) и не съм се побъркал (лудостта също щеше да е по-забавна). Съвсем истинско си е.

Наистина ли?

Да.

Ама наистина ли?

Да.

Ей, наистина?!?

Я мълък. Следващият въпрос!

Зашо не си обсъдил това с терапевта си?

Понеже, обратно на популярното вярване, не всеки сценарист в Лос Анджелис ходи на терапия още отпреди да е проходил. Всичките ми неврози са управляеми (или поне бяха досега). Предполагам, че мога да си намеря терапевт, но това ще е адски първи сеанс, нали, а и не съм напълно убеден, че ще изляза от кабинета, без да съм упоен и пратен във веселата ферма. Наречете ме параноик.

Това не е ли като сценарий за нещо от рода на „Не може да бъде!“?

Може би? Става дума за филма на Уил Фаръл, където той е герой в нечия книга, нали? (Знам, че трябва да проверя в IMDB, но ме мързи.) Само дето аз съм сценарист, а не герой. Тъй че концепцията е същата, развитието — друго. Но... кой знае.

Обаче пък, виж, дори ако е така, не съм казал, че това, което ми се случва в момента, е креативно 100% оригинал. Така де, ето ви „Пурпурната роза от Кайро“, в която героите слизат от екрана. Сещам се и за книгите на Джаспър Форд, където всички са или приказни феи, или литературни герои. Също и онези на Дениз Хоган, където тя винаги спори с героите си и понякога те не я слушат и оплескват сценариите ѝ. Майка ми много ги обичаше. Да му се не види, има го също и „Последният екшън герой“, дявол да го вземе! Гледали ли сте го? А, така ли? Извинявайте тогава.

Има я също и малката, но издайнческа подробност, че всички изброени дотук събития са въображаеми, а въпросното нещо *наистина ми се случва*. Както казах, разликата е малка. Но е съществена. Не целя оригиналност с тези си словоизлияния. Целя решение на проблема.

Ей, дали сериалът ти е [напишете името на един сериал тук]?

Друже, каква част от „търся анонимност“ не си разbral? Дори ако си предположил правилно, все едно няма да ти кажа. Искаш ли да ти подскажа? Ами добре: не е „Рокфелер плаза 30“. А и аз не съм Тина Фей. Ммм... Тина Фей!

Също така:

Нали знаеш, че напоследък интернет е наясно дали си куче, а?

Да, обаче *tova* куче си отвори този блог акаунт с помощта на избран наслуки адрес за електронна поща и обикаля изнета посредством Тор^[3].

Зашо не вземеш просто да пишеш сценарии, където не умират хора?

Е, и това може да направя, но в такъв случай се случват две неща:

1. Сценарият бива отхвърлен и продуцентът казва: „Трябва да се вдигнат залозите в тази сцена. Я убий някого!“ А след това се налага да убия човек в сценария или на съценариста му се налага, или се намира продуцент, който, неотбелязан във финалните надписи, драсва някой и друг ред в сценария, или пък режисьорът гръмва герой по време на престрелка, тъй че все някой умира.

2. Дори ако не убия никого, все пак е нужна драма и в сериал като моя тя обикновено означава, че ако човекът не бъде убит, то бива премазан или осакатен, или прихваща болест, която го превръща в

ходещ цирей. Признавам, че да превърнеш някой герой в цирей е по-добре, отколкото да го убиеш безвъзвратно, но все пак не е приятно за героя, а и пак аз съм човекът, който му го причинява. Тъй че изпитвам вина.

Повярвайте ми, ужасно ми се иска да мога да предавам сценарии, където героите само се излежават удобно, похапват шоколади или правят горещ, страстенекс в течение на час (минус времето за реклами, твойт вдъхновен от капитализма момент за размисъл). Мисля, че и зрителите ни не биха имали против — щеше да е вдъхновяващо и образователно! Обаче сериалът не е от този тип, а и си има граници на свободата, до която съответната мрежа би ни допуснала да стигнем.

Налага се да пиша онова, което всъщност обикновено се пише за нашия сериал. Ако не го направя, ще ме изритат. Не искам да ме изригват!

Нали разбираш, че ако онова, което казваш, е истина, тогава екзистенциалните усложнения са изумителни!

Да, доста шантава история е. Мога с часове да си бъбря по темата — естествено, ако освен това не объркваш много съществено и ежедневието ми. Знаеш ли какво е? Все едно да се събудиш сутринта, да излезеш навън и да откриеш в предния си двор втренчен в теб тиранозавър. В течение на първите пет секунди се размазваш от възхищение, че стоиш пред истински, жив динозавър. А след това хукваш колкото те държат краката, защото за *Tи-рекса* си сладка, хрупка закуска размер „една хапка“.

Да не би да има тиранозавър в двора ти?

Не.

Да му се не види!

Хич не ми помагаш!

За човек, който казва, че е напълно блокирал писател, не пишеш ли твърде много?

Да, но това не е истинско писане, ясно? Не създавам нищо креативно, просто отговарям на коментари и моля за помощ. Блоговете са хубаво нещо, но всъщност онова, което ми трябва, е да пиша сценарии. Което в момента не ми е по силите. Креативният лоб в мозъка ми е напълно изгорял. Там се е извисила стената.

Спомена, че използваш „Файнъл Драфт“. Не си ли се питал дали проблемът не е в софтуера ти? Аз самият използвам

„Скрибинър“. Трябва да го пробваш!

Еха, наистина ли? Човече, ако някой получи сърдечен удар пред очите ти, дали ще се възползваш от възможността да му поговориш за чудесната си нискохолестеролна диета, а? Понеже би било *страхотно!*

Проблемът не е в софтуера. Проблемът е, че всеки път, като пиша, убивам някого. Ако ще се пробвате да ми помогате, не ми предлагайте нов модел детектор за дим, след като къщата вече гори. Грабвайте маркуч!

И във връзка с това:

Вярвам на всичко което казваш и мисля че трябва да се срещнем за да обсъдим това подробно вероятно в ТАЙНОТО ЛЕГОВИЩЕ В МАЗЕТО В КЪЩАТА НА МАМА КЪДЕТО ЖИВЕЯ.

Оoooooooooooooo, човече. Това е още една причина да си остана безопасно анонимен, нали?

Та сега, като приключихме с въпросите и отговорите, някой дали случайно не би желал наистина да ми помогне? Моля ви?

АП

* * *

Най-сетне! Истинска добра идея от коментар, която ще копирам тук изцяло.

В последния си пост спомена някои филми и книги, в които границата между създателя и създавания е била нарушена (или поне размита) в определена степен. Дали си обмислял варианта хората, автори на тези филми и книги, да са имали изживявания, сходни с твоите? Възможно е, ако е така, просто да не са говорили за това по същите причини, поради които и ти се опитваш да останеш анонимен, тоест — защото звучи напълно наудничаво. Но ако подходиш към тези автори и опитът ти е сходен с техния, то може би ще можете да поговорите насаме? Фактът, че всъщност си сценарист за телевизията, до определена степен може да ги спре да не избягат ужасени, поне първоначално.

Това „поне първоначално“ беше хубав щрих, благодаря. А и се радвам, че страдаш от халюцинацията, че сценарист в ежеседмичен

кабелен сериал има някаква основа за доверие. Стопли ми сърцето!

Но в отговор на въпроса ти, не. Не ми е хрумвало изобщо, понеже това си е лудост, нали така. А ние живеем в истински реален свят, където такива неща не се случват. Но, от друга страна, все пак се случи с мен, и — нищо лично към мен самия — аз не съм особено специална личност, нито като писател, нито като човек.

Та: трябва да призная, че е напълно възможно сполетялото мен да се е случило и с други хора. И ако е така, тогава е силно вероятно те да са намерили начин да се справят, който да не включва пълен отказ от писането. А това е и моята цел. Така че сега имам план: да се свържа с тези писатели и да открия дали държат в тайна преживявания като моите.

Този план звучи напълно разумно, докато не се замислиш какво всъщност означава. За да ти дам представа, нека те запозная с кратка, едноактна пиеса, озаглавена „Анон-и-писател представя лудостта си пред някой, който не е от интернет“.

АНОН-И-ПИСАТЕЛ

Здрави. Посетиха ме герои от собствения ми сценарий, които ми съобщиха, че ги убивам всеки път, когато пиша екшън сцена.

Случайно да ти се е случвало такова нещо?

ДРУГ ПИСАТЕЛ

Здрави, Анон-и-писател! В едната си ръка държа ограничителна заповед, в другата — електрошок. С кое от двете искаш да се запознаеш първо?

Да бе, направо не виждам как подобен идеален план може да тръгне накриво.

Но, от друга страна, нямам и по-добър план, нали?

Тъй че ето какво ще направя.

Ще си съставя списък с писателите, чиито герои проникват в реалността по един или друг начин.

Ще се свържа с тях и ще открия дали творението е основано на тяхно преживяване в истинския свят, без да се показвам като психясал

малоумник.

И право в десетката! Добре де, не точно в десетката, но ако трудовете на хората в списъка са свързани с истинските им преживявания, може би ще науча от тях начин да продължа да пиша.

Отивам да мъдря встъпления, които не звучат прекалено зловещо. Пожелай ми късмет!

АП

* * *

Хора, казвам го сериозно: спрете да се опитвате да познаете за кой сериал работя. Няма да ви кажа. Понеже не искам да ме уволнят. Което неизменно се случва, когато хора като мен започнат да говорят за работата си с хора като вас, т.е. с хащовците от интернет. И особено когато хора като мен твърдят, че героите им са се съживили и си приказват с тях. Знам, че не ви е много забавно да гадаете, но стига де! Отпуснете ми малко дикиш, моля. Обещавам, че след като всичко това приключи, ако приключи успешно, ще ви кажа. Да речем след пет години. Или след като спечеля „Еми“. Което стане първо (обзалагам се на петте години).

Става ли? Добре. Благодаря.

* * *

Здравей, Интернет! Очаквате новини. Е, ето. Идентифицирах някои креативни типове, писали истории, сходни с моето положение, включително и някои споменати по-рано: Уди Альн заради „Пурпурната роза от Кайро“, Джаспър Форд, Зак Пен и Адам Леф („Последният екшън герой“), Зак Хелм („Не може да бъде!“) и Дениз Хоган. Планът е да подхожда към тях първо с представянето си — поне да се предположи, че не съм напълно луд — и след това да ги попитам много внимателно дали това, което са писали, има някаква връзка с истински техни преживявания. Та такива писма заминават при писателите от списъка. Да видим дали ще захапят кукичката. И предварвайки въпросите на някои от вас там сред публиката, да, ще

споделя с вас отговорите — след като изрежа основните идентифициращи подробности. О, не ме гледайте така! Помните ли онова с анонимността, към която се стремя? Аха. Твърде много подробности и ще съм излязъл от моето извънредно странно килерче (ама чудесно килерче си е, ухае на бор и отчаяние). Но от друга страна, след като сте ми били полезни, предполагам, че ви дължа продължението на новините по случая.

Освен това, не си правете илюзии, очаквам, че отговорите ще бъдат от рода на: „Уха, ти си дори по-луд от повечето щуравляци, които ми пишат, що не идеш да си изкараш рецепт за антипсихотични лекарствени средства?“ Понеже така бих отговорил аз самият, ако нещо подобно изникне изведнъж в пощенската ми кутия. Даже съм отговарял точно така. Няма да повярвате какви луди идиоти ти пишат, когато си сценарист в успешен телевизионен сериал. Или може би ще повярвате. Лудостта е често срещана тези дни.

(малка пауза за изпращане на имейлите)

И така, заминаха. А сега да видим колко време ще отнеме някой да отговори. Искате ли да започнем да се обзалараме?

АП

* * *

Еха, изобщо не отне много време! Първият отговор. Имейлът е публикуван отдолу:

XXX XXXXX@gmail.com
изпратено 4:33 PM (преди 0 мин.)

Скъпи Анон-и-писател,

Здравей, аз съм XXX XXXXX, асистент на XXXXX XXXXX. Получихме вашето запитване и бихме желали да знаем дали това е някакъв креативен проект или пък интервю, което правите за голямо списание или вестник. Моля да ни съобщите.

Моят отговор:

Скъпи XXX XXXXX. Не, не пиша за вестник или списание, или блог (е, може би за личния ми блог, но това няма нищо общо). По-скоро въпросът е зададен за моя собствена информация. Благодаря и моля да ме осведомите дали XXXXX XXXXX може да ми отдели време да поговорим. Би било много полезно за мен!

Отговорът на асистента:

За нещастие XXXXX XXXXX няма никакво свободно време в момента. Благодаря за интереса и късмет на проекта ви!

Превод: лудостта ти щеше да е приемлива, ако беше за списание „Пийпъл“, та дори и за „Ас“, но щом е лудост на свободна практика, не искаме да имаме нищо общо с теб.

Ex. Имаше време, когато в този град уважаваха лудостта на свободна практика! Мисля, че беше в началото на 80-те. По онова време Дейвид Лий Рот се навърташе в „Уиски“. Или поне така съм чувал. По онова време да съм бил на около *шест* годинки.

Един отпада, остават петима...

АП

* * *

Нов отговор. Този е наистина готин, честно казано.

До: Анон-и-писател
От XXXXX X XXXX, ескуайър, партньор, XXXX, XXXXX, XXX и XXXXX

Драги г-н Писател,

Вашето запитване по електронната поща до XXXXX
XXXXXX ни бе препратено от асистента му, както и всяко
едно писмо, за което те имат чувството, че може да създаде
проблеми. Г-н XXXXXX цени много уединението си и
беше сериозно разстроен от вашето писмо, както от
съдържанието му, а и защото пристигна непоискано на
лична електронна поща.

В дадения момент нашият клиент реши да не
ескалира проблема, като поиска от полицейския отдел в
XXXXXXX да разследва вас и писмото ви. При все това
ние настояваме вие никога повече да не се опитвате да се
свържете с клиента ни по никакъв начин. Ако направите
такъв опит, ще препратим кореспонденцията ви и на
полицейския участък в XXXXXX, и на ФБР и ще
поискаме да получим ограничителна заповед срещу вас.
Няма нужда да ви казвам, че подобна заповед ще стане
веднага новина, която сериозно ще навреди на кариерата
Ви като главен сценарист на XXXXXXXXX.

Вярваме, че това е последният път, когато се налага
да общуваме с вас.

Ваш XXXXX X XXXX, ескуайър, партньор, XXXX,
XXXX, XXX и XXXX

Еха!

Само за сведение, из pratеното от мен писмо *не* започваше:
**„Драги XXXXX, докато се бях навел над леглото ви снощи,
гледайки ви как спите...“**

Честна дума.

Кълна се!

Или този човек получава повече откачени писма от обикновено,
и то от хора, които се обличат в костюма на котката му и след това се
курдисват пред къщата му, или пък се е изплашил от моето писмо по
някаква съвсем друга причина. Хмммм.

Струва ли си да въвличам ФБР, за да узная?

Не, не си струва.

Все още не. Но все пак е интересно.

А сега се налага да се боря с желанието да се маскирам като котката на въпросния господин и да се курдисам пред къщата му. Но е все още рано, а и е през уикенда. Може би след още няколко джинрикита...

АП

* * *

Из коментарите.

Не съм напълно убеден, че сте видели героите си да се съживяват, но като човек, който страда непрекъснато от творчески блокажи, изумява ме фактът, че успявате да се шегувате с положението си до такава степен, каквато показвате на сайта, особено предвид, че реалната ви работа е на пангара. Ако бях на ваше място, щях да си опицавам гащите в момента.

О, повярвайте ми. И аз съм така. Подгизнал съм направо. Местната лавка totally изчерпа гумиряните гащи. Пазарувам там нощем, за да не ме видят в квартала. И когато изцапам гащите, пъхам ги в боклука на съседа, за да не могат да бъдат проследени до мен. Не съм горд. Нито сух.

Ще ти съобщя една малка тайна, Интернет: една от причините да пиша този блог в момента е фактът, че така се предпазвам да не се осера от див ужас. Последния път, когато изкарах една седмица, без да пиша нещо креативно, беше, когато се намирах в колежа и стоях шест дни в болницата с наистина епичен случай на хранително натравяне. (Храната в общежитието... Невинаги е прясна. Не бях единственият пострадал. До края на годината моето общежитие бе известно като Двореца повръщалник. Отвлякох се.) И дори тогава, когато си мислех, че дебелото ми черво всеки момент ще изскочи през гърлото ми, продължавах да планирам истории и да изprobвам наум диалози. А сега, ако се опитам да начертая разказ или да си помисля за диалог за сценарий, една огромна стена изниква право в главата ми. Просто. Не. Мога. Да. Пиша.

Никога преди не ми се е случвало подобно нещо. Абсолютно ужасèн съм от възможността *това да е краят*; че резервоарът на креативността се е изпразнил и оттук насетне не ми остава нищо освен повторенията и от време на време преподаване в лекции в „Лърнинг Анекс“. Така де, мамка му, нека се гътна начаса! Толкова съм ужасèн, че в момента мога да си мисля само за две неща:

1. Да си направя специален коктейл от антифриз и „ОксоКотин“ и след това да си взема дълга, разкошна вана заедно с тостера.

2. Да пиша в този блог като метадонова терапия.

В единия от двата варианта не ме откриват като подут труп седмица по-късно. Познайте в кой.

Що се отнася до шегите, ами, вижте — когато бях на дванайсет, апендиксът ми се пукна и докато караха безценното ми тяло към операционната, попитах доктора: „Как ще се отрази това на свиренето на пиано?“, и той отвърна: „Не се притеснявай, все така ще можеш да си блъскаш по клавишите!“ а аз рекох: „Уха! Че преди това хич не ме биваше!“

След това ми пуснаха газ.

С което искам да кажа, че дори когато бях на път да умра от тежък перитонит, все пак бях способен да се шегувам. Не твърде добре, но се стараех. (Въщност както баща ми каза в реанимацията: „От всички вицове на света, които можеше да разкажеш в този момент, ти се пробва точно с този. Нищо не си наследил от мен!“ Татко приемаше вицовете си много на сериозно.)

Казано по-накратко: ако в действителност пиша по начин, който показва колко смръзнат съм до кости от ужас в момента, вече щяхте да сте избягали всички. А и аз вероятно щях да съм отишъл да потанцуувам по платното на натоварена улица. По-добре да се пошегувам, така мисля.

А ти?

АП

* * *

Хей, май сполучихме с пробив! Получих следното писмо от поредния човек в списъка ми:

Драги Анон-и-писател,

Вашето писмо ме заинтригува на няколко равнища. Всъщност има известна прилика между онова, което се случва в моите книги, и това, което се случва в реалния живот. Хитроумната двусмисленост при задаването на въпроса ви ми подсказва, че и при вас сигурно се е получила подобна смесица.

По случайност ще идвам в Ел Ей утре на среща с филмовия ми агент по проект, който мъчим за студио XXXXXXXXXX. След като приключва с подмазването пред индустрията, ще се радвам да се видим и да поговорим. Ще отседна в XXX XXXX XXXXXXXX; нека се видим в бара там около 5, ако имате време.

Поздрави: XXXXXX XXXXXX

Това писмо ми прозвучва направо като глас от небесата! Сега само трябва да се въздържа да не гръмна от нерви през идните 24 часа или някъде там. За щастие цял ден утре имам срещи. И да, казах за щастие — колкото повече срещи се налага да преживея на работа, толкова по-слабо вероятно е някой да попита за сценария, върху който се предполага, че работя. Тази тайна става все по-трудна за опазване. Предложих на един от другите сценаристи в екипа да си сътрудничим по епизода и той да спретне рамковия сюжет и, да речем, първата чернова. Мога да го накарам да я напише, понеже аз съм му шеф. Мога да го сторя без вина, защото ми дължи пари. Но подлагам на съмнение моралната си позиция. В момента обаче няма какво повече да сторя по въпроса.

Надявам се, че писателят, с когото имам среща утре, ще разполага с нещо полезно за мен. Срещите и изнудването на подчинените не могат да се използват до безкрай.

АП

* * *

Добре. Срещнах се с другия писател. Тоест с Дениз Хоган. А за да опиша нашия „разговор“, ще използвам формат, с който съм свикнал.

ВЪТР. КАФЕНЕ — ЪГЛОВА МАСА — ДЕНЕМ

Двама души седят на масата с чаши кафе в ръка, на плота има останки от мъфини. Присъстващите са АНОН-И-ПИСАТЕЛ и ДЕНИЗ ХОГАН. Говорят си от час, като АНОН-И-ПИСАТЕЛ описва на ДЕНИЗ кризата си в подробности.

ДЕНИЗ

Честна дума, наврял си се в много интересно положение!

АНОН-И-ПИСАТЕЛ

Не бих използвал точно определението „интересно“. По-скоро бих казал „много яко прецакано“.

ДЕНИЗ

Да, това също върши работа.

АП

Но същото се е случвало и с теб, нали? Когато пишеш героите в романите си, те винаги спорят с теб и пренебрегват желанието ти за развитието на Повествованието, бягат ти и си вършат разни свои работи. Това е запазената ти марка. Пишеш го така, сякаш наистина се случва.

ДЕНИС

(мило)

Виж, мисля, че трябва да въведем някои определения на терминологията.

АП

(подозрително)

Определения ли? Звучи ми като кодирано: „Не, всъщност при мен не се случва точно така, а ти си напълно изкудкудякал!“

ДЕНИЗ

(след пауза)

Може ли да съм откровена с теб?

АП

Предвид всичко, което току-що ти изплеших през последния час? Да, моля, ако обичаш!

ДЕНИЗ

Дойдох тук, понеже чета блога ти.

АП

Аз нямам блог.

ДЕНИЗ

Не го пишеш под истинското си име. Но го поддържаш под псевдонима Анон-и-писател.

АП

(след пауза)

Ох. О, мамка му!

ДЕНИЗ

(вдига ръце)

Спокойно, не съм тук да те разкрия!

АП

Мамка му!

(става, кани се да си тръгне, пристъпва напред-назад, после си сяда обратно)

Как разбра?

ДЕНИЗ

Как някой с него открива нещо в интернет? Имам Гугъл аларма, свързана с името ми.

АП

(прокарва пръсти през косата си)
Шибаният Гугъл!

ДЕНИЗ

Цъкнах да погледна да не става дума за някаква статия за писатели, които разбиват четвъртата стена, и след като видях за какво всъщност е блогът ти, го вкарах в RSS-фийда си. Знаех, че ще се свържеш с мен, още преди да ми пратиш писмото си.

АП

В действителност не си в града, за да се срещнеш с филмовия си агент.

ДЕНИЗ

Ами, не. Обядвах с него днес и *наистина* говорихме за онзи проект с „Парамаунт“. Но му се обадих, след като получих мейла ти, и му казах, че ще идвам в града. Не се притеснявай, не съм му казала за какво съм цъфнала тук.

АП

Значи героите ти не са в действителност живи и не си приказват с теб.

ДЕНИС

Като изключим обичайния смисъл, влаган от писатели, твърдящи, че героите им оживяват — не.

АП

Прелестно.
(пак се надига)

Благодаря ти, че ми затри голяма част от деня.
Радвам се, че се запознахме.

ДЕНИЗ

Но ние с теб имаме нещо общо.

АП

Освен затрития следобед?

ДЕНИЗ

(гневно)

Виж, не съм дошла тук да позяпам отблизо някакъв шашльо. За тази цел ползвам първия си съпруг. Дойдох, понеже смяtam, че разбирам положението ти по-добре, отколкото си мислиш. Аз също бях изпаднала в писателски блокаж. Много лош.

АП

Колко лош?

ДЕНИЗ

Продължи над година. Достатъчно зле ли е според теб?

АП

Може би.

ДЕНИЗ

Мисля, че мога да ти помогна с твоя проблем. Понеже независимо дали вярвам или не, че героите ти в действителност са истински, мисля, че собствената ми ситуация с писателския блокаж е сходна с твоята в момента.

АП

Ако не ми вярваш на твърденията, не виждам как ситуацията ти може да е сходна с моята.

ДЕНИЗ

Понеже и двамата имаме герои, с които се страхуваме да боравим.

АП

(сяда си предпазливо)

Продължавай.

ДЕНИЗ

Без значение причината, ти разполагаш с герои, които се страхуваш да убиеш или нараниш, и това те спъва. Аз пък имах герои, които не можех да накарам да направят нещо съществено. В книгите си ги избутвам до кризисната точка, но когато дойде време да дръпнат спусъка — да направят нещо значимо, — така и не успях да ги принудя. Измисляла съм всевъзможни начини да ги измъквам от задънени улици, в които съм прекарала глави наред да ги завирам. Но не се справях добре. Накрая хлътнах с двета крака в дупката. Просто не можех да пиша.

АП

Да, но става дума за теб...

ДЕНИЗ

(вдига ръка)

Чакай, не съм свършила. Накрая, веднъж, докато си седях пред лаптопа и не правех нищо с героите си, написах как един от тях се обръща към мен като към писател и пита: „Що не вземеш най-накрая да решиш к'во искаш, а, мамка ти? Няма ли? Ми хубаво, тогава аз ще го сторя!“ — и след това направи нещо, което не очаквах, което дори не исках от него да върши; и когато го стори, все едно огромна вълна от възможности плисна през стената на писателския ми блокаж.

Героят ми бе постъпил така, както се страхувах да го накарам.

АП

Какво ще рече това?

ДЕНИЗ

Оказа въздействие. Правеше неща, които, макар в дългосрочен план да бяха катастрофални за него, все пак бяха въпрос на действие.

АП

Появрай ми, въздействието не е проблем с героите ми.

ДЕНИЗ

Не казвам такова нещо. Но моите герои правеха също и нещо друго. Те се бунтуваха срещу определен проблем.

АП

Срещу какъв например?

ДЕНИЗ

Срещу лошото ми писане. Не исках да правя за героите си това, което те имаха нужда да предприема — да бъда достатъчно смела в творчеството си, за да ги направя интересни. Така че го сториха сами. И като казвам, че са го сторили те, имам предвид себе си — или поне някаква част от писателския ми мозък, която преди това не е искала да се свърже с мен. Много е вероятно ти да имаш нужда от същото.

АП

Чакай малко. Да не би току-що да ме нарече слаб писател?

ДЕНИЗ

Не съм те наричала слаб писател.

АП
Хубаво.

ДЕНИЗ

Но съм гледала сериала ти. Повечето от сценариите са си направо ужасни.

АП
(вдига ръце)
Е, стига де!

ДЕНИЗ

(продължава)
А и са ужасни без особена причина!

АП
(навежда се напред)
Да пишеш случайно сценарии? Да знаеш колко е трудно да работиш с ежеседмичен срок за телевизионен сериал?

ДЕНИЗ

Не, но ти знаеш. Нека те запитам — дали смяташ, че наистина полагаш сериозни усилия? Не забравяй, че чета блога ти. Прочетох как си измисляш извинения за качеството на материала ти, но в същото време се потупваш по рамото за скоростта, с която го спретваш.

АП
Това няма нищо общо с писателския ми блок.

ДЕНИЗ

Така ли? Аз бях блокирала — знаех, че пиша лошо и нямах смелост да се поправя. Ти знаеш, че пишеш лошо, но си измисляш извинение за това. Може би блокажът ти подсказва, че извинението вече не върши работа?

АП

Не съм блокирал, понеже пиша зле, дявол го взел!
Блокирал съм, защото не искам никой друг да умира!

ДЕНИЗ

(*кима*)

Да, вярвам, че това е новото ти извинение.

АП

(*отново се изправя*)

Преди си мислех, че сам си губя времето. Сега вече знам. Много, много благодаря. Имаш уверението ми, че няма да използвам името ти, когато опиша случката в блога си.

ДЕНИЗ

Ако всъщност го сложиш в блога, използвай името ми. А след това попитай читателите си дали това, което съм ти казала, според тях има смисъл. Нали каза, че искаш помощта им? Ще ми се да видим дали наистина се интересуваш от тази помощ.

АНОН-И-ПИСАТЕЛ ИЗЛИЗА

Ето така напълно си похабих вечерта днес, слушайки една жена, която си мисли, че може наистина да ми помогне, като ми обясни колко лош писател съм — о, чакайте, не лош *писател*, просто *пишещ* лошо такъв. Понеже има много голяма разлика, разбирате ли!

И не, никога не съм казвал, че творенията ми за сериала са лоши. Казах, че не са шедьоври на Шекспир. Казах, че не са годни да спечелят „Еми“. Това не е равнозначно на „лоши“. Мисля, че съм достатъчно честен пред себе си и бих си признал, ако пиша зле. Но човек не остава в екипа сценаристи с години, ако пише пълни щуротии. Вярвате или не, има си минимално ниво на компетентност, което човек трябва да притежава. Имам бакалавърска степен по филми от ЮКУ, хора! Тях не ги *раздават* с благотворителни цели! Ще ми се

да беше така. Нямаше да се налага да изплащам студентски заем в течение на шест години, преди да се хвана на първата си сериозна работа. Но си трябва учене...

Та, искам да кажа: мамка ти, Дениз Хоган! Не съм ти евтиното забавление от Ел Ей! Дойдох при теб с истински проблем и твоето решение по него е да плиснеш кофата с лайна върху мен и работата ми. Много благодаря! С нетърпение ще очаквам един ден да ти върна услугата!

Междувременно, наслаждавай се на това, че интернет знае, че си ми „помогнала“ днес. Сигурен съм, че ще умрат от кеф!

АП

* * *

И тъй, обади ми се по мобилния репортерка от „Гоукър“. Каза ми, че е открила, че аз съм анон-и-писател, въз основата на това, което пиша тук, съделието, че сериалът ми бил излъчван по основна кабелна програма и че е едночасов, че е имал няколко сезона и е такъв, в който умират доста хора, а също и че съм дипломант на ЮКУ, който е докопал първата си редовна работа шест години след завършването.

А също и защото съм споменал Дениз Хоган, та поровили във Фейсбук за изображение с нейното име и открили снимка, датирана от днес, в кафене в Бърбенк, където седи с някой, приличащ на мен. Снимката била направена от нейна фенка по айфона. Фенката не отишла при Дениз да си поговорят, понеже била прекалено нервна. Но явно не се е притеснявала чак толкоз, че да не да пусне проклетата снимка в социалната мрежа, в която е вързана половината от населението на света.

Та такова е положението, а „Гоукър“ ще публикува статията след около двайсет минути. Гнусната малка репортерка от „Гоукър“ искаше да знае дали имам нещо за казване по този повод. Да, ето какво имам за казване:

Еби се.

Това е всичко.

А сега възнамерявам да прекарам последните си няколко часа като сценарист от „Хрониките на «Дръзки»“ в правене на нещо, което

вероятно трябваше да подхвана още в момента, в който започна цялата тази щуротия: да седна на дивана с голяма тълста бутилка „Джим Бийм“ и да се насвиркам катошибана талпа.

Благодаря ти, интернет. Това малко приключение със сигурност ми отвори очите.

С любов:

Явно не-толкоз-анонимният-в крайна сметка писател

* * *

Скъпи Интернет.

Първо, с махмурлук съм, а ти си прекалено ярък. Я посмрачи малко, а?

О, чакай, това мога да го оправя и от своята страна на връзката. Задръж.

Така. Сега е доста по-добре.

Второ, случи се нещо важно. Трябва да го споделя с теб.

А за да го направя, трябва отново да мина в режим „Сценарий“. Стискай зъби!

ВНШ. – ПРОСТРАНСТВО БЕЗ ОСОБЕНОСТИ, БЕЗКРАЙНА ПЛОСКОСТ ДО ХОРИЗОНТА – МОЖЕ БИ ДНЕВНО

АНОН-И-ПИ... оф, мамка му, половината интернет и бездруго знае: НИК УЕЙНЩАЙН се въргаля на площадката, държи се за главата и стене. ДРУГ МЪЖ е коленичил кратко до него. Някъде в далечината отзад има тълпа с хора. Те – също като МЪЖА до НИК – носят червени ризи.

МЪЖЪТ

Най-сетне.

НИК

(оглежда се)

Добре, предавам се. Къде съм?

МЪЖ

Плоско, сиво, безлично пространство, което се простира доникъде. Чудесна метафора за вътрешността на главата ти, Ник!

НИК

(поглежда МЪЖА)

Струваш ми се смътно познат.

МЪЖ

(усмихва се)

Би трябвало. Ти ме уби. Даже не беше преди особено много серии.

НИК

(зяпа за секунда, после казва)

Фин, познах ли?

ФИН

Правилно. А спомняш ли си как ме уби?

НИК

С експлодираща глава.

ФИН

Втори правilen отговор.

НИК

Обаче не твоята глава експлодира.

ФИН

Не, беше на друг човек. Аз просто се оказах наблизо.

(изправя се, посочва към тълпата и конкретно към един от хората в нея)

Това е човекът, чиято глава взриви. Помахай му, Джер!

ДЖЕР маха с ръка. НИК предпазливо отвръща на помахването.

НИК

(също се изправя, олюява се, оглежда се)

Главата му изглежда доста добре за взривявана веднъж.

ФИН

Преценихме, че ще ти е по-лесно, ако не ни виждаш в състоянието след убийството ни. Джер щеше да е обезглавен, аз да съм с тежки изгаряния, другите да са разчленени, отчасти изядени, плътта им да се е оттекла от костите заради ужасяващи обезформящи заболявания... Знаеш. Гадна работа. Решихме, че това ще те разсейва.

НИК

Благодаря.

ФИН

Няма защо.

НИК

Предполагам, че това не може да е истина и аз сънувам.

ФИН

Това е сън. Но не означава, че не е също и истинско.

НИК

(разтрива слепоочията си)

Това е твърде проникновено за моето настоящо състояние на трезвеност, Фин!

ФИН

Пробвай тогава така: Истинско е, но се случва в сън, понеже как иначе мъртвите биха могли да ти поговорят?

НИК

А защо искате да говорите с мен?

ФИН

Понеже имаме да те помолим за нещо.

НИК

Честно, не възнамерявам повече да ви избивам! Заради вас съм изпаднал в писателски блокаж. И ще си изгубя работата заради него!

ФИН

Да, наистина си блокирал яко. Но не заради нас. Поне не пряко.

НИК

Блокът си е мой. Смятам, че знам защо ме е сполетял!

ФИН

Не казах, че не знаеш защо си блокирал. Но не си признаваш сам на себе си причината.

НИК

Не ме разбирай погрешно, Фин, но в ролята на Йода хич не те бива.

ФИН

Добре. Тогава нека го кажа по следния начин: Дениз Хоган? Тя беше права.

НИК

(вдига ръце)

Дори в собствената си глава ми се случва!

ФИН

Ти си съвсем приличен писател, Ник. Но си мързелив.

(махва към тълпата)

И повечето от нас са мъртви заради мързела ти.

НИК

О, стига де, не е честно. Ти си мъртъв, понеже сериалът е екшън. Хората умират в екшън сериалите. Това е една от причините да го наричат екшън сериал.

ФИН

(поглежда към НИК, след това посочва един тип в тълпата)

Ей, ти, какво те уби?

ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 1

Ледена акула!

ФИН

(обръща се към НИК)

Сериозно — ледена акула? Каква изобщо е биологията на туй чудо?

(пак се обръща към тълпата)

Някой друг случайно изяден от космически зверове?

ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 2

Порнатски раци!

ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 3

Великият язовец от Tay Сети!

ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 4

Борговиански земни червеи!

НИК

(към ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 4)

Не съм писал аз земните червеи!

(към ФИН)

Честна дума, те не са мои. Вечно ме обвиняват за тях!

ФИН

Понеже ти си главен сценарист на сериала, Ник. Можел си да вдигнеш един-два червени картона за шашавите животински нападения, независимо дали ти си ги писал или не.

НИК

Сериалът се излъчва ежеседмично и...

ФИН

Вярно, че изкарвате по една серия седмично, но много седмични сериали не са пълен боклук, Ник! Включително и научнофантастични. Куп седмични сериали поне се опитват да постигнат нещо повече от поносимо ниво. Ти използваш графика и жанра за извинение!

(пак се обръща към присъстващите)

Колко от вас са убити на палуби от шест до дванайсет?

Вдигат се дузини ръце. ФИН се обръща отново към НИК в търсене на отговор.

НИК

Корабът трябва да понася щети. В сериала се търси драма!

ФИН

Корабът трябва да понася щети. Добре. Това не означава, че всеки път, като се случи, някое нещастно копеле от екипажа трябва да бъде засмукано в Космоса.

Може би след първите дузина подобни нещастни случаи Общовселенското обединение все ще се е захванало да маха прозорците към Космоса?

НИК

Виж, Фин, схващам накъде биеш. Не сте доволни, че сте мъртви. Аз също. Ето защо съм блокирал!

ФИН

Не, не схващащ. Не сме ядосани, че сме мъртви.

ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 4

Аз съм!

ФИН

(към ЧЕРВЕНОРИЗЕЦ 4)

Не сега, Дейвис!

(отново към НИК)

Е, с изключение на Дейвис ние не сме ядосани, че сме мъртви. Смъртта те сполита. Случва се с всички. И на теб ще ти се случи. Ядосани сме, понеже нашата смърт е била напълно безсмислена. Когато ни избиваш, Ник, това не допринася с нищо за историята. То е просто малка тръпка, която осигуряваш на зрителите преди прекъсването за реклами, а те са го забравили още преди първата анимация на „Доритос“ да изчезне от экрана. Жivotите ни имат смисъл, Ник, пък макар и само за нас самите. А ти ни даряващ наистина идиотска смърт. Безсмислена, идиотска смърт.

НИК

Идиотската смърт се случва постоянно, Фин! Хората, без да искат, излизат пред автобус, подхълзват се и си пръсват главата в ръба на тоалетната чиния или пък отиват да потичат и ги нападат планински лъвове. Такъв е животът.

ФИН

Такъв е твоят живот, Ник. Но поне, доколкото на мен ми е известно, теб никой не те пише. А *нас* ни пишат. Ти ни пишеш. И когато умираме в сериала, става защото *ти си ни убил*. Всеки умира. Но ние умираме така, както ти решиш, че ще умрем. И за момента ти си решил, че умираме само защото е по-лесно да се набута нещо такова вместо драматичен момент, реакцията на който е заслужена с качествено писане. И ти го знаеш, Ник!

НИК

Аз не...

ФИН

О, знаеш го. Ние сме мъртви, Ник. Нямаме вече време за глупости. Тъй че го признай. Признай какво всъщност става в главата ти.

НИК

(сяда замаян)

Добре. Хубаво. Става. Написах последния си сценарий, онзи, дето използвахме да върнем всички обратно, и си спомням, че си казах: „Уха, ама ние всъщност не убихме никого този път!“ А след това започнах да си мисля за всичките начини, по който сме убивали членове на екипажа в сериала. После пък се замислих за факта, че за тях това са били реални смъртни случаи. Истинска смърт на истински хора. И след това се сетих за глупавите начини, по които съм изтребвал хора. Не просто глупави сами по себе си, но и свързани с глупави събития. С глупави причини да натикаш някого в ситуация, в която да можеш да го униши. Безумни съвпадения. Безпочвени врътки на Повествованието. Всичките малки гадни номерца, които и аз, и другите сценаристи използваме, понеже имаме възможност и никой не ни се сърди за тях. След това отидох и се напих...

ФИН*(кима)*

И когато се събуди, се опита да попишеш малко, но нищо не се получи.

НИК

Мислех си, че е защото не искам да убивам хора. Да не съм отговорен за смъртта им.

ФИН*(пак коленичи)*

Фактът, че се държиш безотговорно, докато ни убиваш, е това, което те гризе отвътре. Дори ако не беше описан нашата смърт, всички ние все някога щяхме да умрем. Това е то. Смятам, че го знаеш.

НИК

Но аз ви пратих на гадна смърт, а съм могъл да се справя по-добре.

ФИН

Да. Ти не си Мрачният жътвар, Ник. Ти си генерал. Понякога генералите пращат войниците на смърт. Да се надяваме, че не го правят по глупави причини.

НИК*(за последно поглежда към тълпата)*

Вие искате да описвам по-свястна смърт.

ФИН

Аха. По-малко на брой смъртни случаи също няма да навредят. Но нека са по-качествени! Ние вече сме си мъртви. За нас е късно. Но всеки от нас има любими и приятели, които още са живи и могат да минат под перото ти, ако мога да го кажа така. Смятаме, че те заслужават по-добра смърт. А сега и ти го знаеш!

НИК

Ако приемем, че след всичко това все още имам работа.

ФИН

(отново се изправя)

Ще се справиш. Просто кажи на всички, че си проучвал границите между измислицата и интерактивното изпълнение в онлайн медиите. Това е идеалното метаизвинение, а и бездруго никой няма да повярва, че героите ти в действителност са оживели. Най-много хората да те помислят за безчувствен тъпанар заради това изпълнение. Но пък доста хора и бездруго те смятат за тъпанар.

НИК

Много благодаря.

ФИН

Хей, нали ти казах, мъртъв съм. Нямам време за глупости. А сега си припадай отново и този път да се събудиш в реалността. След това върви пред компютъра си. Опитай се да пишеш. Опитай се да пишеш по-добре. И спри да пиеш толкова много! Това здраво ти обърква мозъка!

НИК кима, после припада. ФИН и групата му червеноризци изчезват (предполагам).

А след това се събудих.

И после отидох и пуснах лаптопа.

След което написах трийсет страници от най-добрания проклет сценарий, който някога съм писал за сериала.

И накрая припаднах, понеже все още бях малко пиян.

А сега се събуждам отново и имам махмурлук, и пиша това през сълзи, защото отново съм в състояние да творя.

* * *

И тук е моментът да сложа край на своя блог. Той си изпълни задачата — прекара ме през писателския блокаж. Сега имам сценарии за писане и сценаристи за надзираване и сериал, в който да участвам. Време е да се върна към всичко това.

Някои сред вас питат: наистина ли е било измама? Дали в действителност съм бил страдал от писателски блокаж или е извинение за алтернативни творчески схеми, малко шантаво странично проектче на човек, който пише твърде много страници за лазери, взрывове и извънземни? И дали моите герои наистина са оживявали?

Е, сами си отговорете. Фантастиката е моят занаят. Моята разменна монета. Измислям разни шантави истории през цялото време. Какво е най-логичното обяснение в случай като този: поредната измишльотина или всичко, описано в блога, да е било истинско и да се е случило както го разказвам?

Знаете какъв е най-логичният отговор.

А сега се запитайте дали вярвате в него.

Помислете по въпроса и ми съобщете до какъв извод сте стигнали.

А дотогава:

домижене, Интернет!

Ник Уейнщайн,
главен сценарист на „Хрониките на «Дръзки»“

[1] Уитли Стрибър (*Whitley Strieber*) е писател и привърженик на „алтернативното“, който твърди, че в хотелската му стая през 1998 г. идва непознато същество, наречено от самия него Господарят на Ключа, и му преподава лекции по най-различни дисциплини, в резултат на които Стрибър пише няколко книги. По една от тях е сниман „След утрешния ден“. ↑

[2] *Final Draft* — софтуер за писане и форматиране на сценарии и пиеци. ↑

[3] *Tor* (от англ. *The Onion Router*) — „луковият рутер“ е маршрутизираща система, чрез която потребителите могат да комуникират анонимно в интернет. ↑

КОДА II ВТОРО ЛИЦЕ

Чувал си да казват, че след преживени ужасяващи инциденти хората обикновено не си спомнят случката — тя направо им избива краткотрайната памет от главата, — но в спомените ти катастрофата е доста пълна. Не си забравил как шосето е станало хълзгаво от дъждъ и заради това внимаваш двойно повече. Пред очите ти е беемвето, което минава на червено, и виждаш шофьора да говори по мобилния си — да крещи!, — но знаеш, че не вика на теб, понеже така и не е погледнал в твоя посока и не е зърнал мотоциклета, не и преди да го размаже върху предната си броня.

Спомняш си как излиташ във въздуха и за съвсем кратък миг се наслаждаваш на преживяването — изненадващото усещане за полет! — докато мозъкът ти успее да насмогне на случващото се и да те окъпне в леденостудена вълна от страх, преди да се удариш в асфалта с каската напред. Усещаш как тялото ти се усуква в посоки, на каквито човешките тела не се предполага да се въртят, и чуваш изхрущявания и пукания из тялото си на места, които дори не си си представял, че могат да изхрускат или да изпукат. Чувстваш как визорът на каската отлива, а асфалтът се движи и на инч от лицето ти остьргва фибростъклото или въглеродната нишка, или каквъто там е материалът, от който е изработена каската ти.

Усук-пух-щрак-стърж и после всичко спира, и целият ти свят се е съbral само в онова, което виждаш през смачканата си каска — най-вече асфалт пред лицето ти. В главата ти витаят две мисли: първо, заключението, че сигурно си в шок, понеже не усещаш никаква болка, и, второ — силното подозрение, че, предвид извивката на врата ти, сигурно си паднал така, че краката ти са усукани под теб, а задникът ти сочи право нагоре към небето.

Фактът, че мозъкът ти е по-загрижен за положението, в което се намира задникът ти, отколкото за цялостната ти способност да усетиш нещо, само служи за потвърждение на теорията ти за шока.

След това чуваш някой да ти крещи; шофьорът на беемвето, вбесен от състоянието на бронята си. Опитваш се да погледнеш към него, но, без да си способен да поместиш глава, можеш да зърнеш само обувките му. Те са от такава особена, подсказваща за високопоставеност черна кожа, която ти крещи, че този човек работи в развлекателната индустрия. Макар че, честно казано, не обувките му са ти съобщили това — има го и момента с минаването на този задник в неговото беевме на червено, понеже истерясва по телефона си, също и това, че ти е адски бесен, задето си имал наглостта да нараниш колата му.

Чудиш се за момент дали изродът случайно не познава баща ти, преди травмите най-сетне да те превземат и светът да изгуби фокус — и крещящият агент или индустриски адвокат, или какъвто там е този тип, да заглъхне до бръмчащо мърморене, което става все по-спокойно и по-отпускащо, докато потъваш.

Та такава е катастрофата ти, която си спомняш във, както ти се струва, ужасяващи подробности. Съхранена е в главата ти, ясна като стара серия от някой от бащините ти телевизионни сериали, записан с висока разделителна способност на блу-рей диск. Досега вече си успял дори да добавиш аудио с коментар — правиш си бележки за лична употреба, докато преглеждаш записа наум — за мотоцикleta си, за беемвето, за шофьора (който, както се оказва, бил адвокат и е осъден на две седмици в общинския затвор и триста часа доброволен труд заради третото си нарушение на пътните закони в Калифорния, забраняващи карането, ако държиш мобилен телефон) и краткия си дъгообразен полет от мотора до асфалта. Не би могъл да си го спомняш по-ясно.

Онова, което не си спомняш, е какво се случва след това — чак докато се събуждаш в собственото си легло, напълно облечен, без нито една драскотина... и няколко седмици по-късно.

Това започва да те притеснява.

* * *

Когато за първи път му го споменаваш, баща ти казва:

— Ти имаш амнезия! Не е необично след катастрофа. Когато бях на седем, катастрофирах с кола. Не си спомням нищичко за случая. В едната секунда седях в колата, пътувах към твоята прабаба — и в следващата бях в болнично легло с шина, а майка ми се бе надвесила над мен с цял галон сладолед.

— Събудил си се на следващия ден — казваш на баща си. — Моята катастрофа беше преди седмици. Но се събудих само преди няколко дни!

— Не е вярно — възразява татко ти. — Беше буден и преди това. Не само буден, но и приказваше, водеше съвсем смислени разговори. Просто не си спомняш, че си го правил!

— Нали това ти казвам — отвръщаши. — Не е като да ти причернееш след катастрофа. Това е загуба на паметта няколко седмици по-късно.

— Все пак *падна* на главата си — казва баща ти. — Ударил си си главата, след като си прелетял във въздуха с четирийсет и пет мили в час. Дори в най-добрания случай, какъвто е твойт, си остава някаква травма, Матю. Не ме изненадва, че си загубил част от спомените си!

— Не просто част, татко — казваш. — Всичките. Всичко от катастрофата до момента, в който се събуждам, а ти, мама, Кендис и Рени сте се надвесили над мен.

— Нали ти казвам, че припадна — отвръща баща ти. — Бяхме се притеснили!

— Значи припадам и се събуждам без никакви спомени от последните седмици — казвам. — Нали разбиращ защо това ме притеснява?

— Искаш ли да ти запиша час за магнитен резонанс? — питаш баща ти. — Не е проблем. Нека докторите поровят за допълнителни следи от мозъчна травма!

— Струва ми се разумен ход, а на теб? — питаш. — Виж, татко, не искам да изпадам в излишна параноя, но това, че съм изгубил седмици от живота си, ме притеснява. Искам да съм сигурен, че няма да изгубя още нещо. Не е много приятно усещане да се събудиш с ей такава голяма дупка в паметта си!

— Няма проблем, Мат, разбирам — кима баща ти. — Ще накарам Бренда да ти запише час максимално бързо. Става ли?

— Добре.

— Но междувременно недей се тревожи прекомерно. Докторите ни казаха, че ще имаш поне няколко подобни случаи. Така че това е нормално!

— В никой случай не бих го нарекъл нормално!

— Нормално в контекста на катастрофата с мотора — казва баща ти. — В този смисъл.

— И това определение за нормално не ми харесва — мусиш се ти.

— Сещам се и за по-лоши — отговаря татко ти и добива онзи вид, който често го наляга през последните няколко дни — сякаш всеки момент ще си изтърве юздите и ще те удави в река от сълзи.

* * *

Докато си чакаш резонанса, препрочиташ сценария за „Хрониките на «Дръзки»“ който са ти връчили. Добрата новина за теб е, че твоят герой играе централна роля в серията. Лошата новина е, че нямаш никакви реплики и прекарваш целия епизод проснат на носилка и се правиш на изгубил съзнание.

— Въобще не е вярно! — запъва се Ник Уейнщайн, след като му посочваш тези факти. Наминал е през вкъщи с редакциите, което е вид услуга, каквато другите статисти според теб не получават от главния сценарист. Прелиства до последните страници на сценария. — Виж, тук вече си в съзнание!

— „Моряк Хестър отваря очи и се оглежда“ — казваш, прочитайки указанията на сценария.

— Това е то съзнанието — уверява те Уейнщайн.

— Щом така казваш!

— Знам, че не е кой знае какво — съгласява се сценаристът. — Но не исках да те претоварвам още през първия епизод, в който се завръщаш!

„Ти го постигна!“ — казваш си, прелиствайки сценария в чакалнята за ЯМР, и препрочиташ сцените, в които не правиш нищо особено, освен да лежиш. Епизодът е тъпкан с екшън — лейтенант Керенски например има страшно много еcranno време, пилотира совалки и търчи през взривяващи се коридори, докато навсякъде около

него червеноризците гинат под срутващи се стени, — но серията е дори по-безсмислена от обичайното за „Дръзки“, което наистина подсказва нещо. Уейнщайн не е зле с диалозите и поддържа действието, но и той, а и другите от екипа му не се престарават с Повествованието. Силно подозираш, че ако знаеше повече за научнофантастичния жанр, като нищо можеше да откриеш сцени, които Уейнщайн и дружките му са задигнали от други сериали.

„Все пак ти плаща колежа — обажда се гласче в главата ти. — Да не споменаваме и този ЯМР!“

Вярно си е, казваш си. Но не е неразумно да искаш от семейния бизнес да произвежда нещо по-различно от малоумно екструдиран развлекателен продукт, неразличим от всякакви други видове малоумно екструдирани развлекателни продукти. Ако само такива неща ще правиш, тогава все едно че семейството ти се занимава с щамповане на пластмасови закачалки за дрехи.

— Матю Поулсън? — вика те техникът на резонанса. Вдигаш глава. — Готови сме да ви приемем.

Влизаш в залата, в която стои апаратурата, и техникът ти показва нишата, в която можеш да навлечеш болничната нощница и да оставиш дрехите и личните си вещи. При машината не бива да има нищо метално. Събличаш се, намъкваш се в нощницата и след това влизаш в помещението, докато техникът преглежда информацията ти.

— Добре, бил си тук и преди, така че знаеш упражнението, нали? — питаш техникът.

— Въобще не си спомням да съм бил — казваш. — То това е и причината да дойда.

Младежът пак проучва информацията и леко се изчервява.

— Съжалявам — казва. — Обикновено не съм чак такъв идиот.

— Кога за последно съм идвал тук? — питаш.

— Преди малко повече от седмица — казва техникът и след това се мръщи, препрочитайки отново информацията. Добавя: — Е, може би, де. Според мен твоя картон са го объркали с нечий друг!

— Защо така си мислите? — питаш.

Техникът вдига глава.

— Ако нямаш против, ще поизчакам малко с отговора. Ако *става дума* за объркване, в което съм почти сигулен, то тогава не бих

искал да съм на пангара, задето съм споделил информация за някой друг пациент.

— Добре — приемаш. — Но ако това е моята информация, ще я споделите, нали?

— Разбира се — съгласява се техникът. — Това си е твоят картон. Нека се съсредоточим върху сегашния преглед обаче! — и ти махва да се настаниш на масата, за да пъхне главата и тялото ти в клаустрофобичната тръба.

* * *

— И какво точно си мислиш, че е гледал техникът? — питате Сандра, докато двамата обядвате в „П. Ф. Чанг“. Не е любимо твое място, но по непонятни за теб причини тя винаги е имала слабост към това заведение, а пък ти все още имаш слабост към нея. Пресрещаш я пред ресторана — това е първият път, когато се виждате след катастрофата — и тя си поплаква на рамото ти, прегръща те, преди да се отдръпне и шаговито да те шляпне по бузата, задето не си й се обадил по-рано. След това влизате в тежкарската верига с фюжън кухня.

— Не знам — отговаряш. — Исках да погледна, но след скенера той ме накара да се облека и съобщи, че ще се обадят с резултатите. Изчезна още преди да си обуя панталоните!

— Но каквото и да е било, не е хубаво? — преценява Сандра.

— Каквото и да е, не мисля, че би ми позволило да ходя и говоря — отвръщаш. — Особено не за една седмица.

— Случват се и грешки с медицинските картони — съгласява се Сандра. — Фирмата ми си изкарва доста добри пари от тях!

Тя е първа година в Лосанджелиския университет по право и в момента е стажант в една от онези фирми, които специализират в медицински дела.

— Може би — отстъпваш.

— Какво има? — питате Сандра след минута вглеждане в лицето ти. — Нали не смяташ, че родителите ти те лъжат?

— Имаше ли нещо интересно оттогава? — питаш. — Около мен след катастрофата?

— Родителите ти не пускаха никой от нас на свидетелство — отвръща Сандра и се мръщи, както когато се сдържа да не каже нещо, за което ще съжалява по-късно. — Те дори не ни се обадиха! Открих за случилото се, понеже Камал ми препрати статията в „Лос Анджелис Таймс“ във Фейсбук.

— Имало е статия за случката? — казваш изненадан.

— Аха — отвръща Сандра. — Всъщност не за теб. А за задника, дето минал на червено. Той е партньор в „Уикомб, Ласън, Дженкинг и Бинг“. Външен съветник на половината студия.

— Трябва да намеря статията — заявяваш.

— Ще ти я пратя.

— Благодаря!

— Много ми беше неприятно да открия посредством „Ел Ей Таймс“ че си имал животозастрашаващ инцидент — допълва Сандра.

— Все си мисля, че стоя по-високо на стълбицата.

— Майка ми никак не те харесва, откакто ми разби сърцето.

— Бяхме в първи курс в гимназията! — отвръща Сандра. — А и ти го преодоля. И то доста бързо, след като се лигавеше с Джена само седмица по-късно!

— Може би — казваш. „Случката с Джена“ както я наричаш наум, си беше ужасoten ужас.

— Както и да е — додава Сандра. — Дори ако те с баща ти не са искали да ми кажат, можеха да споменат поне пред Нарън. Той е най-добрят ти приятел! Или пред Кел. Или Гуен. А и след като открихме, те пак не ни пускаха да припарим до теб. Казаха, че не искат да те виждаме такъв!

— Наистина ли са ти го казали?

Сандрата замълчава за момент и перифразира:

— Не използваха точно тези думи, но влагаха подобен смисъл. Не искаха да те виждаме в това състояние. Не искаха да те запомним в подобно положение. Нарън, както се сещаш, най-силно ги притискаше да ни позволяят свидетелство. Беше готов да се върне от „Принстън“ и да опъне палатка пред прага ти, докато не го пуснат да те види. Но след това ти се оправи.

Усмихваш се, припомняйки си чудесния разговор, който двамата провеждате, когато се обаждаш на Нарън да му кажеш, че си добре. След това спираш да се усмихваш. Казваш:

— Пълна щуротия!

— В какъв смисъл?

— Татко ми обяснява, че съм се възстановил и съм бил буден дни преди да си върна паметта. И през това време съм се държал съвсем нормално.

— Добре, и?

— Ами защо не съм ти се обадил? — питаш. — Говорим и се виждаме доста често всяка седмица, когато съм в града. Защо не съм звъннал на Нарън? С него се чуваме през ден. Защо не съм си обновявал Фейсбука и не съм пращал есемеси? Защо на никого не съм казал, че съм добре? Това е горе-долу първото нещо, което предприех, след като си възвърнах паметта.

Сандра отваря уста да отговори, но след това я затваря и се замисля.

— Прав си, много е странно. Би трябвало да се обадиш или да пуснеш съобщение ако не по друга причина, то защото някой от нас щеше да те убие, ако не го беше направил.

— Именно.

— Значи смяташ, че родителите ти те лъжат?

— Може би.

— И смяташ, че това по някакъв начин е свързано с медицинския картон, на който се вижда нещо странно?

— Може би.

— Каква според теб е връзката? — пита Сандра.

— Представа си нямам — признаваш.

— Нали знаеш, че по закон имаш право да преглеждаш собствения си медицински картон? — пита приятелката ти. — Ако смяташ, че проблемът е от медицинско естество, ето очевидното място за начало.

— Колко време ще отнеме?

— Ако идеш до болницата и отправиш искане? Ще те накарат да попълниш формуляр и след това ще го пратят в черна стаичка, където няколко дни ще го кълват пиленца, преди да ти дадат извлечение от собствения ти картон — обяснява Сандра. — Може да ти свърши работа — а може и да не ти свърши.

— Усмихваш се, значи подозирам, че има опция Б — казваш.

Приятелката ти, която наистина се усмихва, вдига телефона си и набира номер. За разговора с човека от другата страна на линията използва весел и ентузиазиран тон, после предава името ти и спира да приказва само колкото да получи от теб названието на болницата. След още минутка затваря.

— С кого говори? — питаш.

— Понякога фирмата, в която стажувам, има нужда да получава информация по-бързо, отколкото позволява законовата процедура — обяснява Сандра. — Това е човекът, когото използваме, за да я получим. Той има шпиони във всяка болница от Ескондидо до Санта Круз. Ще разполагаш с картона си до довечера.

— Откъде се познаваш с този тип?

— Какво, да не смяташ, че някой *партньор* ще допусне да го спипат с номера на този мошеник в указателя на телефона си? Задачи от този род са винаги поверени на стажанта. Така, ако спипат фирмата, шефът ѝ може да отрече достоверно. Да обвини глупавия, свръхамбициозен студент по право. Брилянтна идея!

— Освен за теб, ако спипат този тип — отбелязваш.

Сандра свива рамене:

— Ще го преживея.

Сещаш се, че в края на 90-те баща ѝ продаде софтуерната си компания на „Микрософт“ за 3,6 милиарда и ги изтегли, преди мехурчето на интернет да се взриви. В определен смисъл за нея следването на право е хоби.

Сандра забелязва странното изражение на лицето ти. Пита с усмивка:

— Какво има?

— Нищо — отвръщаш. — Просто си мислех за начина на живот на незаслужено богатите и разглезните.

— По-добре да си включил и себе си в тази мисъл, господинчо „Осем пъти сменях специалността в колежа и все още не знам какво искам да правя с живота си“ — заявява Сандра. — Не съм чак толкова щастлива да те видя жив, че да не те убия!

— О, включих се — заявяваш.

— Ти си вероятно най-лошият сред нас — посочва тя очевидното. — Аз си сменях специалността само четири пъти.

— И след това няколко години си развяваше опашката, преди да се захванеш с правото — добавяш.

— Основах собствен стартъп. Татко беше много горд с мен! Не казваш нищо, само се усмихваш.

— Добре де, хубаво. Основах си стартъпа с инвестиции, дарени от татко и приятелите му, а след това се обявих за „говорител“, докато други вършеха истинската работа. Надявам се, че вече си доволен!

— Така си е.

— Но все пак се занимавах с *нещо* — заявява Сандра. — А и сега върша смислена работа. Дрейфуването през гимназията не беше особено полезно за теб. Просто защото никога не си искал да се занимаваш с нещо сериозно, не означава, че *не бива* да помръдваши с пръст. И двамата познаваме такива хора. Не е готино!

— Вярно е — съгласяваш се.

— Знаеш ли какво искаш да правиш вече с живота си? — пита момичето.

— Първото, което искам, е да ида да установя какво ми става в момента — заявяваш. — Дотогава нямам чувството, че съм си върнал живота. Дори не го чувствам като собствения си живот!

* * *

Стоиш пред огледалото си гол не понеже си нарцисист, а понеже си на път да откачиш. На айпада ти е отворен медицинският файл, който човекът на Сандра е извадил за теб, включително частта с автомобилната ти катастрофа. Записите включват и твои снимки в болницата, докато те подготвят за операция, както и пози, снети от собствения ти мозък, след като са те стабилизирали.

Списъкът на счупените, пробити и скъсанни телесни части прилича на гимназиален тест по анатомия. Снимките на твоето тяло наподобяват манекените, пръскани от баща ти и неговите специалисти по специалните ефекти в евтините хорър филми, които той продуцираше, докато ти беше малък. Като се има предвид фактът, че си бил почти умрял, и всичко онова, което са направили, за да те поддържат жив, няма начин тялото ти сега да представлява нещо по-различно от камара белези, синини и струпани, паркирани в легло и с

набучкани във всички възможни отверстия тръбички. Стоиш гол пред огледалото и по теб няма и драскотина.

О, има разни следи. Като белега на опакото на ръката ти — спомен за онзи път, когато беше на тринайсет и прелетя през дръжките на колелото. Има го и малкия, почти незабележим белег от изгаряне под долната ти устна от онзи път, когато беше на шестнайсет и се наведе да целунеш Джена Фишман в същия момент, когато тя вдигаше цигара към устата си. Има го и мъничкия прорез от лапароскопичната апендектомия, направена преди осемнайсет месеца; трябва да се приведеш напред и да поровиш в срамното си окосмяване, за да го намериш. Готови да бъдат забелязани и описани са всички малки следи от относително минималните щети, които си нанасял на тялото си преди катастрофата. Но няма абсолютно нищо, свързано със самия кошмар.

Няма и следа от пързалянето, съдрало по-голямата част от кожата на дясната ти ръка. Няма го белега, който би трябвало да подсказва къде тибията е пробила през кожата на левия ти крак. Няма ги синините по целия ти корем там, където ребрата са се трошили и пукали, няма ги скъсаните мускули и вътрешни кръвоизливи — няма и намек, че някога са съществували.

Прекарал си над час пред огледалото, надничайки в медицинския си картон за специфични травми и после търсейки в отражението доказателства за написаното. Няма такива. Ти си в състояние на неопетнено здраве, каквото може да има само човек около двайсетте. Сякаш катастрофата никога не се е случвала — или най-малкото не се е случила с теб.

Вдигаш айпада си и го изключваш, полагайки специално усилие да не разглеждаш кадрите от последния ти ЯМР, с все написаната на ръка забележка на техника „Айде бе, КПД?“, понеже разликата между онова, което предишният комплект ЯМР пози казва за мозъка ти, и това, което твърдят новите, е по-голяма от разликата между испанското крайбрежие и Източния бряг на САЩ. На старите снимки се вижда, че ти предстои бъдеще на донор на органи. На сегашните грее напълно здрав мозък в напълно здраво тяло.

За такова нещо си има даже определение.

— Невъзможно! — казваш го на себе си, вгледан в огледалото, понеже се съмняваш, че в този момент някой друг би посмял да ти го

каже. — Напълно невъзможно, мамка му!

Оглеждаш стаята си, опитвайки се да я видиш като непознат. Поголяма е от първия апартамент на повечето хора и е осеяна със спомени от последните няколко години на живота ти и различните корекции в курса му, които си правил, докато се опитваш да прецениш какво се очаква да създадеш от себе си. На бюрото е твойт лаптоп, купен за писане на сценарии, но използван най-вече за четене на Фейсбук ъпдейтите на разпилените ти по света приятели. На полиците купчина антропологични трудове са безмълвен свидетел на бакалавърската степен, която още при получаването й си знаел, че няма да бъде използвана никога; тя е просто тактика за отлагане на изправянето лице в лице с факта, че не знаеш какво, по дяволите, правиш.

На нощното шкафче се намира апаратът „Нikon DSLR“, подарък от майка ти през периода, когато сподели, че искаш да отделиш известно време на фотографията; използвал си го около седмица и после си го сложил на полицата, за да не го пипнеш повече. До него се намира сценарият на епизода от „Хрониките на «Дръзки»“ доказателство за последното ти увлечение — да топнеш пръст в света на актьорството за проверка дали пък няма да ти пасне.

Също като писането на сценарии, антропологията и фотографията актьорството не ти пасва; вече го знаеш. Както при всичко останало обаче, има определен период между момента, когато откриваш този факт и когато си в състояние елегантно да се изнижеш от задънената улица.

При антропологията този миг настъпи след завършването.

При писането на сценарии — при решителната среща с агент, който ти бе отделил двайсет минути като услуга за баща ти. За актьорството ще е участието в този епизод на сериала и излизането от екипа, след което идва ред на завръщане в тази стая за размисъл какво да бъде следващото нещо.

Обръщаш се отново към огледалото и се поглеждаш още веднъж — гол, неопетнен — и се чудиш дали си е нямало да бъдеш по-полезен на света като донор на органи, отколкото сега — идеално здрав, в идеално състояние и напълно безполезен.

* * *

Лежиши на носилката си на снимачната площадка на „Хрониките на «Дръзки»“ в очакване операторите да обиколят за още един кадър и ти е все по-неудобно. Отчасти причината е в грима, чието предназначение е да ти придае вид на човек блед, потен и насинен, и изисква постоянно добавяне на глицеринова паста, заради която имаш чувството, че периодично те обливат в специална смазка. Но отчасти неудобството е причинено и от другите актьори, които прекарват цялото си време, втренчени в теб.

Един от тях, статист като теб самия, се нарича Брайън Абнът и като цяло досега не си му обръщал внимание, понеже знаеш, че на снимачната площадка е известна тайна, че си син на продуцента на сериала и един куп дребни актьорчета биха умрели от радост да се сдушат с теб заради представата, че така могат да се издигнат в кариерата — един вид проправяне на път чрез участие в антураж. Явлението ти е познато и хич не ти се иска да си имаш работа с такива типове.

Другият зяпач обаче е Марк Кори, който е сред звездите в сериала. Той вече си е в чудесни отношения с баща ти, така че няма нужда от теб за издигане в кариерата, а и според онова, което знаеш за него от „Гоукър“, TMZ и някои коментари на баща ти, се предполага, че не е от типа хора, които биха си губили с теб ценното та безценно време. Така че си е направо притеснителен фактът, че направо не може да свали поглед от твоя милост.

Прекарваш няколко часа в ролята на пациент в кома, докато Кори и останалите се мотаят около носилката ти по време на симулираната атака срещу совалката, търчат с нея през различни коридори и я подмятат из декора на лазарета, където други статисти, в костюмите на медицински кадри, се преструват, че те ръчкат с космически игли и размахват фалшиви джаджи над теб, все едно се опитват да диагностицират състоянието ти. От време на време отваряш око, за да провериш дали Абнът или Кори още те зяпат. Обикновено поне единият от тях го прави. Единствената ти сцена на същинско актьорство е, когато имаш възможност да отвориш очи, все едно излизаш от дълбоко безсъзнание. Този път и двамата те зяпат. По

сценарий се очаква да го правят. Все още се чудиш дали единият или и двамата имат намерение да те заговорят, след като снимачният ден приключи.

В крайна сметка и този момент настъпва, а ти сваляш глицерина и изкуствените синини, с което официално слагаш завинаги край на актьорската си кариера. На излизане виждаш, че Абнът и Кори си говорят. По причина, която не можеш напълно да си обясниш, променяш курса си и се упътваш право към тях двамата.

— Мат! — поздравява те Марк, когато ги приближаваш.

— Какво става? — питаш с тон, който ясно дава да се разбере, че тази фраза не е обикновен поздрав, а истински въпрос.

— Какво да става? — облещва се актьорът.

— Вие двамата ме зяпate цял ден.

— Ами да — съгласява се Брайън Абнът. — Ти играеш герой в кома. Търихме те на носилката сума време. Това изисква от нас да те гледаме.

— О, стига! — казващ му. — Искам да знам какво става!

Марк отваря уста да се обади, след това я затваря и се обръща към Абнът. Казва:

— И след днешния ден все още искам да работя тук, да знаеш!

Абнът се усмихва сухо и му казва:

— Значи аз трябва да навлека червената риза, така ли?

— Нямам това предвид. Но той трябва да узнае...

— Да, така е — съгласява се Брайън. Тупва Марк по рамото. — Ще се погрижа за това, Марк!

— Благодаря! — казва Кори и след това се обръща към теб. — Хубаво беше да се видим отново, Мат. Наистина! — и бързо се отдалечава.

— Нямам представа какво беше това — споделяш с Абнът, след като Марк си тръгва. — Почти сигурен съм, че до днес не ми е обръщал грам внимание.

— Как се чувстваш, Мат? — питаш Абнът, без да ти отговаря направо.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че знаеш какво имам предвид. Добре ли се чувстваш? Здрав? Като нов човек?

От последните му думи те ползват студени тръпки.

— Ти знаеш?

— Да — отвръща Абнът. — А сега знам, че и ти знаеш. Или че поне се досещаш.

— Не мисля, че знам колкото теб — признаваш.

Младежът те поглежда.

— Не, вероятно не. В който случай смятам, че ние с теб трябва да се махнем оттук и да идем някъде, където можем да си вземем по питие. Или по няколко.

* * *

Връщаш се в стаята късно тази вечер и заставаш в средата ѝ в търсене на нещо. На съобщението, което той трябва да ти е оставил.

— Хестър ти остави послание — уверява те Абнът, след като ти е обяснил всичко друго случило се, всяко едно абсолютно невъзможно нещо. — Не знам къде е, понеже не ми спомена. Каза на Керенски, който пък казал на Марк, който осведоми мен. Марк твърди, че е някъде в твоята стая — някъде, където може да го намериш, но друг не би го потърсил — и на място, където няма да провериш, ако не ровиш целенасочено.

— Че защо ще постъпва така? — питаш Абнът.

— Не знам — отвръща той. — Може да е решил, че има вероятност изобщо да не откриеш истината. А ако не я откриеш, какъв смисъл би имало да ти се казва? Вероятно няма да повярваш и бездруго. Аз самият едва вярвам, а се срещнах лично с този човек! Това беше шантаво нещо, честна дума. Ти не си срещал двойника си. Няма как да повярваш...

Всъщност изобщо не се съмняваш. Разполагаш с физически доказателства за събитието. Имаш себе си.

Първо отиваш при компютъра си и преравяш папките, търсейки документи със заглавия, които не си спомняш да си писал. Когато не откриваш такива, задаваш параметрите така, че да можеш да потърсиш документи, създавани след катастрофата. Няма такива. Проверяваш електронната си поща в търсене на писма до самия себе си. Няма такива. На Фейсбук страницата ти е пълно със съобщения от приятели от гимназията, колежа и университета, които са чули, че си се върнал

след катастрофата. Но нищо от самия теб, нито пък нови снимки, публикувани в албумите ти. Нито следа от съобщение, оставено от теб самия до теб самия.

Изправяш се иззад бюрото и се въртиш, оглеждайки стаята. Отиваш до полиците с книги. Вадиш празните тетрадки, купени по времето, когато си решил да ставаш сценарист — да си записваш разни идеи в тях и да ги използваш впоследствие за шедьоврите си. Преравяш ги. Празни са както по времето, когато си ги купил. Връщаши ги на полицата и след това прокарваш поглед по гимназиалните си годишници. Вадиш ги, вдигайки насибралия се прах, и ги отваряш, търсейки нови посвещения сред вече написаните вътре. Няма такива. Връщаши ги на полицата и тогава забелязваш на нея и друго място, където прахът е разместен, само че то не е с формата на книга.

Взираш се за кратко в това петно, а после се обръщаши, отиваш до нощното шкафче и вдигаш фотоапарата. Отваряш слота за картата памет, вадиш я, слагаш я в компютъра, отваряш папката със снимките и ги подреждаш така, че да могат да се разглеждат по дата.

Има три нови файла, направени след катастрофата. Една снимка и два видеозаписа.

На снимката се виждат нечии крака и обувки. Усмихваш се. Първият видеофайл се състои от оглед на стаята през камерата и въртенето й насам-натам в опит да се провери как работи това чудо.

Третият запис е твой. В него се появява лицето ти, последвано от диво люлеене, докато поставяш апаратата на място и го подпиращ, за да се намираш в кадър. Седнал си. Автофокусът известно време се мести напред-назад и после се спира, очертавайки те ясно.

— Здравей, Матю! — казваш. — Аз съм Джаспър Хестър. Аз съм ти. Нещо такова. Прекарах вече няколко дни със семейството ти, говорих си с тях за теб и те ми казаха, че не си пипал тази камера от година, което смятам, че я прави идеалното място да ти оставя съобщение. Ако се събудиш и просто продължиш да си живееш живота, тогава никога няма да разбереш какво стана и в това няма нищо лошо. Но ако намериш този запис, то според мен това е възможно само ако си го търсил съзнателно. А щом си го търсил, значи най-вероятно е станало едно от следните две неща. Или си открил, че се е случило странно събитие и никой не ти казва подробности за него, или са ти казали за истината и ти не си повярвал. Ако е първото от

двете, тогава не — не си полудял и не си преживял никаква странна психична криза. Не си получил удар. Имаше сериозно мозъчно увреждане, но не в тялото, което си надянал в момента. Така че не се притеснявай за последствията. Освен това нямаш и амнезия. Нямаш спомени от онези няколко дни, понеже не си бил ти. Предполагам, че няма да те затрудня с подобно твърдение. Ако ли пък са ти казали какво ти се е случило и не си повярвал, то тогава се надявам този запис да те убеди. Ако не успее — е, не знам какво друго да ти кажа. Вярвай на каквото щеш. Но междувременно съгласен ли си да ми угодиш за малко?

В записа Хестър, който не си ти, но също така и си, прекарва пръсти през косата си и отклонява поглед встрани в опит да си събере мислите и да формулира репликата си.

— Добре, ето какво искам да ти споделя. Смятам, че съществувам, защото съществуваш и ти. По някакъв начин, който дори не бих се наел да обяснявам така, че да придобие смисъл, вярвам, че в деня, в който си помолил баща си да се пробваш да играеш в сериала му, е — в този ден се е случило нещо. Такова, че впоследствие от него във вселената, където живея, събитията са се усукали и променили, и са направили каквото там се налага, за да се родя аз и да живея живота си така, че да станеш част от него, тоест — мен като измислен герой, в твоя свят. Не знам как става така и защо, но явно се получава. Просто се случва. Нашите животи са сплетени заедно, понеже сме един вид един и същ човек, просто ни делят една вселена и няколко столетия. И поради това мисля, че мога да ти задам следващия си въпрос. Честно, Матю, какво, мамка му, правим с животите си? Говорех си за теб със семейството ти. Те те обичат. Наистина. Обичат те и когато си преживял катастрофата, все едно някой е дошъл и ги е наръгал право в сърцата. Изумително е колко много те обичат! Но отново, мога да го кажа, понеже ти си аз, та, мога да ти кажа, че те наистина смятат, че трябва да си размърдаш задника. Говорят колко много интереси имаш и как чакат да се появи онова нещо, което ще ти помогне да разгърнеш потенциала си и аз чувам особено силно това, което не биха казали: че трябва да пораснеш. Знам го, понеже и при мен е същото. Естествено, че ще е — нали аз съм *ти*. Дрейфувам по течението от години, Матю! Постъпих във флота на Общовселенското обединение не защото имах желание, а понеже не знам с какво да се захвана. И реших, че след като

и бездруго не знам какво искам да правя по-нататък, мога поне да пообиколя вселената, нали така? Но дори и във флота винаги съм се придържал към възможния минимум от предявените към мен изисквания. Просто не съм имал стимул да се напъвам кой знае колко. Не беше лошо. Честно казано, мислех, че съм доста нахитрял. Печелех по свой собствен начин, както се носех по течението. Но след това се озовах тук и те видях в мозъчна смърт и с тръбички, щръкнали от всички части на тялото ти. И осъзнах, че не печеля нищо. Ти също не печелиш. Просто си се родил, поебавал си се известно време, ударила те е кола и си починал, и това обобщава историята на целия ти живот. Не печелиш, като минаваш през живота си, без да постигаш нищо. Матю, в момента гледаш този запис, понеже един от нас е направил най-сетне нещо полезно с живота си. И това съм аз. Реших да спася твоя живот. Размених твоето тяло с моето, защото смятам, че принципът на действие ще позволи да оживея в мята свят в твоето прецакано тяло, а ти ще се прехвърлиш в моето. Ако греша, и двамата ще умрем, а може и ти да оцелееш, а аз да умра, но тогава ще съм загинал в опит да те спася. И да, за мен това е гадория, но благодарение на баща ти продължителността на живота ми в сериала поначало не е била особено голяма. А като се има предвид случилото се, това е един от най-добрите начини, по които бих могъл да умра. Но ми се ще да те посветя в една тайна. Мисля, че номерът ще мине. Не ми питай защо — дявол го взел, не ме питай за нищо конкретно в тази ситуация! — просто така си мисля. Ако стане, има едно нещо, което искам от теб. Да се вземеш в ръце. Да спреш да дрейфуваш. Спри да пробваш разни неща, докато ти писнат. Спри да чакаш онова, истинското. Това е глупаво. Губиш си времето. Веднъж вече изгуби почти цялото време. Имаше късмет, че се появи аз, но имам чувството, че това чудо няма да ни се случи два пъти. Аз самият ще направя същото. Ще спра да дрейфувам, Матю! Жivotите ни са относителни и странни, но ако аз успея да го направя — ако ние с приятелите ми от „Дръзки“ успеем да извършим този номер, тогава ще сме сполучили в нещо, което никой друг в нашата вселена не е успявал: сдobili сме се с възможност сами да определяме съдбата си. Аз ще се възползвам. Не знам още как. Но няма да си профукам шанса. И ти не профуквай своя, Матю! Не очаквам, че от раз ще разбереш какво искаш да правиш с живота си. Но вярвам, че ще успееш да

откриеш навреме. Смятам и че — предвид всичко — имам правото да отправям подобни изисквания. Добре дошъл в новия си живот, Матю! Не преебавай и този!

Хестър посяга и гаси камерата.

Затваряш прозорчето на видеозаписа, затваряш и лаптопа и се обръщаш да видиш баща си, застанал на прага.

— Не е амнезия — казва той. По бузите му се стичат сълзи.

— Знам — отвръщаш.

КОДА III

ТРЕТО ЛИЦЕ

Саманта Мартинес седи пред компютъра си и гледа кратък запис на жена, която би могла да е тя самата, четяща книга на плаж. Това е меденият месец на жената и видеооператорът е нейният прясно изпечен съпруг, използващ камерата, която те двамата са получили като сватбен подарък. Съдържанието на записа е напълно незабележително — минута на приближаване на камерата към жената, която вдига поглед от книгата си, усмихва се и се опитва в течение на няколко секунди да не обръща внимание на обектива, но накрая оставя четивото си и се взира нагоре към камерата. На не твърде голямо разстояние зад тях се вижда нещо, което силно наподобява кея Санта Моника или някакво негово подобие.

— Остави това глупаво нещо и ела да се къпем заедно! — казва жената на оператора.

— Някой ще открадне камерата — отвръща той извън кадър.

— Тогава нека я вземат! Ще си имат просто запис как чета книга.

А ти ще имаш мен самата!

— Хубав довод — съгласява се съпругът.

Жената се изправя, захвърля книгата си, оправя си бикините и отново поглежда мъжа си.

— Идваш ли?

— Ей сега! — отвръща той. — Изтичай към водата. Ако някой открадне камерата, искам да знаят какво точно са изпуснали!

— Идиот — засмива се жената, после следва участък, в който обективът се отклонява, а тя се приближава към съпруга си, за да го целуна. След това образът отново се стабилизира и камерата я следи, докато тича към водата. След като влиза вътре, жената се обръща и маха с ръка. Камерата се изключва.

Саманта Мартинес гледа записа още три пъти, преди да стане, да грабне ключовете за колата си и да излезе от къщата си.

* * *

— Саманта — казва Еленор, сестра ѝ, махайки с ръка, за да привлече вниманието на Саманта. — Пак правиш същото!

— Съжалявам — казва Саманта. — Какво същото?

— Това — отвръща Еленор. — Без значение какво ти казва човекът срещу теб, ти изпадаш от реалността и зяпаши през прозореца.

— Не зяпаши през прозореца — възразява Саманта.

— Но беше изпаднала от реалността. Онова със зяпането навън е несъществена част от цялото.

Те двете седят в „П. Ф. Чанг“ в Бърбенк, празен в ранния следобед, като изключим една двойка в сепаре на диаметрално противоположната от тях страна на ресторант. Еленор и Саманта са се настанили на маса до голямата редица прозорци, обърнати към постройката на паркинга на мола.

Всъщност Саманта не гледа към прозореца — тя гледа към двойката и техния разговор. Дори от това разстояние става ясно, че двамата всъщност не са двойка, макар че може и да са били някога, а Мартинес забелязва и че най-малкото младият господин не е против да станат отново. Той се навежда почти незабележимо към жената, докато си седят, и това подсказва, че има желание. Младата дама обаче още не забелязва; Саманта се чуди дали ще обърне внимание и дали младият господин изобщо някога ще повдигне въпроса.

— Саманта! — строго я скастря Еленор.

— Извинявай — Саманта съредоточава вниманието си върху сестра си. — Наистина, Е, съжалявам. Не знам къде ми е главата през последните няколко дни!

Еленор се обръща да погледне зад себе си и вижда двойката в сепарето.

— Някой познат?

— Не — отвръща Саманта. — Просто следя езика на телата им. Той я харесва повече, отколкото тя него.

— Хмм — каката се обръща отново към сестра си. — Може би трябва да идеш там и да му кажеш да не си губи времето?

— Той не си го губи! — възразява Саманта. — Просто все още не е показал на дамата си колко важна е тя за него. Ако трябва да му кажа

нещо, то ще е именно това. Да не си мълчи по темата. Животът е твърде кратък!

Еленор се взира изумена в сестра си. Пита:

— Добре ли си, Сам?

— Добре съм, Е!

— Питам, понеже току-що изръси реплика, подходяща за героиня от филм на „Лайфтайн“, която току-що е открила, че има рак на гърдата.

Саманта се разсмива и казва:

— Нямам рак на гърдата, Е! Честна дума!

Еленор се усмихва.

— Тогава какво ти става, сестриче?

— Трудно е за обяснение — отвръща по-малката сестра.

— Келнерът ни се бави. Имаме достатъчно време!

— Пратиха ми един пакет — обяснява Саманта. — Снимки, записи и любовни писма на съпруг и съпруга. В момента ги преглеждам.

— Законно ли е?

— Няма нищо притеснително или нередно — уверява я Саманта.

— И защо някой ще ти праща такива работи?

— Смятат, че това би могло да означава нещо за мен.

— Любовните писма на някаква случайна двойка?

— Не са случайна двойка — обяснява внимателно по-малката сестра. — Има защо да попадат у мен. Просто е много информациянакуп.

— Имам чувството, че пропускаш камара детайли в случая.

— Казах ти, че е трудно за обяснение — възразява Саманта.

— И какво е усещането да ровиш в писмата на други хора?

— Тъжно. Те са били щастливи, а после щастието им е било отнето.

— Хубаво е, че все пак са били и щастливи — казва Еленор.

— Е, не си ли се питала понякога как би изглеждал животът ти, ако е различен? — пита Саманта, сменяйки леко темата. — Не се ли чудиш дали, ако нещата се бяха развили просто малко по-различно, не би имала друга работа, друг съпруг или други деца? Не мислиш ли, че е можело да бъдеш по-щастлива? И ако можеше да надникнеш в онзи друг живот, как би се почувствала?

— Това си е солидно количество философски размисъл накуп — казва Еленор, докато сервитьорът най-сетне се приближава и донася салатите на сестрите.

— Всъщност не се чудя как би могъл да се развие животът ми, Сам! Харесвам си го. Имам хубава работа, Брейдън е чудесно дете и през повечето дни нямам желание да удуша Лу. Притеснявам се за по-малката си сестра от време на време, но това е най-лошото в живота ми.

— Срецна Лу в „Помона“ — уточнява Саманта, споменавайки алма матер на сестра си. — Но помня, че хвърляше ези-тура за избора на колежа. Ако монетата беше паднала ези, вместо тура, щеше да идеш в Уейслийн. Никога нямаше да срећнеш Лу. Нямаше да се омъжиш за него и да родиш Брейдън. Едно хвърляне на монетата и всичко в живота ти можеше да се развие по съвсем друг начин!

— Предполагам — съгласява се Еленор, нанизвайки няколко листенца на вилицата си.

— Може би там някъде съществува твоя двойничка — казва Саманта. — И за нея монетата е паднала другояче. Тя е там, води своя друг живот. Ами ако имаш възможност да го видиш? Как би се почувствала?

Еленор прегльща хапката си салата и посочва сестра си с вилицата.

— Що се отнася до монетата, да знаеш, че изльгах. Мама искаше да ходя в „Уейслийн“, не аз. Тя толкова се вълнуваше от възможността да са го посещавали две поколения от рода. Аз самата винаги съм искала да ида в „Помона“, но мама все ме увещаваше да обмисля и „Уейслийн“. Накрая й казах, че ще хвърлям ези-тура. Но без значение на коя страна беше паднала монетата, все едно щях да избера „Помона“. Просто го направих, за да бъде доволна.

— Има и други места, където животът ти би могъл да се промени — настоява Саманта. — Други животи, които си могла да водиш...

— Но не се е променил — казва Еленор. — И няма да се промени. Живея си живота и той е единственият, който имам. Няма друга „аз“ там някъде във Вселената, която да живее моите алтернативни животи — а дори и да имаше, нямаше да се притеснявам за тях, понеже тук и сега аз си имам мой собствен. В него съм заедно с Лу и Брейдън и съм щастлива. Не се притеснявам какво друго е могло

да бъде. Може би виждаш липса на въображение от моя страна. Но пък така стоя настрата от сълзливостта.

Саманта се усмихва отново.

— Не съм сълзлива — казва.

— Напротив — отвръща Еленор. — Или поне си с променливи настроения, което е малко по-уважаван в обществото тип. Струва ми се, че гледането на домашните филмчета на тази двойка те кара да се чудиш дали не са по-щастливи от теб.

— Не са — отвръща Саманта. — Тя е мъртва.

* * *

Писмо от Margaret Jenkins до съпруга ѝ Адам:

Скъпи,

Обичам те. Съжалявам, че си разстроен. Знам, че се очакваше „Викинг“ да се върне на Земята навреме за годишнината ни, но нямам власт над мисиите ни, включително и извънредните като тази. Когато се омъжиш за морячка от кораб на Двойното О, това си влиза в пакета. Знаеше го. Обсъждахме го. Да съм далеч от теб не ми харесва повече, отколкото на теб самия, но обичам също така и работата си. Когато ми предложи, изрично каза, че си наясно и си готов да се примериш с това, щом се налага. Моля те да си спомниш: именно ти каза, че ще свикнеш с положението.

Каза също, че ще обмислиш възможността и ти да постъпиш във флота. Попитах капитан Фийст за процеса по приема в „Специални умения“ и тя ми обясни, че флотът наистина се нуждае от хора като теб, с опит с големи компютърни системи. Каза също, че ако успееш да минеш през ускореното обучение и се качиш на кораб, Двойното О ще ти изплати колежанския заем. Така над главите ни ще виси един меч по-малко.

Капитанката заяви също, че според нея днодина тук на „Викинг“ ще се отвори място за системен специалист. Няма гаранции, но си струва да опиташи, а и Двойното О полага усилия да събира женените двойки на един и същ кораб. Вярва се, че било добро за морала. Знам, че ще е добро за моя морал. Моногамията е гадост, когато не можеш да си употребяваш привилегията. Знам, че се чувстваш по същия начин.

Обичам те. Помисли по въпроса. Съжалявам, че не мога да съм заедно с теб. Обичам те. Ще ми се да бях. Обичам те. Ще ми се да беше тук при мен. Обичам те. Може би ще успееш. Обичам те. Помисли си. Обичам те.

Освен това те обичам.

С обич: М

* * *

За да угоди на Еленор, която се притесняваше за сестра си все повече, колкото по-дълго мислеше за разговора в „П. Ф. Чанг“, Саманта си уреди серия от срещи на сляпо, подбирани очевидно наслуки от кака й.

Срещите не минаха добре.

Първата беше с инвестиционен банкер, който прекара цялата вечеря, оправдавайки поведението на инвестиционните банкери през икономическата криза от 2008-ма, прекъсвайки тирадата си само за да отговаря на пратени му „важни“ имейли, или поне той така твърдеше, от сътрудници в Сидни и Токио. В един момент отиде до тоалетната без телефона си; Саманта му свали капака и обърна батерията наопаки. Преди да изтърчи навън в търсене на магазин на „Веризън“, банкерът, ввесен от това, че апаратът му необяснимо беше спрял да работи, едва се спря да попита партньорката му дали има нещо против да си поделят сметката.

Втората среща беше с преподавател по английски от гимназията в Глендейл, който се оказа и начинаещ сценарист и се беше съгласил на срещата, понеже Еленор намекнала, че сестра й може да има връзки

в „Хрониките на «Дръзки»“ — един от сериалите, в които беше имала дребна роля. Когато Саманта обясни, че е била само статистка, и то преди години, а и е получила ролята чрез кастинг, а не посредством познати, учителят помълча няколко минути, след това я помоли все пак да прочете сценария и да му каже какво мисли. Докато сервираят вечерята, тя му хвърля едно око. Ужасен е. От съжаление тя лъже.

Третата среща е с толкова отегчителен мъж, че Саманта буквально не може да си спомни нищо за него по времето, когато се качва отново в колата си.

Четвъртата среща е с бисексуална жена, сътрудничка на Еленор, чийто пол по-голямата сестра нарочно не споменава, нарича я просто „Крис“. Когато Саманта ѝ обяснява какво е положението, Крис се развеселява доста и двете изкарват една чудесна вечеря. След това Саманта се обажда на сестра си и я пита що за чудо е било това изпълнение.

— Миличка, толкова време е минало, откакто си имала връзка, че си помислих за възможно просто да криеш от мен някои подробности! — обяснява Еленор.

Петата среща е с гадняр. Саманта си тръгва преди предястието.

Шестата среща е с мъж на име Брайън, който е любезен и внимателен, очарователен и достатъчно почтен, но Саманта може да познае, че няма абсолютно никакъв интерес към нея. Когато му го казва, той се разсмива.

— Съжалявам — обяснява. — Надявах се да не бие на очи.

— Няма нищо — въздъхва Саманта. — Но защо се съгласи на срещата?

— Познаваш сестра си, нали? — пита Брайън. — След петата минута ми се стори по-лесно просто да се съглася, вместо да си търся причини да откажа. А и тя каза, че си наистина мила. За което беше права между другото!

— Благодаря — Саманта безмълвно се взира в него известно време. Накрая заявява: — Ти си вдовец.

— Ах — разочарова се Брайън, — Еленор ти е казала!

Отпива от виното си.

— Не — отвръща Саманта, — просто познах.

— Тогава е трябвало да ти каже — смущава се Брайън. — Извинявам се от нейно име.

— Вината не е твоя — възразява момичето. — Преди две седмици Еленор не ми спомена и че ми е уредила среща с жена, така че лесно може да се разбере защо е пропуснала дребната подробност, че си вдовец.

И двамата се засмиват.

— Мисля, че може би трябва да уволниш сестра си от агенцията за запознанства — споделя Брайън.

— Колко време е минало? — пита Саманта. — Откакто си овдовял, имам предвид.

Той кимва в знак, че знае какво има предвид. Обяснява:

— Осемнадесет месеца. Тя получи удар. Тичаше полумаратон и се препъна, почина в болницата. Докторите ми заявиха, че кръвоносните съдове в мозъка й вероятно цял живот са били изтънени и просто са избрали този момент да се пръснат. Беше на трийсет и четири.

— Съжалявам! — казва Саманта.

— Аз също — отвръща Брайън и пак отпива от виното си. — Година след като Джен почина, приятелите започнаха да ме питат дали съм готов пак да тръгна по срещи. Не се сещам за причина да кажа „не“. Обаче след като започнах да холя по срещи, осъзнах, че не искам да имам нищо общо с жените срещу мен. Нищо лично — уточнява той бързо. — Не си виновна ти. Причината е в мен.

— Не съм се обидила — уверява го Саманта. — Сигурно си я обичал!

— Това му е странното — казва Брайън и внезапно се оживява повече, отколкото през цялата вечер, и — както подозира Саманта — от много време насам. — Не беше любов, поне не отначало. Не и от моя страна. Джен твърдеше, че от самото начало си е знаела, че накрая ще съм неин — още от първия път, когато ме видяла. Но аз не го знаех. Дори не я харесвах особено много, когато се срещнахме.

— Защо?

— Тя беше *нахална* — усмихна се Брайън. — Нямаше нищо против да ти каже какво мисли, независимо дали си питал за мнението й или не. Освен това, за да бъда напълно честен, не я смятах за особено привлекателна. Определено не беше от жените, които смятам за мой тип.

— Но си си променил мнението.

— Не мога да го обясня — признава вдовецът. — Е, не е вярно. Мога. Джен реши, че съм интересен дългосрочен проект, и инвестира време в мен. А след това се оказа, че съм под хупата^[1] заедно с нея, и се питам как, по дяволите, съм се озовал там. Но по това време вече бях влюбен. И само това мога да кажа. Ще се повторя, но не мога да го обясня!

— Звучи прекрасно — казва Саманта.

— Така и беше — отвръща Брайън и допива виното си.

— Смяташ ли, че животът е устроен по този начин? Че получаваш само един човек, когото да обичаш?

— Не знам — отвръща той. — За всекиго на света? Съмнявам се. Хората търсят любов по най-различни начини. Мисля, че има хора, способни да обичат половинката си и след смъртта ѝ да се влюбят в друг. Бях кум на приятел от колежа, чиято жена почина и пет години по-късно го гледах как се жени за друга. Беше си изплакал очите от радост и двата пъти. Така че не, не мисля, че за всекиго е така. Но може би ще се окаже, че така стоят нещата при мен.

— Радвам се, че сте били и щастливи — отбелязва Саманта.

— Аз също — отвръща Брайън. — Просто щеше да е хубаво да се задържи за по-дълго... — оставя празната си винена чаша, с която си е играл през цялото време. — Саманта, съжалявам! Нямах намерение да обяснявам колко обичам жена си пред момичето, с което съм на среща! Не възнамерявах да се държа като вдовец пред теб!

— Нямам нищо против — отвръща Саманта. — Напълно те разбирам!

* * *

— Не мога да повярвам, че още пазиш тази камера! — казва Маргарет на съпруга си, отново застанал зад обектива. Вървят по коридорите на „Дръзки“. Току-що са били назначени заедно на този кораб.

— Беше сватбен подарък — отвръща мъжът ѝ. — От чично Уил. Ще ме убие, ако я изхвърля!

— Няма нужда да я изхвърляш — казва Маргарет. — Може да ѝ се случи случка.

— Смущава ме предложението ти!

Жена му спира и обявява:

— Стигнахме! Нашата каюта за женени! Където ще прекараме щастливия си брачен живот на този кораб!

— Опитай се да го кажеш с по-малко сарказъм следващия път!

— съветва я съпругът ѝ.

— Опитай се да не хъркаш — предлага му Маргарет, отваря вратата и гостоприемно махва с ръка. — След вас, господин Оператор!

Съпругът ѝ минава през вратата и обикаля стаята, което отнема извънредно малко време.

— По-голяма е от каютата ни на „Викинг“ — заявява.

— Че то има и килери, по-големи от каютата ни на „Викинг“! — отбелязва Маргарет.

— Да, но на размер тази е, кажи-речи, колкото две килерчета! — отвръща съпругът ѝ.

Любимата му затваря вратата и се обръща към мъжа си.

— Кога трябва да се явиш в ксенобиологията?

— Би трябало да ида незабавно.

— Не това те питах.

— Какво имаш наум? — любопитства съпругът.

— Нещо, което няма да си в състояние да документиращ! — заявява Маргарет.

* * *

Отец Нийл пита:

— Искаш ли да се изповядаш?

Саманта все пак не успява да сдържи кикота си:

— Не мисля, че мога да ти се изповядам и да не умра от смях.

— Това е проблемът с ходенето при свещеник, с когото си излизала в гимназията — заявява отец Нийл.

— Тогава не беше свещеник — ухилва се Саманта.

Седят заедно на една от задните пейки в църквата „Сейнт Финабар“.

— Е, ако решиш, че имаш нужда да се изповядаш, просто ми кажи — помолва Нийл. — Обещавам да не споделям с никого. Това

въщност е едно от основните изисквания на професията!

— Смътно си спомням нещо такова.

— Та защо искаше да говорим? — пита свещеникът. — Не че не се радвам да те видя.

— Дали е възможно да имаме и друг живот?

— Прераждане ли имаш предвид? — зачудва се Нийл. — И за католическата доктрина ли питаш или за нещо друго?

— Не съм сигурна точно как да го опиша — отвръща Саманта.

— Не мисля, че е точно прераждане... — мръщи се. — Не съм сигурна дали изобщо може да се изрече, без да прозвучи напълно идиотски.

— Според популярното вярване теолозите водят сериозни дебати за това колко ангели могат да танцуват на върха на игла — заявява Нийл. — Не смяtam, че въпросът ти може да се окаже по-идиотски.

— И какво, открили ли са някога колко ангели могат да танцуват на игла?

— Въщност никога не са го дискутирали сериозно — признава Нийл. — Това е мит. Но дори и да не беше, отговорът ще да е: толкова, колкото му е нужно на Господ. Та какъв ти е въпросът, Сам?

— Представи си, че съществува жена, която е измислен герой, но е и истинска — казва Саманта и вдига ръка, когато вижда, че Нийл се кани да ѝ зададе въпрос. — Не ме прекъсвай сега, моля те. Просто приеми, че тя е такава, каквато я описвам. Да речем сега, че тази жена е сътворена въз основа на някой от реалния свят — изглежда същата, говори по същия начин, на външен вид двете са абсолютно еднакви. Първата жена не би съществувала, ако няма втората за модел. Те дали са един и същ човек? Дали делят една и съща душа?

Нийл бърчи вежди и Саманта си го спомня на шестнайсетгодишна възраст. Едва потиска кикота си.

— Първата жена е сътворена по образ и подобие на втората, но не е неин клонинг? — уточнява той. — Така де, не са взели генетичен материал от едната, за да направят другата?

— Не мисля — съгласява се Саманта.

— Но първата определено е направена от втората по някакъв неупоменат начин?

— Да.

— Няма да разпитвам за подробности как е възможно това — заявява Нийл. — Просто ще го приема на доверие.

— Благодаря ти!

— Не мога да говоря по въпроса от името на цялата католическа църква, но собственото ми предположение ще бъде, че двете жени не са един човек — заключава Нийл. — Разбира се, прибягвам до прекомерно оправдяване, но църквата ни учи, че тези, които носят в себе си потенциала да станат човешки същества, си имат собствени души. Така че, ако направиш свой клонинг, то това няма да бъдеш ти самият — не повече, отколкото еднояйчните близнаци са един и същ човек. Всеки от двамата си има свои мисли и лични възприятия, които са повече от сумата на собствените им гени. Близнаците са отделни личности и си имат свои индивидуални души.

— Смяташ, че и с нея би било същото?

Нийл поглежда някогашната си приятелка със странно изражение, но отговаря на въпроса ѝ:

— Така мисля. Тази друга личност си има свои спомени и преживявания, нали?

Саманта кима.

— Ако тя има свой собствен живот, то има и своя отделна душа. Връзката, която ми описваш, е като при дете и неговия еднояйчен близнак — основан на някой друг, но *само* основан, не го повтаря изцяло.

— А ако са разделени във времето? — пита Саманта. — Тогава няма ли да бъде преражддане?

— Не и за католиците — отвръща Нийл. — Доктрината ни не позволява подобно нещо. Не мога да гадая как другите вероизповедания биха се отнесли към случая. Но както го описваш, не ми се струва, че преражддането е непременно условие. Жената си е самостоятелна личност, както и да я дефинираш.

— Добре, приемам думите ти.

— Не забравяй, че това е само мое мнение — допълва Нийл. — Ако искаш официално решение, ще трябва да го пратя до папата. Това може да отнеме известно време!

Саманта се усмихва и казва:

— Няма нужда! Твоето мнение е ценно за мен. Благодаря ти, Нийл!

— Пак заповядай — отвръща свещеникът. — Може ли да попитам за какво е всичко това?

— Сложно е.

— Очевидно — кимва той. — Но ми се струва, че проучваш научнофантастично произведение.

— Нещо такова — съгласява се Саманта.

* * *

Миличък,

Добре дошъл на Циркерия! Знам, че Колинс те е отмъкнала за проекта си, така че няма да се видим, преди да слезем на повърхността за преговорите. Аз съм част от охраната на капитана; той смята, че събитията ще протекат отегчително и без проблемно. Не се бави повече, отколкото Колинс го изисква. Ще се видим утре!

Целувки милувки с обич:

М.

П.П. Цун!

П.П.П. Гуш!

* * *

Саманта си купува принтер и тонери за няколкостотин долара и принтира писмата и снимките от колекцията, която е получила преди месец. Оригиналният проектор е изчезнал мистериозно, както ѝ бе казано — превърнал се е в купчинка прах, която се е изпарила за около час. Но преди това да се случи, с малкия си дигитален фотоапарат Саманта е снимала всеки документ и е направила видеозапис на всяко едно филмче, което е получила. Файлове има както на картата на апарата, така и на харддиска ѝ — тя принтира документите със съвсем друга цел.

Когато е готова, разполага с разпечатан свят от листове, на всеки — по едно писмо или снимка на Маргарет Дженкинс. Това не е целият

живот на Маргарет, но е подборка от онази негова част, която е прекарала със съпруга си — разпечатка на живот, изживян в любов и с любов.

Саманта взима този свят от хартия, отива до малкия преносим шредер, който е купила, и прекарва през него листовете един по един. След това отнася нарязаната хартия в задното си дворче и я поставя в малка метална кофа за боклук, която също е купила специално за целта. Натъпква хартията, така че да оформи плътна, но рехава топка, пали кибритена клечка и я пуска в кофата, като изчаква съдържанието ѝ да се разпали. Когато това се случва, Саманта поставя капака — леко килнат, за да позволи да влиза кислород, но да попречи на горящите листчета да се разлетят.

Хартията се превръща в пепел. Саманта отваря капака и изсипва плажен пясък в кофата, с което угасява останалата жарава. Връща се в къщата си да вземе дървена лъжица от кухнята и с нея разбърква пясъка. Смесва го с пепелта. След няколко минути обръща кофата за боклук и внимателно изсипва сместа от пясък и пепел в цинкова кофа. Затваря я, слага я в колата си и подкарва към Санта Моника.

* * *

Здравей,

Не знам как се наричаш. Не знам дали дори ще прочетеш това и дали ще повярваш, ако го прочетеш. Но ще пиша така, сякаш ще прочетеш и ще повярваш. Иначе изобщо няма смисъл да го правя.

Ти си причината за радостта в моя живот. Не си го знаела, а и не би могла да знаеш. Но това не означава, че казаното не е вярно. Вярно е, защото без теб жената, която беше моят живот, не би могла да съществува каквато е и каквато е била за мен. В твоя свят ти изигра нейната роля — като актриса за, както смятам, съвсем кратко време — толкова кратко, че вероятно дори не си спомняш.

Но в този кратък миг ти й дари живот. И там, където се намирам, Маргарет сподели този живот с мен и ми даде причина, за да съществувам и аз. А когато тя спря да живее, спрях да живея и аз. Спрях да живея за години!

Искам да започна отново. Знам, че тя би искала да заживея нов живот. Да направя каквото е нужно, за да я върна обратно при теб. Ето я.

Ще ми се да си имала възможността да я познаваш. Ще ми се да си могла да поговориш с нея, да се смеете заедно и да я заобичаш, колкото я обичах аз. Но това е невъзможно. Надявам се обаче да успея да ти покажа поне какво е означавала тя за мен и как живяхме заедно и сподели живота си с мен.

Не те познавам и никога няма да те срещна. Но съм напълно сигурен, че голяма част от онова, което представляваше съпругата ми, идва от теб — и живее в теб дори и сега! Моята любима е мъртва, но като знам, че ти си жива, това ми дарява утеша. Надявам се че всичко добро в нея; всичко, което съм обичал, е живо в теб. Надявам се, че в твоя живот имаш любовта, която тя имаше в своя. Вярвам, че е така или поне че би могла да я притежаваш.

Мога да говоря още много, но съм убеден, че най-добрият начин да ти обясня всичко е просто да ти го покажа. Така че ето я. Ето я!

Съпругата ми се наричаше Маргарет Елизабет Дженкинс. Благодаря ти, че ми я дари, поне за времето, когато беше моя. Тя отново е твоя.

С любов:
Адам Дженкинс

* * *

Саманта Мартинес нагазва до глезен в океана, не твърде далеч от кея Санта Моника, и разпръсква останките от живота на Маргарет Дженкинс на мястото, където тя един ден ще дойде на медения си

месец. Не бърза със задачата си, между отделните шепи пепел и пясък отделя време да си припомня думите на Маргарет и нейното битие, и любовта ѝ, внася ги в себе си и ги оставя да станат част от нея, независимо дали е за първи път или отново.

Когато приключва, Саманта се обръща да тръгне към брега и забелязва, че там стои и я наблюдава някакъв мъж. Усмихва му се и тръгва към него.

— Ти разпръскваше пепел — казва той по-скоро като твърдение, а не като въпрос.

— Така е.

— Чия беше пепелта?

— На моята сестра — отвръща Саманта. — Донякъде.

— Донякъде?

— Сложно е.

— Моите съболезнования! — казва мъжът.

— Благодаря — отвръща Саманта. — Тя живя добър живот. Радвам се, че съм била част от него.

— Това сигурно е най-отвратителното нещо, което бих могъл да кажа в подобен момент — споделя мъжът, — но се кълна, че ми се струвате позната!

— И вие ми изглеждате познат — съгласява се Саманта.

— Кълна се, че това не е просто реплика уловка, но дали случайно не сте актриса?

— По едно време бях.

— Да сте участвали в „Хрониките на «Дръзки»“?

— Веднъж.

— Няма да повярвате в съвпадението — споделя мъжът, — но според мен съм играл ролята на съпруга ви.

— Знам — отвръща Саманта.

— Помните ме?

— Не. Но знам как изглежда съпругът ѝ.

Мъжът ѝ протяга ръка:

— Аз съм Ник Уайнщайн.

— Здрави, Ник — ръкува се с него Мартинес. — Аз съм Саманта.

— Приятно ми е да се запознаем — казва Ник. — Тъй де, отново!

— На мен също. Виж, канех се да отида на обяд. Искаш ли да се присъединиш към мен?

Сега е ред на Ник да се усмихне.

— С удоволствие!

Двамата тръгват по плажа.

— Какво съвпадение — казва Ник след няколко секунди, — че двамата сме тук по едно и също време.

Саманта отново се усмихва и го прегръща, докато крачат заедно.

[1] Традиционен еврейски обред при бракосъчетание; хупата е навес от лек плат или воал и символизира къщата, през прага на която женихът пренася невестата. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Написах този роман като резултат от опита от работата си в научнофантастичен сериал, тъй че преди да пристъпя към каквото и да е друго, нека изкажа следното опровержение: „Червеноризци“ не е дори и откъслечно базиран на телевизионния сериал „Старгейт: Вселена“. Ако очаквате, че тази тънко забулена сатира на това конкретно мое преживяване има нещо общо, ще трябва да ви разочаровам. Нещо повече, заявявам отговорно, че „Старгейт: Вселена“ е всичко онова, което „Хрониките на «Дръзки»“ не са — тоест добре планирано и написано произведение, с вложени големи усилия научните му основи да са достоверни.

Бях наистина много доволен да работя като креативен консултант върху *СГ: В*; също така и се забавлявах много. И, разбира се, искрено се наслаждавах да гледам сериала, и като фен на жанра, и като човек, който е работил по него и може да види къде приносът му си личи на екрана. Беше готино. Направил съм двойно посвещение на книгата на Брад Райт и Джо Малози, продуцентите на *СГ: В*, които ме вкараха в сериала, но бих искал да отделя също така минутка да се поклоня дълбоко на актьорския състав, екипа, сценаристите и техниците. Срамота, че сериалът не успя да продължи по-дълго, но нищо хубаво не оцелява вечно.

Написах този роман също така и докато се явях президент на „Сайънс Фикшън енд Фентъзи Райтърс ъв Америка“, най-голямата организация на СФ&Ф писатели в света (и вероятно в цялата Вселена, макар че, разбира се, засега няма начин да се потвърди това). Всеизвестна народна мъдрост е, че човекът, който влиза в ролята на президент на СФФРА, като цяло губи благодарение на поста си една година творческа продуктивност и е много вероятно да изгуби и здравия си разум. С голямо удоволствие заявявам, че не намерих доказателства за верността на това твърдение — и причината то да се окаже невярно в моя случай е, че имах късмет бордът на директорите на СФФРА да е пълен с много умни, посветени на каузата хора, които

работеха заедно с членовете на съюза поне толкова добре, ако не и по-добре от всеки друг борд в близкото минало.

И тъй, поднасям искрените си благодарности, почитанията и признателността си на Ейми Стърлинг Кейсил, Джим Фискъс, Боб Хоу, Лий Мартиндейл, Бъд Спархоук, Шон Уилям и особено на Мери Робинет Коуъл. За мен беше чест да работя заедно с всеки от вас! Благодаря също на всички доброволци в СФФРА, които я правят писателска организация, чийто член се гордея да бъда!

Всеки път, когато напиша роман, оставам изумен колко подобъризглежда, когато накрая стигне до книжната си форма. Това се дължи на много прекрасни люде, които го подобряват по пътя му към щанда. Тази книга бе подпомогната от Патрик Нилсен Хейдън, моя редактор; Ирен Гало — арт директор на „Тор“; от художника на корици Питър Лютджън; от редактора Сона Богъл; от текстовия дизайнер Хедър Саундърс, а също и от продукционния редактор Рафал Джибек. Благодарности дължа и на Кейси Амерман, моята издалка в „Тор“, и, разбира се, на Том Дохърти, който продължава да публикува творчеството ми, за което аз пък продължавам да съм невероятно доволен. Трябва да благодаря също на агента си Итън Ельнърг и на Юън Грегъри, който държи подоко продажбите ми в чужбина.

„Червеноризци“ беше прочетен от малко ядро читатели фронтоваци, които дават безценна обратна връзка и ме увериха, че книгата е нещо повече от изблик на недоволство срещу отелевизената научна фантастика (макар че очевидно е и това). Така че с признателност споменавам Ригън Ейвъри (както винаги), Карън Мейснър, Уил Уйтън, Доузел Йънг, Пол Сабурин, Грег ди Костанзо и съпругата ми Кристин Скалзи, която заслужава благодарности също така и задето ме понася в ежедневния живот. Наистина се радвам, че го прави!

И накрая — благодаря и на теб, скъпи читателю. Радвам се, че продължаваш да се връща за нова доза. Ако продължаваш да се връща, аз пък ще продължавам да пиша. Обещавам ти го!

Джон Скалзи

22 юли 2011 г.

ЗА АВТОРА

Джон Скалзи е автор на няколко научнофантастични романа, включително бестселъра „Войната на старците“ и продълженията му, както и бестселъра на „Ню Йорк Таймс“ „Пухкавият народ“. Той е носител на научнофантастичната награда „Джон Камбъл“ за най-добър нов писател и е печелил наградата „Хюго“ за „Вашата гаднярска поща ще бъде оценена“, сборник с есета от ужасно популярния му блог „Все тая“ (whatever.scalzi.com). Живее в Охайо със съпругата и дъщеря си.

Издание:

Автор: Джон Скалзи

Заглавие: Червеноризци

Преводач: Елена Павлова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Изток-Запад

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска

Печатница: Изток-Запад

Излязла от печат: юни 2014

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 978-619-152-464-1; 978-619-152-464-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1262>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.